

ЛЕЙ ГРИЙНУУД УОРД

Част 2 от „Каубои“

Превод от английски: Таня Найденова, 2000

chitanka.info

ГЛАВА 1

Октомври 1868

Сан Антонио, Тексас

За Марина Скот беше без значение, че е сгодена за Рамон и трябва да се омъжи за него. Трябваше да се махне от грижите и вниманието му, които направо я задушаваша, от майка му, която постоянно я наблюдаваше със студения си, хищнически поглед.

Марина тихо се измъкна от красивата си, богато мебелирана стая. Беше ранен следобед — времето, което всички използваша да си починат и да подремнат. Тя изпусна въздишка на облекчение, когато се намери на слънчевия балкон, около който се виеха млади лози и който ограждаше вътрешния двор. Марина се спусна безшумно по стълбите, заобиколи фонтана, премина бързо през хладния вътрешен коридор и излезе на оградената от дъбове алея.

Отначало бе впечатлена от огромното ранчо и голямата каменна къща, които говореха за внушително състояние. Семейство Дилън бяха много богати хора. Но напоследък къщата започна да ѝ прилича на затвор.

Марина подкупи едно конярче да ѝ оседлае кон, без да каже на никого. Момчето обаче не изпълни изискването ѝ за някое „старо и кротко“ животно. С всяка стъпка конят ставаше все по-неспокоен и буен. Без предупреждение той се втурна през пресъхналото корито на потока и продължи да препуска в осеяната с къдри и мескит равнина.

Марина осъзнаваше много добре, че не трябва да се отдалечава толкова много от къщата, особено сама. Ранчото на Гарднър Дилън се простираше в продължение на мили в която и посока да потеглеше. Кравите му, някои от които и сега виждаше да се крият на сянка, наброяваха повече от петдесет хиляди глави. Марина често се питаше какво ли означава да бъдеш толкова богат.

Семейството на Марина беше едно от най-влиятелните в Сан Антонио. Баща ѝ бе герой от две войни, а майка ѝ беше най-уважаваната дама в обществото. Напоследък обаче баща ѝ бе направил

няколко лоши сделки и отчаяно се нуждаеше от пари, за да стабилизира разклатеното си финансово състояние. Женитбата на Марина Скот с Рамон Дилън, по-малкия син на богатия ранчери Гарднър Дилън, щеше да му даде възможност да направи точно това.

Луиза Ескаланте Дилън, майката на Рамон, преди години се бе омъжила за Гарднър заради парите му и сега виждаше връзката си със семейство Скот като начин да осъществи амбицията си да стане водеща фигура в обществото на Сан Антонио.

За всички това бе идеалният брак, но Марина започна да се чувства като птичка в клетка, красива клетка, пълна с всевъзможни хубави неща, но все пак клетка. Би трябвало да бъде поласкана от вниманието, което ѝ засвидетелстваха Рамон и майка му. Вместо това Марина бе неспокойна и раздразнителна. Нуждаеше се от свобода, от пространство, имаше нужда да диша свободно.

Последния път, когато се бе почувствала затворена и ограничена, бе избягала от училище и бе отишла на една фиеста в компанията на трима каубои. Тогава майка ѝ бе припаднала, а баща ѝ заплаши, че ще я лиши от наследство. Но Марина се бе забавлявала чудесно.

Конят ѝ изпръхтя и се отклони надясно. Тя не беше добра ездачка и почти загуби равновесие. Вкопчи се уплашено в страничната част на седлото. След като се омъжеше, Марина сериозно смяташе да се научи да язди добре. Бе на седемнайсет години и през цялото време я бяха държали под строг контрол. Едно от предимствата да се омъжи за ранчери бяха стотиците акри земя, където можеше да язди на воля.

Преди да бе успяла да възстанови равновесието си на седлото, от кедровите храсти зад нея изскочи огромен бик. Конят отметна рязко глава, изпръхтя и се впусна в галоп.

Марина дръпна юздите, но мундщукът бе между зъбите на коня. Не можеше да направи нищо, за да го спре. Животното се отклони от пътя и навлезе в храстите. Клоните започнаха силно да я удрят, в полата ѝ се забиваха тръни. Един голям клон от вечнозелен дъб едва не я събори от седлото, когато конят се впусна в стремителен галоп през сухото корито на друг поток.

Марина изпусна юздите. Единственото, което можеше да направи, бе да се опита да се държи на седлото, докато конят се умори и забави ход. Ако паднеше, трябваше пеша да измине целия път до ранчото.

В този момент Марина забеляза в далечината конник и започна да му маха като обезумяла. Непознатият ѝ помахаше в отговор. Марина се надяваше той да е разбрал, че тя се нуждае от помощ и че ръкомахането ѝ не е просто поздрав.

Точно в този момент конят ѝ прескочи едно паднало дърво. Очевидно ездачът разбра, че тя се намира в опасност, тъй като тя едва успяваше да се задържи на седлото. Той пришпори коня си в галоп и се насочи към нея. Марина отправи безмълвна молитва да успее да се задържи на коня и да не падне, докато той дойде. За миг се изплаши, че конят и ще се опита да надбяга другия, но непознатият се впусна напреки през потока, за да я пресрещне. Една силна ръка я сграбчи през кръста и я повдигна от седлото. Мъжът спря коня си, пусна я на земята и скочи от седлото.

— Добре ли си? — попита дълбок, плътен глас.

Останала без дъх, Марина вдигна поглед и срещна две невероятно сини очи. Мъжът се извисяваше с цяла глава над нея. Кожата му бе загоряла от слънцето, черната му коса бе скрита под широкопола шапка. Очевидно не се бе бръснал от няколко дни, но Марина с учудване осъзна, че този небрежно грубоват вид ѝ харесва. Широката, остро изсечена челюст и волевата брадичка, заедно с височината и силата на този мъж, имаха върху нея неочакван и мигновен ефект. Той беше най-зашеметяващо красивият мъж, когото някога бе срещала.

— Добре съм — едва успя да промълви. — Наистина.

Угриженото изражение изчезна и устните му се извиха в усмивка. Дрехите му бяха прашни, целият миришеше на пот и коне, но от него се излъчваше и един чисто мъжки мирис, който говореше за груба, първична сила. Пред нея стоеше мъж, който притежаваше нещо, което не бе откривала у никой друг мъж преди това.

Бе толкова изненадана да го срещне тук, сред голата пустош, че краката ѝ се подкосиха и тя сигурно щеше да падне, ако той не я бе прихванал и притиснал към гърдите си. По роклята ѝ сигурно щяха да останат влажни петна, дрехите ѝ сигурно щяха да попият миризмата му. Не я бе грижа. Усещаше само силните ръце, които я прегръщаха, широките гърди, на които се бе облегла, ленивата усмивка, която караше кръвта ѝ да кипи и да тече като гореща лава във вените ѝ.

Не трябваше дори да си помисля за устните му, защото нямаше да се удържи да не ги докосне.

— Какво правиш тук сама?

Звучеше точно като родителите ѝ, критичен и неодобрителен. Това донякъде охлади желанието ѝ да впие поглед в него и да го гледа до забрава.

— Не е твоя работа.

— Моя е, щом трябваше да рискувам живота си, за да спася твоя.

Думите му засегнаха суетността и гордостта ѝ. Като едно от най-красивите момичета в Сан Антонио, Марина бе свикнала с нея да се отнасят с много повече уважение.

— Пусни ме. Мога и сама да се погрижа за себе си.

Той я пусна да стъпи на земята.

— Може би — докато се държиш на краката си, но не знаеш нищо за конете.

Марина се опита безуспешно да оправи омачканите си дрехи. Искаше ѝ се да бе облякла нещо друго, а не тази обикновена рокля. Дългите поли скриваха протритите ѝ ботуши, но косата ѝ бе в безпорядък, а това не можеше да се скрие. Този сър Галахад в образа на каубой дори не се престори, че ѝ се възхищава. Сигурно си мислеше, че е непростима глупост от нейна страна да язди кон, с който не може да се справи. Ядоса се, че той бе напълно прав.

— Справям се много добре, ако яздя някой обучен и кротък кон — каза тя. — А този тук е доста плашлив.

Той се разсмя. Марина не намираше в ситуацията нищо смешно, но не можеше да възпре топлите вълни, които обляха тялото ѝ при звука от дълбокия му смях.

— Всеки кон би се изплашил, когато на гърба му седи неопитен ездач.

— Не яздя толкова добре, колкото бих искала — призна тя, като предизвикателно отметна назад глава. — Но доскоро живеях в града, а там нямаше къде да се упражнявам. Обаче имам сериозно намерение да променя това. Скоро ще стана отлична ездачка.

Той ѝ отправи внимателен, преценяваш поглед.

— Напълно си сигурна в себе си, така ли?

Марина впи поглед в него и го огледа бавно от глава до пети. Ботушите му бяха здрави и хубави, но бяха износени от дълга

употреба. На едно място ръбът на прилепналите о бедрата му панталони се бе разпорил, разкривайки частица матова кожа. Широк колан обвиваше тънкия му кръст, ризата му бе закопчана и скриваше гърдите му. Бе спуснал широката периферия на шапката над очите си и затова изражението на лицето му оставаше скрито. Този човек без съмнение бе великолепен представител на мъжкия пол, но все пак си оставаше един обикновен каубой.

— Всеки може да се научи да язди — каза тя, като отново тръсна презрително глава. — Каубоите го правят през цялото време, а всеки знае, че те не са нищо друго, освен нехранимайковци и негодници.

Марина забеляза, че тези думи изобщо не му харесаха, добре, така да бъде. Сега знаеше какво е да бъдеш подценяван. Тя му обърна гръб и се отпрати към ранчото. Но той я последва.

— Какво му стана на коня ти?

— Един бик го изплаши. — Тя дори не го погледна, само продължи да върви.

— Какво правеше тук?

— Яздех.

— Добре, но защо сама?

— Защото *исках* да бъда сама.

Марина не устоя на изкушението да погледне през рамо, за да разбере как приема той отговорите ѝ. Но той изглеждаше напълно безразличен. Марина веднага настръхна. Никой мъж не оставаше толкова безстрастен в нейно присъствие, не и такъв, към когото изпитваше такова силно привличане. Нямахме никакво намерение да позволи този каубой да бъде първият.

— Отговорите ти не са много изчерпателни — каза той. — Ще се наложи да те отведа вкъщи. Коя си ти?

Марина му хвърли недоволен поглед.

— Няма да ти кажа.

Тя забърза напред, но той без усилие я настигна. Трябваше да се досети, че изобщо не би могла да му избяга.

— Мога да те последвам и да разбера.

— Няма да посмееш.

— Каубоите са нехранимайковци и негодници, забрави ли? Ние правим всичко, което си поискаме.

Марина вдигна поглед, за да разбере дали бе ядосан, и за част от секундата видя на бузата му трапчинка, която в същия миг изчезна. Тя се усмихна.

— Не би трябвало да го казвам, но ти наговорих всичко това, защото ме ядоса.

— Винаги ли си готова да се бориш, когато някой те ядоса?

— Обикновено. Това ми докарва доста неприятности.

— Предполагам, че когато се усмихнеш, неприятностите изчезват от само себе си.

Марина не можа да се удържи и му отправи най-ослепителната си усмивка.

— Невинаги. Баща ми практически е имунизиран срещу моите усмивки.

— Разбирам какво имаш предвид. Майка ми е същата.

— Но ти си мъж. Можеш да отидеш където поискаш, да правиш каквото пожелаеш, да се ожениш когато пожелаеш.

— Не е толкова лесно, дори и за мен.

— За момичетата е още по-трудно.

— Дори когато едно момиче изглежда като теб?

— Знаеш ли, външността не е всичко.

— Това не е много разпространено мнение.

— Е, мнението си е мое. — Марина заби поглед в земята пред краката си. — Ти изглеждаш много добре, особено за един каубой.

Дълбокият му, искрен смях я смути.

— Какво е толкова смешно?

— Ти.

Марина не бе сигурна, че това ѝ харесва. Думите му не прозвучаха като комплимент.

— Това не е много учтиво.

— Учтивостта е за светските дами, а не за смело и буйно момиче като теб.

— Ти обичаш ли смелите жени?

— Разбира се. Те са много по-забавни, отколкото дамите.

На Марина изобщо не се хареса това, че загуби положението си на дама в очите му.

— А тази моя черта ми докарва немалко неприятности. Като сега например. В този момент би трябвало да бъда в стаята си, отпусната в

следобедна дрямка.

— Но тогава аз нямаше да имам възможност да те спася.

— За теб това би ли имало някакво значение?

— Повече, отколкото можеш да предположиш.

Отново я обхванаха топлината, напрежението и необяснимата слабост, които бе изпитала, когато той я държеше в прегръдките си. Сега усмивката му не бе подигравателна, дори не приятелска. Това бе усмивка на мъж, който намираще жената до себе си за изключително привлекателна.

Марина също го намираще за много привлекателен. Беше изненадана, когато в пълна степен осъзна колко бе привлекателен в действителност. Но как бе възможно това? Тя беше сгодена за Рамон Дилън, най-красивият мъж в Тексас и един от най-богатите. Как успяваше този каубой да накара кръвта ѝ да закипи, а страните ѝ да се покриват с ярка руменина?

Можеше да почувства присъствието му без дори да вдига поглед към него.

— Как си се озовала на земята на Дилън? — попита той.

— Не съм се озовала. Точно от тази земя започнах разходката си.

— Добре, но откъде си тръгнала?

— От къщата.

— Никога не съм те виждал там. — Усмивката му стана широка и неустойимо привлекателна. — Щях да си спомня, ако беше оттам. Да не би да работиш в къщата или в някое ранчо наблизо?

Дрехите ѝ! Той я бе взел за слугиня или за дъщерята на някого, който работеше за семейството. Съвсем изненадващо за нея, тя осъзна, че това ѝ харесва. Даваше ѝ анонимност, свободата да бъде самата себе си.

Обърна се към него и му се усмихна предизвикателно.

— Аз също не съм те виждала. — В никакъв случай не би могла да пропусне мъж като него.

— Помагах при събирането на добитъка за продан.

— О, това обяснява всичко.

Той внезапно пристъпи напред, изправи се пред нея и ѝ се усмихна — голям, едър, добронамерен. Само че този каубой не я накара да се смее. Напротив, когато го погледна Марина затаи дъх.

— Как се казваш?

— Марина Скот. Защо искаш да знаеш? — Тя се опита да се изплъзне покрай него, но той я хвана за ръката и я спря. Тя понечи да се отскубне от него, но борбата ѝ не бе много енергична. Спряха, когато Марина забеляза топлината в очите му.

— Един мъж винаги иска да знае името на жената, която е откраднала сърцето му.

Той сигурно се шегуваше. Та те току-що се бяха срещнали. Но сърцето ѝ заби по-силно при тази мисъл. Бог да ѝ е на помощ. Марина искаше това да бе истина. Не разбираше какво става с нея. Внезапно бе изгубила способността си да мисли. Нищо не изглеждаше така, както трябваше да бъде, и всичко това, защото той си бе направил шега с нея.

Но наистина ли бе шега? Мъжът ѝ се усмихваше, но в усмивката му нямаше нищо подигравателно. Бе усмивка на човек, който харесва това, което вижда, и има точно това предвид, което бе казал.

— Не ставай глупав. Невъзможно е да изгубиш сърцето си за по-малко от десет минути.

— Тогава защо чувствам в гърдите си празнота? Сърцето ми не би могло да изчезне просто така. — Той шеговито се огледа наоколо, като че ли го търси.

— Сега вече ми се подиграваш.

— Сложи ухо на гърдите ми. — Той я привлече по-близо. — Чуваш ли нещо?

Марина чуваше само собственото си сърце, което блъскаше неистово в гърдите ѝ. В този момент изгуби всякакво желание да се шегува или да флиртува.

— Кой си ти?

— Уорд Дилън. Баща ми е собственик на „Ранчо дел Еспада“.

Сякаш я поляха със студена вода. Тя беше в прегръдките на брата на мъжа, за когото бе сгодена и щеше да се омъжи!

— Пусни ме!

— Имам по-добра идея. Ще те сложа на седлото на коня ми, а ти по пътя ще ми разкажеш какво правеше сама на това място.

Марина хвърли поглед към седлото.

— Не мога да яздя по мъжки.

— Лесно е. — Той я пусна и скочи на седлото. — Подай ми ръце.

— Защо?

— Престани постоянно да задаваш въпроси. Просто ми подай ръце.

— Добре, но не разбирам... Ооо!

Преди Марина да разбере какво става, Уорд я вдигна от земята и я настани на седлото пред себе си. Тя отново се оказа в прегръдките му, облегната на гърдите му, устните ѝ практически докосваха бузата му. През тялото ѝ премина гореща вълна. Бяха неприлично близо един до друг и тя не можеше да направи нищо, за да промени това.

— Не би трябвало да яздим така — едва успя да промълви.

— Може да ни отнеме часове, докато намерим коня ти.

Толкова време ще ми е нужно да се върна вкъщи, ако трябва да вървя пеша.

Мислите ѝ се объркаха в безумен водовъртеж. Трябваше да му каже, че е сгодена за Рамон, но просто не можеше да произнесе необходимите думи, не и когато той я държеше по този начин. Защо не бе могла веднага да разбере, че той е брат на Рамон?

— Защо не съм те виждала в Сан Антонио? — попита Марина.

— Учех в медицинския институт. Когато се върна вкъщи, обикновено помагам на татко в ранчото.

— Ти си лекар?

— Не съм сигурен, че имам право да се наричам така. Все още не съм практикувал, но наистина имам лекарска диплома.

Лекар-каубой, произхождащ от богато семейство! Баща ѝ би бил изумен. Но не по-малко от самата нея. Предполагаше се, че лекарите са пълни стари господа с големи бакенбарди, а каубоите са мръсни и грубовати. Този мъж в един миг бе разбил всичките ѝ представи.

— Изобщо не приличаш на Рамон — отбеляза тя със свито сърце.

— Защото приличам на баща си. Рамон прилича на майка ми.

— Искам да кажа, че той не се занимава с добитък и не носи груби дрехи.

Рамон винаги бе облечен безупречно, на ленените му ризи липсваше и най-малкото петънце, по дрехите му никога не можеше да се види прах или следи от пот.

— Той е слаб и крехък. Веднъж едва не умря. След този случай майка ми почти не го изпуска от погледа си. Ние никога не говорим за това. Рамон не го показва, но знам, че се срамува, че е болнав.

Марина не беше толкова сигурна. Не беше виждала Рамон да скача на седлото и да събира животите за продан. Опита се да си го представи облечен като Уорд, но не успя. Рамон бе перфектният кабалеро — целият облечен в бяло, черно и сребристо. Винаги бе знаела това, но в този момент осъзнаването на този факт изпрати ледена тръпка по гръбнака ѝ. С Уорд съвсем не беше така. Той също бе джентълмен, но по много различен начин. Нещо в този мъж предизвикваше чувствената, неконтролируема страна на нейната природа. Сега тази буйна жизненост напираше да излезе на повърхността, въпреки оковите на сдържаността и така нареченото добро възпитание, което родителите и учителите ѝ с толкова усилия се бяха постарали да ѝ наложат. Не я бе грижа, че бе предопределена да се омъжи за Рамон. Марина искаше този мъж, искаше го отчаяно.

Избликналите на повърхността чувства я изплашиха. Често се бе изкушавала да върши много безразсъдни и необмислени неща — понякога наистина бе постъпвала така — но никога не бе вършила нещо подобно. Трябваше да се овладее.

С облекчение забеляза няколко от работниците в ранчото, които препуснаха към тях, а един от каубоите водеше коня ѝ. На никого не се стори необичайно, че я вижда на седлото пред Уорд.

— Хей, най-накрая ви намерихме — каза с широка усмивка мъжът, който водеше коня ѝ.

— Аз пък никога не съм намирал нищо, освен крави, в тези храсталаци — обади се друг.

— Като ти гледам физиономията, чудя се как така кравата не си е плюла на петите — пошегува се трети.

— Наистина щеше да избяга, ако преди това не я бях хванал с ласото си.

По време на тези безобидни шеги, които си подхвърляха каубоите. Уорд помогна на Марина да се качи на собствения си кон. След това всички се насочиха към ранчото — кавалкада от седем мъже, придружаващи една жена.

Освободена от напрежението при интимната прегръдка и допира на Уорд, Марина скоро започна да се забавлява. Всеки един от мъжете се опитваше да надмине останалите, като я обсипваше с комплименти. Един от тях извади китарата си и ѝ изпя песен за тъмнокоса испанска красавица с огнени черни очи.

— Тя не е испанка — отбеляза Уорд.

— Но затова пък има испански очи — настоя младежът с китарата.

Марина никога не се бе чувствала толкова волна и свободна. Испита истинско разочарование, когато пристигнаха в ранчото. Почти осезателно можеше да почувства как ограниченията на благоприличното държание и строгото възпитание изсмукват живота от нея. Мъжете се разпръснаха, като я оставиха заедно с Уорд да се изправят очи в очи с Луиза Дилън, която ги чакаше под сянката на вечнозелените дъбове, обрамчващи входа към къщата. Марина бе готова да се закълне, че очите на тази жена изпуснаха яростни искри, когато ги видя двамата с Уорд, но щом се приближиха и слязоха от конете си, тя бе същата усмихната и грациозна домакиня, каквато винаги е била.

— Уорд, никой не ми съобщи, че си се върнал — каза тя, като му подаде бузата си за целувка. — Виждам, че си намерил нашата изгубена дама.

— Нашата изгубена дама? — повтори учудено Уорд, като хвърли смутен поглед от Марина към майка си.

— Аз съм гостенка тук — обясни Марина.

Погледът на Уорд стана предпазлив. Той целуна майка си и се почувства задължен да обясни.

— Конят ѝ се изплаши и побягна, отнасяйки я прекалено далеч.

— Скъпа, можела си да се нараниш — обърна се Луиза към момичето със загрижен тон. — Не би трябвало да излизаш без Рамон.

— Искях да разгледам и по-отдалечените райони на ранчото — отвърна Марина. — Рамон ми каза, че не обича да язди далеч от къщата.

— Вината е моя — продължи Луиза. — Една майка винаги се тревожи. Трябва да отидеш при него. Рамон иска да знае кого ще поканиш на тържеството по случай годежа ви.

Марина почти физически почувства въздействието, което думите на Луиза оказаха върху Уорд. Въздухът между тях като че ли замръзна. Неспособна да постъпи по друг начин, тя просто вдигна поглед към него. Усмивката му се бе стопила, очите му бяха студени като лед.

Моментът не беше подходящ за обяснения, а и тя нямаше обяснение, което можеше да оправдае постъпката ѝ.

— Къде е той?

— В салона.

Марина се обърна към Уорд.

— Моля те, благодари от мое име на мъжа, който хвана коня ми. Ще ти посветя един танц фанданго тази вечер, затова че ме спаси.

— Не трябва да очакваш от Уорд да стои до толкова късно — каза Луиза, като потупа лекичко ръката на сина си. — Сутринта трябва да става рано. Има да свърши доста работа, преди да отиде в армията.

— Значи си тръгваш? — попита Марина, като внезапно се почувства ограбена.

— След два дни — отвърна Уорд. — Върнах се вкъщи само защото татко е твърде болен, за да се справи сам със събирането на добитъка.

Той щеше да си замине толкова бързо, колкото бе дошъл. Марина трябваше да стисне здраво ръце, за да не ги протегне напред и да го задържи.

— Ще се моля за твоята безопасност.

С тези думи тя се обърна и бързо влезе в къщата. Ако ще си тръгва, помисли си тя, нека го направи по-бързо, преди да започне да я боли прекалено много.

Уорд влезе в стаята си с намерението да си легне, но звуците на фандангото премахнаха всякакви мисли за сън. Марина Скот беше долу, танцуваше, усмихваше се на Рамон, даряваше му любовта си, чакаше с нетърпение да стане мисис Рамон Дилън.

Не знаеше защо трябваше да се чувства изненадан да научи, че най-красивата жена, която някога бе срещал, бе сгодена за Рамон. Винаги ставаше така. Би трябвало досега да е свикнал. Всъщност *наистина* беше свикнал. Въпросът беше в това, че обикновено не му отдаваше никакво значение. Но този път не беше така. Изобщо не му харесваше, че Рамон бе спечелил сърцето на Марина.

Целия следобед и вечерта Уорд бе прекарал с баща си, като обсъждаха състоянието на ранчото и стадата. Луиза се бе справила добре по време на болестта на баща им, но тя не бе толкова твърда като Гарднър или Уорд, що се отнася до парите, които харчеше Рамон. Сега, когато Рамон щеше да се ожени, беше естествено той да иска да

увеличи разносните си, но ранчото не можеше да покрие такива разходи. Уорд трябваше да поговори с Рамон, преди да си тръгне.

Всичко това отново насочи мислите му към Марина. В момента, когато погледна в огромните ѝ, блестящи черни очи, нещо бе припламнало между тях двамата. Уорд нямаше много опит със светските жени, но винаги можеше да каже, когато една жена го харесва.

Това го озадачи. Какво точно бе почувствала тя, когато бе погледнала в очите му? И защо си бе позволила такава волност?

Каза си, че е безполезно да се измъчва с въпроси. Каквото и да бе почувствала към него, не можеше да се сравнява с това, което чувстваше към Рамон. След като веднъж една жена видеше брат му, моментално забравяше за Уорд. Щеше да е истински глупак, ако предположеше, че този път нещата стоят по различен начин.

Реши да си легне и да се измъкне от къщата сутринта рано, преди всички, но не помръдна. Музиката стигаше до него, привличаше го, шепнеше му. Знаеше, че дълго време няма да има възможност да танцува и да се забавлява. Чакаха го скучни, отегчителни месеци и тогава можеше да спи колкото иска.

Още повече, беше немислимо да си тръгне, без да изрази поздравленията си и най-добрите си пожелания на брат си и на съпругата му. Тъй като нямаше да бъде тук за официалното тържество, какъв по-подходящ момент да го направи от тази вечер. Там нямаше опасност да задържи погледа си върху сочните ѝ устни твърде дълго или да допусне твърде явно желанието да проличи в очите му.

Можеше и сега да я потърси, да я помоли да останат за малко насаме, за да си вземе сбогом с нея, но не мислеше, че може да устои на усмивката ѝ и на веселите пламъчета в очите ѝ с цвят на оникс. Лъскавата черна коса и красиво извитите черни вежди правеха кожата ѝ да блести с отгънка на слонова кост. Сочните червени устни предизвикваха у него вълнение. Когато бе в прегръдките му, му се струваше, че тя е крехка и деликатна като порцеланова кукла. Но въпреки това бе разтърсила до основи целия му свят.

Не, по-добре беше да я види в присъствието на много хора. Така щеше да каже това, което трябваше, щеше да се престори, че чувства това, което се очакваше от него. След това щеше да разполага с достатъчно време, за да я забрави.

И все пак, Уорд не можеше да лъже себе си и трябваше да си признае, че само си търси извинения. Най-голямата грешка, която можеше да направи, бе да слезе и да се присъедини към танците. Той отиваше на война, а тя щеше да се омъжи. Трябваше да стои надалеч, а ако е необходимо, да си тръгне още тази нощ.

Но не можеше да го направи. Трябваше да отиде на празненството. Поверявайки съдбата си в ръцете на съдбата, Уорд започна да се облича.

ГЛАВА 2

Музиката беше чудесна. Рамон се представяше в цялото си очарование и блясък. Гостите, разбира се, бяха избрани, а Луиза се усмихваше, насочила към множеството одобрителния си поглед. Но в сърцето на Марина нямаше радост, в стъпките ѝ нямаше лекота и игривост, в гласа ѝ нямаше смях. Изпълнена с мъка, тя бе започнала да се съмнява в правилността на брака си с Рамон, брак, който щеше да направи щастливи две семейства и да осигури собственото ѝ бъдеще.

За пръв път съжаляваше за непокорството и своеволието си. Ако изобщо имаше някаква възможност глупавите ѝ мечти да се превърнат в реалност, тази възможност бе унищожена в момента, в който Уорд научи за годежа ѝ с Рамон. Очите му ѝ казаха всичко това. Отсъствието му на празненството тази вечер го потвърждаваше.

— Тази вечер си необичайно сериозна — каза ѝ Рамон, когато застанаха един срещу друг на танца.

Марина обикновено едва издържаше тези скучни и сковани официални танци, но тази вечер бе благодарна заради плавните, бавни движения. Така за дълго време можеше да избягва разговорите.

— Малко съм изморена — каза тя, когато двамата се завъртяха в кръг.

— Не трябва да яздиш толкова надалеч.

— Вероятно не — те се поклониха и отново се завъртяха.

— Скоро хората ще започнат да се разотиват. Утре ще можеш да поспиш до късно.

Те се разделиха и Марина се върна в редицата си. Следващият ѝ партньор бе един едър, пълен полковник с големи очи и голям корем. Отговаряше разсеяно на щедрите му комплименти, когато изведнъж забеляза Уорд, застанал до една от украсените с дърворезба колони на балкона, който обграждаше вътрешния двор.

Марина пропусна една стъпка. С усилие обърна поглед към полковника и се постара да влезе в ритъм. Присъствието на Уорд не променяше нищо. Тя бе предопределена да стане жена на Рамон.

И все пак Уорд бе дошъл.

Какво правеше той тук? Дали бе изпитал желание да я види, както тя него? Интересът ѝ към този мъж я изплаши и развълнува едновременно. Можеше ли това да означава нещо повече от един обикновен флирт в меката есенна вечер, когато бе опиянена от музиката, хората, виното и вълнението да се окаже предмет на възхищението на мъж, който, само с един свой поглед, бе накарал кръвта ѝ да препусне лудо във вените и я бе накарал да се чувства така, като че ли костите ѝ се бяха превърнали във восък?

Не знаеше, но почувства как изведнъж започна да стъпва полеко, а пулсът ѝ се ускори. На лицето и се появи усмивка, която съвсем обърка младежа, заел мястото на полковника при следващото завъртане.

Марина се изчерви, отмести поглед и си наложи да не гледа в посоката, където стоеше Уорд. Укори се, че се държи като глупачка. Трябваше да бъде разумна и да прави това, което се очакваше от нея. Но сега решителността ѝ бе разколебана от един красив каубой със сини като сапфири очи.

Марина вдигна поглед и срещна този на Уорд — прям, изпълнен с копнеж, че тя почувства как се заби като огнена стрела в сърцето ѝ. Като че ли той неволно слагаше своя отпечатък върху нея и я правеше своя.

Марина едва не се блъсна в партньора си. Тя се усмихна извинително на почервенелия от смущение младеж, който в следващия миг бе заменен от един младши офицер в красива униформа.

Марина бе потресена. Нямаше съмнение, че чувствата му към нея бяха също така силни като нейните към него. И все пак, как беше възможно? Та те се бяха запознали същия ден! Не знаеха нищо един за друг. Изведнъж я побиха студени тръпки. И преди е била небрежна, поемала бе доста рискове, но никога не бе губила самообладание. Винаги бе знаела какво ще се случи, какво иска да се случи.

Сега не знаеше!

Същата загуба на самообладание я накара да действа. През целия си живот бе държана в подчинение от родителите си. Когато се омъжеше за Рамон, трябваше да се подчинява на него и на майка му.

Нещо ѝ подсказваше, че това никога не можеше да се случи, ако останеше с Уорд. Но откъде можеше да знае това? И още повече,

откъде бе така убедена?

Марина отново погледна към балкона. Уорд бе все още там. Искаше ѝ се той да слезе. Трябваше да слезе. Трябваше да разбере дали всичко, което бе видяла в погледа му, бе истинско. Ами ако беше си го въобразила? Не, невъзможно. Чувството бе твърде силно, за да бъде измислено.

Никога танцът не ѝ се бе струвал толкова дълъг. Тя се запита дали би посмяла да се отдели от останалите и да отиде при него. Танцът най-сетне свърши, но преди да успее да се обърне, Рамон се приближи до нея и я хвана за ръка.

— Виждам, че все пак брат ти дойде на танците — каза тя, когато двамата се отправиха към редицата столове под балкона.

Марина трескаво се опитваше да намери някакъв начин да се отърве от Рамон, за да успее да отиде при Уорд, да го попита, да се увери...

Рамон вдигна поглед, изненадан и очевидно доволен.

— Сигурно го е направил в твоя чест. Той никога не идва на танците.

Рамон държеше здраво ръката ѝ и с целия си вид говореше, че тя му принадлежи. Марина изпита неистово желание да отдръпне ръката си и да избяга.

— Но защо стои там? — попита тя. — Защо не слезе при нас?

— Не знам.

— Е, добре, но защо не го повикаш? Накарай го да слезе долу.

Рамон ѝ хвърли въпросителен поглед.

— Защо настояваш толкова Уорд да слезе долу?

За миг Марина се изплаши, че е говорила твърде свободно, но с облекчение забеляза, че в погледа на Рамон нямаше и сянка от подозрение. Той бе прекалено самоуверен, за да се съмнява в своята неотразимост.

— Той ти е брат. Скоро ще тръгне на война. Трябва да се сбoguвам с него.

— Но нали го видя този следобед?

— Но тогава той си мислеше, че съм прислужница — възпротиви се тя.

— Следващият танц ще започне всеки момент — отбеляза Рамон.

Марина обаче нямаше намерение да се предаде толкова лесно.

— Кажи им да почакаат — каза тя, повдигна леко полите си и изтича към стълбата, която водеше към балкона, чувайки само ударите на собственото си сърце. Цялата потрепери, когато се намери очи в очи с Уорд.

Той бе облечен в черен костюм, харесван от американците заради плътно прилепналите панталони, жакет болеро и бяла риза с набор, която много се харесваше на Рамон. Панталоните обгръщаха мускулестите му бедра като втора кожа. Късият жакет подчертаваше широкия му гръден кош и силните му ръце.

— Защо не слезеш при нас? — попита тя с глас, задавен от вълнение.

— Харесва ми да наблюдавам оттук.

— Но пропускаш цялата веселба.

— Аз не танцувам.

Марина се опита да се засмее, да приеме думите му на шега, но не ѝ се удаде.

— Не ставай смешен. Всички танцуват. — Тя го хвана за ръката. — Хайде. Музиката всеки момент ще засвири отново.

Уорд обаче не се помръдна.

— Не можеш да останеш повече тук. Всички те видяха.

Той ѝ позволи да го отведе надолу по стълбите. Марина бе сигурна, че я последва, защото не можеше да отхвърли ръката ѝ. Струваше ѝ се, че се държат за ръце от цяла вечност.

— Не знаех, че ще дойдеш — обърна се Рамон към брат си, когато двамата с Марина се приближиха към него.

— Трябваше да поднеса почитанията си на теб и на бъдещата ти жена — отвърна Уорд.

За миг Марина бе изпълнена със съмнения. Уорд не изглеждаше да страда от плахите надежди и нерадостните мисли, които измъчваха нея. Говореше с хладен, безстрастен глас, които изобщо не свидетелстваше за опънати нерви, бурни емоции или объркани мисли. Възможно ли бе да бе сбъркала?

— В такъв случаи трябва да изиграеш този танц — заяви Рамон.

— Забрави, че Уорд не танцува — каза Луиза, която точно в този момент се присъедини към тях. — Уорд каза, че никога няма да си позволи да направи такова нещо, когато ти присъстваш.

— Но все пак можеш да опиташ сега — предложи Марина.

— Това е последният танц — отбеляза Луиза. — Редно е да го танцуваш с годеника си.

— Тогава кажете им да изсвирят още един — каза Марина, като в същото време побутна Уорд към дансинга. — Луиза, не можеш да изпратиш сина си на война без един последен танц.

— Винаги ли се отнасяш толкова презрително с правилата на доброто поведение? — попита Уорд, докато следваше Марина към онази част от двора, която бе определена за танците.

— Не, но винаги съм го искала.

— Това не е много добра идея.

— Добрите идеи са отегчителни.

— Но по-безопасни.

— Хайде, Уорд, да танцуваме — предизвика го тя.

— Вече ти казах, че не танцувам.

— Лесно е. Обвий ръце около мен. Ще ти покажа. Хайде, музиката няма да започне, докато не се приготвим. Всички ни гледат.

За момент ѝ се стори, че той не желае да я докосне, но в следващия момент промени решението си. Пое я здраво в прегръдките си. Когато музиката започна, я завъртя в пълен кръг около себе си.

— Мислех си, че не можеш да танцуваш — каза тя, след като се съвзе от първоначалната си изненада.

— Разбира се. Не танцувам толкова добре като Рамон.

Никой не танцуваше като Рамон. Но докато Уорд властно я водеше и я завърташе в сложните стъпки на танца, тя се почувства като че ли обгърната от някаква магия, нещо, което никога не бе чувствала, когато танцуваше с годеника си. Марина просто плуваше, плъзгаше се без усилие под ритмите на танца, водена от силните ръце на Уорд. Ако на движенията му липсваше известна грация или гъвкавост, това се компенсираше от физическата му сила.

В ръцете му се чувстваше млада и свободна, волна. Усещаше, че принадлежат към едно цяло.

— Защо правиш това? — прошепна той. Тя разбра много добре какво искаше да каже.

— Трябваше да знам.

— Добре, сега знаеш.

Марина разбираше, че той ѝ говори, скрит зад стената от самообладание и самоналожен контрол над чувствата си, решен да не прави нищо, което би могло да засегне честта ѝ.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш?

Не можеше да бъде. Трябваше да има още. Трябваше.

— Какво очакваш да ти кажа? — Уорд я погледна предпазливо.

— Трябва да има още нещо.

— Искаш да ти кажа, че си много красива и че ще си идеалната жена на Рамон?

Не беше това.

— Не... Аз...

— Или би предпочела да ти кажа, че да те държа в прегръдките си е най-хубавото нещо за мен в този свят и ако се омъжваше за всеки друг, а не за брат ми, щях без колебание да го удуша?

— Наистина ли би го направил? Искам да кажа, че това е грях.

— Това, което ми причиняваш сега, също трябва да се смята за грях.

Марина преглътна с усилие.

— Аз ли?

— Ти си по-опасна от вълк сред стадо от новородени телета.

Марина не бе сигурна дали той просто се шегуваше с нея, или по този начин ѝ казваше, че го подлудява. За нея бе от изключителна важност той да не се шегува. И все пак какво би могла да му каже? Беше сгодена за Рамон. А Уорд си тръгваше.

Беше твърде късно да се казва каквото и да било. Може би бе твърде късно за всичко, но докосването му ѝ казваше това, което устните му не можеха да изрекат. Лекият натиск на ръката му на гърба ѝ, пръстите му, обвити около нейните, тялото му, което я държеше и закриляше, всичко това ѝ подсказваше, че бе стигнала до кътче в душата му, до което не се бе докосвала друга жена. Тя бе сложила върху него своя отпечатък, тъй както той бе направил с нея. Двамата толкова много си приличаха, две сродни души. Той бе жаравата, а тя огънят, той бе дивият вятър, а тя безкрайната прерия, на която той буйстваше на воля. Марина вдигна очи към лицето му. Той не откъсваше поглед от нея, тъмносините му очи блестяха като сапфири. Музиката постепенно заглъхна. Темпото се забави, телата им се доближиха още повече. Марина потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко

в прегръдката му. Светът изведнъж се стесни дотолкова, че накрая останаха само те двамата. Устните им постепенно започнаха да се доближават, все по-близо, все по-близо, вече почти се докосваха...

— Много си добър, Уорд. С още малко практика можеш станеш отличен танцьор.

Гласът на Рамон разпръсна магията, която ги обгръщаше. Марина се стресна и се намери заобиколена от хора, които ги поздравяваха и им ръкопляскаха.

— Дължа го не толкова на себе си, колкото на Марина — отвърна Уорд с галантен тон. — Всеки би танцувал добре, ако има за партньорка жена като нея.

Точно тогава оркестърът засвири бърз, див танц. Фламенко!

— Съгласен съм с теб — отвърна Рамон. — Имам намерение да ѝ поискам последния танц.

С огромно усилие на волята Марина успя да се изтръгне от сладката омая, която все още я обгръщаше.

— Не бих могла да танцувам фламенко с теб, защото просто не зная как.

— Тогава гледай — заяви гордо Рамон. — Аз съм най-добрият танцьор на фламенко в цял Тексас.

Марина се отмести встрани и зае мястото на наблюдател, а няколко мъже и жени се присъединиха към Рамон, заеха начално положение и зачакаха танцът да започне.

— Това е нещо, което *наистина* мога да правя — прошепна в ухото ѝ Уорд, бързо се спусна напред и зае място до искрено изненадания Рамон.

— Научил е този танц от нашите вакуерос край лагерните огньовете — отбеляза Луиза, като се приближи плътно до Марина. — Уорд е добър танцьор, но не толкова добър, колкото Рамон.

Луиза беше права. Рамон притежаваше грация и прецизност, които никой друг от останалите танцьори не можеше да постигне, но Марина осъзна, че много повече я вълнува не толкова грациозното, но изпълнено с груба мъжественост изпълнение на Уорд. Братята бяха необикновена двойка. Рамон бе по-нисък и се движеше почти с котешка гъвкавост и лекота. Уорд излъчваше енергия, която бе груба, първична, примитивна, а това го правеше още по-привлекателен за Марина.

— Виждаш ли, точно както ти казах — продължи Луиза с нескривана гордост. — Никой не може да танцува като Рамон.

Вероятно бе така, но на Марина повече допаднаше стилът на Уорд.

— Рамон прави почти всичко по-добре от всеки друг — отвърна Марина.

Луиза изпусна въздишка на задоволство.

— Много съм щастлива, че имам такъв син.

— Двама такива синове — поправи я младата жена.

— Да, точно така — отвърна Луиза и се усмихна. — Уорд го нямаше толкова дълго време, че почти го забравих.

Марина не можеше да си представи как бе възможно една жена да забрави Уорд, дори и ако той отсъстваше цели двацет години. Тя със сигурност никога не би могла да го забрави.

Накрая танцът свърши. Всички започнаха да аплодират танцьорите. Марина забеляза как една мургава красавица се приближи до Уорд, за да изрази възхищението си. Внезапно сърцето ѝ бе пронизано от ревност. Марина се опита да убеди сама себе си, че няма причина да ревнува Уорд, но болезненото чувство не изчезна. Обърна се към Рамон и се насили да му се усмихне.

— Ти беше чудесен както винаги.

Той прие с благодарност комплиментата ѝ.

— Много обичам да танцувам, но сега съм уморен. Хайде да пожелаем на Уорд лека нощ, преди да се приберем вътре.

Марина изобщо не искаше да се прибира вътре.

— Не мога все още да си тръгна. Досега не съм имала възможност да поговоря с брат ти. Не знам нищо за него — къде отива, кога ще се върне, какво ще прави, когато си тръгне оттук.

Все още не можеше да го остави да си тръгне. Искаше да го задържи до себе си поне още за миг.

— Майка ми и Рамон могат да ти разкажат за мен достатъчно — каза Уорд, който в това време се приближи към тях и чу последните ѝ думи. — Аз трябва да си лягам. Утре имам работа в Сан Антонио. — Уорд пое ръката на Марина и я целуна. — Приеми моите най-искрени пожелания за дълъг и щастлив брак.

Той се отдалечаваше от нея, очевидно искаше да остане на разстояние. Уорд просто ѝ казваше, че това, което можеше да се случи

между тях, никога нямаше да стане.

— Лека нощ, братко. Грижи се за нея. Няма да намериш друга такава.

— Знам това — отвърна Рамон, а в гласа му се отразяваше нескрита гордост.

Марина искаше да изкрещи, че не е притежание на Рамон, че бе свободна да прави каквото пожелае, но Уорд вече ѝ бе обърнал гръб. Целуна майка си за лека нощ и се изкачи по стълбите.

Беше си отишъл.

Наистина ли бе само това, един невероятен миг, когато бе видяла надежда за себе си, и след това нищо? Всичко ли беше вече изчезнало, забравено?

До нея Рамон и майка му разговаряха за плановете си за утрешния ден. Всичко изглеждаше толкова безсмислено, когато чувстваше как животът ѝ се проваля и как се обезцветява и посивява като умиращ лист. Наистина ли си бе въобразила чувствата, които бе предизвикала у Уорд? Наистина ли бе видяла неща, които бе искала да види? Преди да си тръгне, ѝ бе говорил така, както би го направил с всяка друга жена, просто ѝ пожела лека нощ и много късмет в бъдеще. Съвсем обикновено. Безстрастно. Без чувства.

Тогава защо се чувстваше така привлечена от него? Трябваше да го забрави, да забрави и този ден, както бе постъпил и той. Трябваше да продължи живота си, като че ли никога не се бяха срещали, като че ли срещата им не е била по-различна от хиляди други.

Но Марина не бе сигурна дали ще е в състояние да го стори. За един кратък миг се бе докоснала до любов, която я караше да се чувства свободна, а не я затваряше в клетка. Този миг ѝ бе незабавно отнет, но колкото и кратък да бе, завинаги промени нещо в нея.

След една нощ, прекарана в безсъние и безкрайни обиколки из стаята, Марина реши да каже на Рамон, че не може да се омъжи за него. С пукването на зората младата жена слезе на приземния етаж, но намери къщата пуста и тиха. Прислужницата, която им поднасяше кафе, ѝ каза, че Рамон и майка му не се очаква да станат преди десет часа.

Сега бе едва шест.

Веднъж взела решение, Марина мразеше да чака. Страхуваше се, че здравият разум ще надделее. Знаеше много добре всички причини, защо трябва да се омъжи за Рамон, но не можеше да го направи. Сигурно това бе чувствала, когато съвсем неочаквано бе срещнала Уорд. Затова бе могла да се влюби в него.

Марина се засмя, но смехът ѝ бе горчив и изпълнен с лоши предчувствия. Как така една сгодена жена се влюбваше в друг мъж, и то от пръв поглед? Това беше смешно! Невъзможно! Така не се постъпваше!

И все пак тя бе постъпила точно така.

Кафето беше горещо и силно. Марина обикновено го разреждаше със сметана. Отпиваше от горещата течност за втори път, когато Уорд влезе в трапезарията. Марина го видя първа, преглътна с усилие, точно навреме, защото той се обърна и я видя. Отново бе облякъл работните си дрехи, но привличането между тях беше по-силно от всякога. Уорд застина на мястото си. След миг се съвзе и отиде да си налее кафе.

— Рано си станала — отбеляза той. — Рамон ще спи още часове наред.

Гласът му бе спокоен, но реакцията му, когато я видя, говореше, че самообладанието му го бе напуснало.

— Знаем. Не можах да заспя.

— Развълнувана си заради сватбата ли? — попита той, докато си наливаше кафе.

Марина нямаше намерение да казва на никого за решението си, преди да бе говорила с Рамон, но не можеше да остави Уорд да продължи да си мисли, че се готви да се омъжи за брат му. Тя сведе очи, избягвайки погледа му.

— Няма да се омъжвам за Рамон.

Тишината, която последва, бе толкова дълбока, че Марина можеше да чуе глухите удари на сърцето си. Бавно вдигна поглед към Уорд. Той не беше помръднал. Кафето му стоеше недокоснато.

— Кога взе това решение?

— Миналата нощ.

Той отпи глътка от кафето си и я погледна.

— Защо?

Марина все още не бе решила какво точно да каже на Рамон. Знаеше, че никакво обяснение не би било достатъчно за родителите ѝ. Щеше да има късмет, ако не се озовеше на улицата без пукнат грош.

— Предпочитам да не говоря за това — каза тя, като отклони поглед от него.

Ако се омъжеше за Рамон, щеше да е принудена да живее в една и съща къща с Уорд, щеше да види как той ще се ожени и друга жена ще ражда децата му. До края на живота си щеше да бъде принудена да стои срещу него на масата, без да има възможност да му каже каквото и да било.

— Ще се наложи да съобщиш решението си на много хора — на Рамон, на майка ми, на родителите си. Съмнявам се, че на някой от тях това ще му хареса. Можеш да започнеш с мен и да ми кажеш какво те е накарало да постъпиш така.

Уорд заобиколи масата и застана до нея. Сложи ръце на раменете ѝ и я принуди да извърне поглед към него.

— Защо не искаш да се омъжиш за Рамон?

— Защото не го обичам.

Звучеше толкова глупаво. Баща ѝ щеше да се разкрещи и да отправа заплахи. Той вече ѝ бе обещал, че ще я лиши от наследство, ако не се омъжи за Рамон. Майка ѝ щеше да плаче и да се опита да я убеди да промени решението си. Никой не би разбрал нещо толкова смешно и маловажно като любовта. Бракът бе сделка, сключваше се, за да заздравя връзките между семействата, за уголемяване на богатствата им, за да се осигури бъдеще на децата и високото положение на семейството в обществото.

Хората просто не се женеха по любов. Не можеха да си позволят такава неща.

— Това едва ли е причина, която родителите ти биха разбрали.

— Така е.

Марина искаше отново да отклони поглед от него, но не можеше. Не бе в състояние да направи нищо друго, освен да потъне в синевата на погледа му.

— Моето семейство също не би разбрало.

— Но въпреки това ти разбираш, нали?

Странно бе да задава такъв въпрос на мъж, който я гледеше толкова спокойно и безстрастно. Но ако наистина чувството, което бе

припламнало между тях, означаваше нещо, ако тя не си бе въобразила всичко, той трябваше да почувства поне част от вълшебството, от магията, от онази увереност, че са създадени един за друг, която правеше невъзможна за нея всяка мисъл да се омъжи за друг мъж.

— Да. Разбирам.

За миг ѝ се стори, че той се готви да каже нещо повече, но Уорд просто се върна при масата и взе чашата с кафето си. Отпивайки от черната течност, отново впи поглед в нея.

— Замисляла ли си се за възможните последствия от това решение? — попита.

— Не много. — Бе прекалено заета да се опитва да разбере собствените си чувства, за да се замисля за други неща, освен за гнева на родителите ѝ.

— Ще изпаднеш в немилост пред собственото си семейство. Майка ми и Рамон ще те намразят.

— Не ме интересува.

— Ако се омъжиш за Рамон, бъдещето ти ще е осигурено.

Поне външно изглеждаше, че той просто отпива от кафето си и спокойно говори на жена, която бе твърде глупава, за да разбере къде има най-голям интерес да остане. Но напрежението, което се появи между двамата, говореше за нещо съвсем друго. Това ѝ подсказваше, че той просто изчаква, преди да каже каквото и да било.

— Не мога да се омъжа за Рамон — продължи тя. — Опитах се да свикна с тази мисъл, да пожелаая това да стане, но не мога.

— Абсолютно необходимо ли е да обичаш човека, за когото ще се омъжиш?

Преди да срещне Уорд, не бе необходимо.

— Разбира се. И ти ли мислиш по този начин?

— Не знам. За мен любовта е чувство, на което не бих разчитал.

— Не вярваш ли, че любовта може да се съхрани дълги години?

— попита тихо тя.

Уорд я погледна, смутен не по-малко от нея.

— Може би, ако е силна и взаимна, би могла да се съхрани.

Марина заобиколи масата и застана пред Уорд.

— Мислиш ли, че един мъж може да обича така една жена?

— Бих искал да е така.

— А мислиш ли, че ти би могъл?

— Не знам.

— А би ли искал да опиташ?

Уорд впи изпитателен поглед в нея. Марина не разбираше какво се опитваше да разбере, но се надяваше, че той ще открие каквото търсеше. Бе поела необмислен риск, когато бе решила да се омъжи за Рамон. Сега поемаше още по-голям риск. Всъщност казваше на Уорд, че го обича, и го подканваше да ѝ признае същото. Нямахше значение, че всичко се бе случило толкова бързо, че все още не можеше да повярва. Но дълбоко в себе си знаеше, вярваше. Искаше и той да повярва в любовта ѝ.

— За истинската жена, мисля, че един мъж е готов да поеме всеки риск.

В погледа му гореше неприкрито желание. Уорд продължаваше да държи чашата с кафе, но очевидно бе забравил за нея. Очите му продължаваха да я изучават напрегнато. Марина се запита какво виждаше, какви мисли минаваха през главата му в този момент.

— А ти би ли поел такъв риск?

— Мисля, че да.

— Някога срещал ли си подходящата жена?

— Веднъж си помислих, че съм я срещнал.

Всеки следващ отговор му костваше все по-големи усилия.

— Кога? — настоя тя.

Марина чувстваше, че може да се пръсне от напрежение. Трябваше да знае какво изпитва той. Трябваше да знае дали отвърща на любовта ѝ. Погледът му стана още по-напрегнат, но тя почувства как той някак си се отдръпна, като очевидно не желаше да ѝ отговори. Трябваше да го спре, преди да се затвори съвсем в себе си.

— Вчера открих някого, когото бих могла да обичам — продължи Марина. — Затова не мога да се омъжа за Рамон.

Ето, вече го каза и връщане назад нямаше. Сега беше негов ред да ѝ признае, че я обича.

Уорд изпусна чашата си, която се разби на хиляди парченца на твърдия под, но той, изглежда, не забелязваше нищо.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Откъде знаеш?

Той все още не можеше да повярва, че тя го бе обикнала.

— Защото от онзи момент вече нямам никакви въпроси, никакви съмнения.

Той пристъпи крачка напред и погали бузата ѝ с opakото на дланта си, пръстите му леко докоснаха полуразтворените ѝ устни. Очите му блестяха с почти неестествен блясък под напора на чувства, които твърде дълго бе таил у себе си.

— Възможно ли е да се случи толкова бързо?

— За мен стана точно така. В момента, когато погледнах в очите ти.

— Помислих си, че сигурно си ангел, слязъл на земята. Казах си, че си твърде красива, за да си истинска.

Тя пое ръката му в своите и я притисна до бузата си.

— Но аз съм съвсем истинска.

— Сигурна ли си? Сигурна ли си, че сега няма да се събудя и да открия, че съм сънувал всичко това?

— Разбира се, че съм сигурна.

Марина разбираше, че той се опитва да повярва, че тяхната любов не е някаква химера, но все още не можеше да го направи.

— Обичам те, Уорд Дилън. Не знам как се случи или защо. Не мога да обясня, защото и аз не разбирам. Просто от момента, когато потънах в очите ти, разбрах, че докато съм жива, не бих могла да обичам друг мъж.

Той все още не казваше нищо.

— Толкова ли е трудно да го повярваш?

— Да!

— Защо?

— Защото много ми се иска нещата да стоят точно така.

— Трябва да ми повярваш, Уорд. Аз съм твоя и можеш да имаш всичко, което бих могла да дам на един мъж.

Внезапно той я сграбчи и впи устни в нейните. След това се отдръпна леко, изчака малко, без да сваля поглед от нея, като че ли очакваше тя да го удари. Когато тя не го направи, отново я целуна. Този път целувката не бе груба, а изпълнена с див копнеж.

Марина не разбра колко време бяха стояли така и се бяха целували, без да промълвят и дума. Но бе достатъчно за него да повярва, че тя го обича, достатъчно за нея да повярва, че накрая бе постъпила по единствено правилния начин.

— Все още не мога да повярвам — каза той, като я взе в прегръдките си и я притисна до себе си.

— Кълна ти се, Уорд, всичко, което ти казах, е истина.

— Всички страшно ще ни се ядосат.

— Не ме интересува.

— Ще се опитват да те убедят да промениш решението си.

— Няма да успеят.

— А аз трябва да отида в армията.

— Ще дойда с теб.

Той се разсмя с онзи див, свободен смях, който бе възможен само когато бяха разчупени оковите на дългогодишен страх.

— Не можеш да го направиш. Влакът, пълен с войници и амуниции, не е място за една дама.

— Това няма никакво значение.

Докато бяха заедно, нищо друго не би имало значение.

В този момент прислужницата влезе в трапезарията и възкликна уплашено при вида на счупената чаша. Уорд изобщо не обърна внимание на момичето, а леко избута Марина в коридора зад себе си. След като хвърлиха бърз поглед назад, за да се уверят, че никой не ги следва, двамата изтичаха към задния вход и се озоваха в градините зад къщата.

Един час по-късно Марина помахна на Уорд за довиждане. Той отиваше в града и щеше да се върне по-късно същата вечер. Заедно щяха да се изправят срещу Рамон и целия свят.

ГЛАВА 3

Но Марина не можеше да чака завръщането на Уорд. Нито пък можеше да чака Рамон да слезе на долния етаж. Вече минаваше обяд. Всички слуги бяха свършили работата си и бяха в кухнята зад къщата, където обядваха. Марина изобщо не чувстваше глад. С нетърпение очакваше срещата си с Рамон, защото искаше да приключи колкото е възможно по-бързо с конфликта, който беше неминуем. Накрая сама се качи на горния етаж и почука на вратата му.

— Кой е? — Гласът на Рамон долиташе до нея неясен и приглушен.

— Марина. Кога ще слезеш долу?

— След малко. Все още не съм приключил с обличането.

— Трябва да говоря с теб. Мога ли да вляза?

Прислужникът на Уорд отвори вратата и я въведе в стаята. Рамон седеше пред тоалетната си маса. Все още бе облечен в дългата си нощница, но бе обръснат, а косата му те идеално сресана.

Разкошът в стаята я накара да онемее. Тя бе два или може би три пъти по-голяма от нейната. Стените бяха облицовани с мека, украсена с шарки, кожа. Гредите, които поддържаха тавана, бяха резбовани. Леглото бе достатъчно широко, за да спят в него трима души, без да се докосват, и бе застлано с яркочервена брокатена покривка. Драпериите също бяха копринени, със златни пискюли. До едната стена бяха поставени четири огромни гардероба, а на прозорците имаше тежки копринени завеси, които също бяха в червен цвят с втъкани мотиви, които представляваха огромни пауни. Подът бе от дъбов паркет и покрит с около дузина ориенталски килимчета.

Марина никога не беше виждала такава безсрамна демонстрация, говореща за огромното състояние на собственика. Такова разточителство изобщо не ѝ харесваше.

Рамон я погледна загрижено.

— Не изглеждаш отпочинала. Сигурно не си спала добре тази нощ.

— Така е.

Както обикновено, Рамон изглеждаше чудесно и бе си починал много добре.

— В такъв случай, след като обядваш, не е зле да си легнеш.

— Не съм гладна. Трябва да говоря с теб. На четири очи — добави тя, след като видя, че прислужникът невъзмутимо продължава да работи върху тоалета на Рамон.

— Остави ни, Фелипе — обърна се към него Рамон. — Ще ти позвъня, когато свършим.

Прислужникът напусна неохотно стаята. Преди това сгъна още няколко ризи на Рамон и оправи една гънка на покривката на леглото, след което накрая затвори вратата след себе си.

Рамон се изправи и се приближи до нея с протегнати напред ръце и предразполагаща усмивка.

— Сега кажи ми за какво искаш да разговаряме. Надявам се, дошла си да ми кажеш, че вече мога да определя датата на сватбата ни.

Марина му позволи да я хване за ръка и да целуне бузата ѝ. След това внимателно се отдръпна от него.

— Никога не съм виждала такава стая — отбеляза тя, тъй като бе объркана и не знаеше откъде да подхване въпроса, за който бе дошла. Доближи се до прозорците, които бяха плътно затворени, за да не може хладният нощен въздух да проникне.

— Мама обича да купува разни неща. Уорд никога не иска нищо, затова тя глези мен.

Марина отбеляза наум, че по-подходящата дума бе *задушава* но не каза нищо на глас.

— Гледката от твоя прозорец към реката е зашеметяваща.

— Съвсем скоро това ще бъде нашата спалня — каза Рамон, като отново се приближи към нея с протегнати за прегръдка ръце. — Ще можеш да се наслаждаваш на гледката винаги, когато пожелаеш.

— Точно за това исках да поговорим.

Рамон се намръщи.

— Надявам се, не искаш да кажеш, че след сватбата няма да живееш тук. В Тексас няма друго ранчо като това и един ден то ще бъде мое. Затова, естествено, аз не мога да си тръгна оттук.

— Не очаквам ти да си тръгнеш, Рамон. — Изкуши се да отбележи, че се съмнява Уорд да позволи толкова лесно да бъде лишен

от наследство, но стисна зъби и не каза нищо. — Не, не исках да говорим за ранчото.

— Тогава каква е причината красивото ти лице да е така угрижено?

Марина се зачуди защо комплиментите на Рамон винаги я караха да се чувства така, като че ли той говори на някоя безмозъчна кукла. Само един поглед към Уорд бе достатъчен, за да се разтопи от желание.

— Не мога да се омъжа за теб — каза тя, решила да говори по същество. — Ти си очарователен и много красив и винаги си мил с мен, но аз не те обичам. Опитах се, но не се получи.

Рамон се закова на място от удивление, приличаше на каменна статуя. Гледаше я така, като че ли тя беше дете, което говори глупости.

— Не мога да се омъжа за теб — повтори Марина, когато той продължи да мълчи.

— Но аз те искам.

— Съжалявам, но не мога да се омъжа за човек, когото не обичам.

— Но ти ще се научиш да ме обичаш. Всички ме обичат.

— Не.

Той ѝ се усмихна малко снизходително.

— Ядосана си — отбеляза, очевидно решил, че тя се нуждае от успокоение. — Някой те е разстроил. Каж ми кой е и аз веднага ще направя така, че виновникът да изчезне оттук.

— Никой не ме е ядосал, Рамон. Просто аз не те обичам. Ще ти бъда лоша съпруга.

Усмивката му загуби предишната си непринуденост, но той пристъпи към нея и помилва с длан бузата ѝ.

— Не ставай глупава. Ти си най-красивата жена в Сан Антонио, а аз — най-хубавият мъж. Ние сме идеалната двойка. Всички ще ни завиждат.

Марина отблъсна ръката му.

— Чуй ме, Рамон. Не се дръж така, като че ли не разбираш какво говоря. Не те обичам. Не мога да се омъжа за теб. Утре рано сутринта ще си тръгна. Искам да благодаря на теб и на майка ти, че ми позволихте да остана известно време тук, и за честта да ме помолиш да стана твоя жена. Но сега ти казвам, че годеж няма да има.

— Искаш да си тръгнеш? — Той очевидно не й вярваше.

— Да. Щом изляза оттук, отивам да говоря с майка ти.

— Какво се случи, за да промениш отношението си към нашата сватба? Вчера не мислеше по този начин.

— Вчерта все още не бях решила.

— Но нещо все пак трябва да се е случило, за да те подтикне да вземеш решение. — В тона му се долавяше явно подозрение.

— Д-да.

— Какво? — Очите му се присвиха в тесни цепки. Изглеждаше ядосан.

— Срегнах човек, когото бих могла да обичам. Не съм искала това да се случи — заговори припряно тя. — Но то просто се случи. Не можех да направя нищо.

— Кой?

— Уорд.

Със същия успех би могла да му отговори на китайски. Лицето му все така не изразяваше нищо.

— Кой?

— Уорд, брат ти. Той също ме обича. Влюбихме се от пръв поглед.

— Не е възможно да предпочетеш Уорд пред мен. Никой не го прави. — Рамон очевидно не можеше да повярва, че такова нещо може да се случи дори на шега. — Той е каубой, мръсен е и вони.

Марина бе подозирала, че Рамон може да ревнува от по-големия си и по-силен брат, но сега разбра, че се е излъгала. Рамон смяташе себе си за перфектен във всяко отношение. Никога не би поискал да бъде на мястото на Уорд.

— Но аз наистина предпочитам него.

— Защо?

— Не знам. Просто така чувствам нещата.

Марина все още не бе намерила думи за чувствата, които изпитваше към Уорд, но разбираше, че той е по-деликатен и по-искрен човек от Рамон.

Рамон й отпрати онази своя усмивка, която караше всички жени в Сан Антонио да падат в краката му.

— Впечатлена си от това, че той те спаси от онзи побеснял кон. Момичетата обичат да бъдат спасявани. Разбирам те и ти прощавам.

Но той не може всеки ден да е тук и да те спасява. Той не може да танцува като мен. Не може да ти поднася изискани комплименти.

Докато говореше, Рамон се бе приближил толкова, че върхът на носа му докосна нейния.

— Не ме интересува всичко това — отвърна Марина, като се опита безуспешно да се освободи от прегръдката му.

— Разбира се, че те интересува. Всяка жена обича да я глежат и ласкаят. Уорд нищо не разбира от тези неща.

— Разбира достатъчно.

Ръцете му се склучиха здраво около нея.

— Той не може да те целува като мен. Когато те държа в прегръдките си, ще забравиш всяка мисъл за друг мъж.

Устните му грубо се впиха в нейните. Тя се опита да го отблъсне, но усилията ѝ бяха безплодни. Рамон бе по-силен, отколкото изглеждаше. Беше също възбуден. Марина ясно усети доказателството за страстта му.

— Рамон, спри! Ти няма...

— Някой мъж не може да прави любов като мен. Аз карам жените да плачат от радост. След мен те не могат да понесат мисълта за никой друг.

Той мушна ръка в деколтето на роклята ѝ и обхвана едната ѝ гърд. Марина с всички сили се опита го отблъсне, но той я повлече към леглото и я хвърли върху него.

— Ти ще ме обикнеш, Марина — прошепна задъхан той. Едната му ръка продължаваше да стиска гърдата ѝ, а другата се плъзна под роклята. — Ще обичаш само мен. За теб Уорд повече няма да съществува.

— Спри! — изкрещя Марина. — Няма да ме накараш да променя решението си.

В началото не бе взела Рамон на сериозно. Предполагаше, че чувствата му са наранени и че след като разбере, че тя не отговаря на целувките му, ще я пусне.

Но той не я пусна. Когато стигна до бельото ѝ и го разкъса Марина разбра, че той има твърдото намерение насила да се люби с нея.

— Рамон, спри! — изкрещя колкото сили имаше. Някой щеше да я чуе. Някой щеше да дойде. Те щяха да го спрат.

Но никой не дойде. Никой не го спря, когато той вдигна високо полата ѝ. Никой не го спря, когато се отпусна с цялата си тежест върху нея.

Марина започна да се бори с всички сили.

— Харесва ми, когато една жена се бори — каза Рамон с одрезгавял от похот глас, а очите му алчно блестяха. — Това ме възбужда.

Той се опита насила да проникне в нея, но тя продължи да се бори, да се гърчи и извива под него. Мразеше допира на ръцете му до голата си кожа.

— Когато си ядосана, си още по-красива — каза той, а въздухът излизаше на тласъци от гърдите му. — Ще те имам Марина, още сега.

Той отново понечи да влезе в нея. Марина знаеше, че няма да спре, беше отишъл твърде далеч. Очите му я изпиваха. Накрая успя да разтвори коленете ѝ и веднага се настани между тях. В момента, когато се опита да я обладае, тялото му потрепери и се отпусна върху нея. Марина почувства как я облива гореща течност.

Побесняла от гняв, тя го отхвърли от себе си и скочи от леглото. Той продължи да лежи с доволно изражение на лицето.

— Мразя те! — изкрещя Марина. — Ако имах револвер, щях да те застрелям! Ако още веднъж се приближиш до мен, ще те убия!

— Когато станеш моя жена, ще се научиш да ме обичаш. — Рамон повтаряше отнесено едни и същи думи, като молитва.

Марина се обърна и избяга от стаята. Трябваше веднага да се изкъпе. Трябваше да измие всеки допир на този мъж по тялото си.

Марина чакаше Уорд в началото на улицата, оградена от стари дъбове. Искеше да го изчака в градината, но след като се бе изкъпала и наредила на прислужницата да изхвърли мръсните дрехи, бе прекалено нервна и нетърпелива. Не искаше да остава близо до къщата. Ами ако Рамон я намери и се опита отново да я изнасили!

Би могла да изчака в стаята си, но се боеше, че Луиза Дилън може да я последва там. Марина не искаше да обяснява какво се бе случило. Съмняваше се, че Луиза щеше да ѝ повярва. Най-вероятно би казала, че Марина сама се е хвърлила в ръцете на Рамон.

Първият ѝ импулс беда разкаже на Уорд всичко. Щеше да е чудесно, ако Уорд пребиеше брат си до безсъзнание. Но това щеше да създаде големи неприятности и нямаше да им е лесно да си тръгнат. Марина никога не бе искала нещо повече от това да постави колкото бе възможно по-голямо разстояние между себе си и Рамон.

Но по-важно беше как щеше да я погледне Уорд, ако научи. Мъжете бяха странни и властни същества. Случилото се можеше и да не унищожи любовта му към нея, но със сигурност щеше да промени чувствата му.

Това я накара да изпита истински ужас. Всичко между нея и Уорд бе прекалено ново, прекалено крехко. Не можеше да поеме такъв риск. Все пак, не беше чак толкова важно. Рамон нямаше да посмее да каже нищо. Уорд никога нямаше да научи. Така беше по-добре.

Трябваше на всяка цена да види Уорд, преди той да се е върнал вкъщи. Щеше да поиска от него да я отведе още тази нощ, да се ожени незабавно за нея.

Марина бе сигурна, че той няма да поиска да вземе толкова бързо толкова важно решение, но нея я очакваше голяма беда, независимо дали ще се върне в ранчото или в дома на родителите си. Те щяха да бъдат ужасени от прибързаното ѝ и необмислено поведение. Единствената ѝ надежда за бъдещето беше с Уорд.

Когато го видя да препуска към нея, Марина изпусна въздишка на облекчение. Ръцете ѝ, до този момент свити в юмруци, се отпуснаха като отсечени до тялото. Чак тогава забеляза, че ноктите бяха оставили кървави следи по дланите ѝ. Марина впи устни в раната, докато престана да кърви. Не искаше Уорд да види това. Не искаше той да задава въпроси, на които бе решила да не отговаря.

Когато Уорд зави по улицата, Марина напусна убежището си под ниските клони на дъба и излезе на открито. Той незабавно я дари с най-очарователната си усмивка и забърза към нея. Това разсея и последните ѝ съмнения. Той все още я обичаше.

Тя се хвърли в прегръдките му веднага, след като той скочи от седлото. Целувките му премахнаха неприятното усещане, останало от устните на Рамон. В прегръдките му беше в безопасност, свободна от ограниченията и натиска, на които бе подложена толкова години. Точно тук искаше да бъде и да остане през останалата част от живота си. Беше си у дома.

— Какво правиш тук? — попита Уорд, когато отдели устни от нейните.

— Нямах търпение да те видя.

— Аз също. Готова ли си да кажем на Рамон?

— Вече му казах.

— Как реагира той?

— Не ми повярва! — Това поне бе истина. — Беше убеден, че просто съм се увлякла по теб, защото ме спаси. Няколко пъти му казах, че греши, но не съм сигурна, че ми повярва.

— Аз ще се погрижа за това — отвърна Уорд. — Качвай се на коня. Ще ни отнеме само минутка...

— Не искам да говориш с Рамон — рече тя, като повлече Уорд към сянката на дъба. — Той няма да повярва, че някоя жена ще предпочете теб пред него, докато не се оженим.

— Това е, защото никоя жена преди не го е правила.

— Тези момичета сигурно са били слепи.

— Не, просто не са били толкова неблагоприятни да се влюбят за един следобед.

Тя обви ръце около врата му и го погледна право в очите.

— Имаш ли нещо против?

Уорд целуна върха на носа ѝ.

— Не бих го предпочел по никой друг начин.

— Ще имаш ли нещо против, ако се оженим веднага?

— Ще се наложи да го направим. Скоро трябва да се присъединя към армията.

— Искам да кажа днес. Сега. Тази вечер.

Усмивката му помръкна. Измери я с напрегнат, недоумяваш поглед.

— Нещо се е случило. Какво?

— Разговорът с Рамон бе много неприятен. Не искам да се срещам и с майка ти. С нея ще бъде още по-зле. Не мога да се върна къщи. С родителите ми ще бъде най-лошо.

— Аз също ще бъда там. Двамата ще се изправим срещу всички.

— Цял ден мисля как ще е най-добре да им кажем. Няма такъв начин. Ще се разкрещят и ще направят всичко, за да ни разделят. Ще бъде по-добре, ако вече сме женени, когато им кажем. Те така или иначе ще се разкрещят, но няма да могат да направят нищо.

— Това изобщо не ми харесва.

— Моля те, Уорд.

— Татко ще застане в наша защита — отбеляза той.

— Няма да има никакво значение, дори и самият губернатор на Тексас да ни даде благословията си. Баща ми ще ме заключи, докато се съглася да се омъжа за Рамон.

Трябваше да го убеди да се оженят веднага. Марина бе сигурна, че баща ѝ щеше да я изтръгне от ръцете на Уорд. Страхуваше се също да се върне в „Ранчо дел Еспада“. Не можеше да забрави факта, че никой не ѝ се бе притичал на помощ, когато бе викала, опитвайки се да избяга от Рамон. Не бе възможно да не са я чули. Защо никой не бе дошъл?

— Нямам други дрехи, а трябва да се преоблека, нали? — усмихна ѝ се нежно той. — Хайде да отидем в къщата. Ако нещата наистина са толкова зловещи, колкото казваш, ще видя какво мога да направя.

— Няма да се върна в тази къща! — заяви тя. Беше отчаяна. — Ако трябва, върви сам. Аз ще те чакам тук.

— Марина, това е смешно!

— Ти не разбираш какво е да си жена и някой постоянно казва какво да правиш, да има власт да те накаже както сметне за добре, ако не правиш това, което иска.

— Аз ще те защитя.

— Ще се опиташ, но не си ми съпруг. Родителите ми все още имат всички права над мен. Моля те, Уорд, нали каза, че ме обичаш. Защо не искаш да се ожениш за мен сега?

— Наистина те обичам, Марина. И нямам търпение да се оженя за теб, но...

— Никакво *но*. Заведи ме в Сан Антонио. Направи ме своя жена.

— Марина!

— Ако не го направиш, просто ще си тръгна. Никога повече няма да ме видиш.

— Не говори така.

— Напротив, ще говоря! — Тя се отскубна от Уорд и се запъти към коня си. — Помогни ми да се кача — нареди тя с твърд глас и хвана юздите.

— Марина, не!

— Отивам в Сан Антонио, със или без теб.

Уорд сложи ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Добре, малка вещице. Ще се ожена за теб тази вечер, но утре сутринта първото, което ще направим, е да кажем на всички. И този път никакво бягане. Нали?

В отговор Марина обви ръце около врата му и впи устни в неговите.

Луиза Дилън видя Марина, която излизаше от къщата. Тя изтича до един прозорец на горния етаж, откъдето можеше да наблюдава младата жена чак до края на улицата. Луиза изпитваше силно недоверие към Марина, особено след начина, по който беше флиртувала с Уорд предишната вечер. Момичето беше намислило нещо. Тя никога не бе харесвала Марина, но Рамон бе сляпо влюбен в нея и настояваше да се оженят. Против желанието си, Луиза се остави да бъде убедена да покани Марина в „Ранчо дел Еспада“.

Когато видя как Марина се хвърли в прегръдките на Уорд, горещата испанска кръв на Луиза кипна. Уличница! Да не би тя да си мисли, че Рамон не бе достатъчно мъжествен за нея. За миг объркването ѝ заглуши гнева. Те спореха за нещо, но за какво? Луиза направо побесня, когато видя, че двамата заедно се отправиха към града. Нямаше представа, какво бе направила Марина, но бе убедена, че малката мръсница бе придумала Уорд да избяга с нея.

Луиза сграбчи звънеца и започна силно да звъни. След миг се появи един прислужник.

— Намери Рамон и го изпрати незабавно в стаята ми! — нареди тя.

В гърдите ѝ бушуваше ярост. Никоя жена не можеше да прави сина ѝ на глупак, още повече пък с Уорд. Тя в никакъв случай нямаше да го позволи.

— Твоята скъпоценна Марина избяга с Уорд — обяви Луиза в момента, когато Рамон влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Не го вярвам — отвърна Рамон.

— Не ми казвай какво вярваш и какво не! — избухна Луиза. — Видях го със собствените си очи. Тя те заряза заради този... този каубой!

— Тя не би направила подобно нещо — отвърна Рамон, леко обезпокоен. — Това е невъзможно.

— И защо това, което видях със собствените си очи, да е невъзможно?

— Защото правих любов с нея. След това никоя жена не би предпочела Уорд пред мен.

— В моята къща, с тази жена! Как можа да направиш такова нещо!

— Марина си мислеше, че е влюбена в Уорд, защото той ѝ спаси живота. Трябваше да ѝ докажа, че греша.

— Тя с желание ли го направи?

— Каза, че не иска, но всички жени казват така.

— И какво каза Марина след вълшебното ти любене?

— Каза, че ме мрази, но ще промени решението си. Никоя жена не може да ме мрази.

— Глупак! — изкрещя Луиза. — Не всяка жена иска да каже „да“, когато казва „не“. А сега тя избяга с брат ти. Познавам Уорд. Той ще се ожени за нея, а ти ще бъдеш опозорен. Всички в Сан Антонио ще кажат, че е предпочела него пред теб.

— Никой няма да посмее да каже такова нещо.

— Дори и конярите ще посмеят, когато тя се върне и го посочи като свой съпруг.

— Няма да ѝ позволя да остане тук като жена на Уорд!

— Нито пък аз — отвърна Луиза. — Но не можем просто да откажем да ги пуснем в къщата. Баща ти няма да го позволи.

— Той е болен. Какво може да направи?

— Опитай се да прогониш Уорд и ще разбереш. Трябва да намерим начин да накараме Уорд да я изхвърли.

— Как можем да направим това?

— Мисля, че знам как — промърмори Луиза, като изведнъж се почувства много по-добре. — Разкажи ми всичко, което се случи. Не изпускай и най-малката подробност.

* * *

Уорд лежеше буден в леглото. Сгушена до него, Марина Скот Дилън спеше дълбоко. Уорд все още не можеше да повярва, че е женен, че Марина е негова жена, че бе правил три пъти любов с нея, преди тя да потъне в сън. На всеки няколко минути той протягаше ръка и я докосваше, защото искаше да се увери, че не сънува, че тя е съвсем истинска, от плът и кръв, а не плод на въображението му. Уорд не искаше да я загуби. За пръв път в живота си се чувстваше дълбоко, истински обичан.

Уорд не бе имал нещастно детство. Той беше най-големият син на богат собственик на ранчо. Наистина, майка му, изглежда, запазваше цялата си обич за по-крехкия и слаб Рамон. Но баща му обичаше еднакво и двамата си синове. Уорд бе израснал висок и силен и бе станал много добър каубой. Бе се научил да язди и да хвърля ласо толкова лесно, колкото Рамон се бе научил да танцува. Когато бе на петнайсет години, вършеше същата работа, каквато вършеше и баща му.

Майка му бе разочарована, когато Уорд реши да стане лекар.

— Не съм доволна, че искаш да оставиш единствено на баща си управлението на ранчото — бе казала тя, а очите ѝ святкаха гневно. — Сам виждаш, че здравето му се влошава.

— Нека Рамон да се научи тогава — бе отвърнал Уорд. — Той е на шестнайсет години и е достатъчно голям, за да престанеш да го задушаваш с грижите си.

— Рамон е твърде слаб — бе отвърнала майка му. — Трябва ли да ти напомням...

Не, не бе необходимо да му напомня. Уорд вече знаеше, че майка му има намерение да превърне Рамон в най-ярката звезда в обществото в Сан Антонио.

— Няма да успееш като лекар — бе казала тогава тя. — Теб те бива само за каубой. И такъв ще си останеш.

Бе завършил медицина с пълно отличие и бе назначен в армията като хирург, но това, изглежда, нямаше никакво значение за майка му или за хората от Сан Антонио. Рамон беше техният любимец. Получаваше всичко, което пожелаеше. И всеки. Въпреки че Рамон едва бе навършил двацет и една, в Сан Антонио се носеха слухове за дами, омъжени и неомъжени, които са пожертвали честта си, само за да станат обект на страстта му за няколко седмици, дни, дори часове.

Рамон вече се бе дуелирал два пъти.

Уорд мислеше, че да се дуелираш, е глупаво. Ако една жена не обичаше съпруга си достатъчно, за да му бъде вярна, той трябваше не да се бие, а да я напусне.

Такива бурни емоции не нарушаваха спокойния, монотонен живот на Уорд. Обикновено жените не му обръщаха внимание. Когато Рамон беше наблизо, неговото присъствие оставаше незабелязано. Това обаче не го притесняваше. По природа не беше много общителен. Не можеше да каже и две свързани думи в присъствието на красива жена. Бе истинско чудо, че не бе загубил дар слово, когато бе видял Марина.

Бе дори още по-голямо чудо, че Марина бе дошла в ранчото с намерението да се омъжи за Рамон, а вместо това се бе омъжила за Уорд. Дори баща му, който бе признал, че смята Рамон за слаб и прекалено разглезен, мислеше, че Рамон е олицетворение на всичко, което една жена търси в един мъж.

А това, че на Марина ѝ бе предоставена възможността да се омъжи за Рамон, а тя ѝ бе обърнала гръб и бе предпочела Уорд... е, просто не разбираше как се бе случило така. Може би тя бе луда.

Уорд се засмя тихо. Сигурно и двамата си бяха загубили ума. Нормалните хора не се влюбваха от пръв поглед. Марина бе невероятна, чудесна, вълшебна — и бе негова.

Зачуди се дали не се бе влюбил, защото отиваше на война и съществувахе възможността да бъде убит и това да е последния му шанс да даде и получи любов.

Не. Никога не бе мислил да се влюбва, докато не бе срещнал Марина.

Уорд въздъхна. Предполагаше, че му е трудно да свикне с мисълта, че е женен, защото дълго бе вярвал, че никоя жена няма да предпочете него пред Рамон. Трябваше му известно време, за да промени начина си на мислене.

Казано по този начин, всичко звучеше още по-невероятно. Какво бе направил? Утре трябваше да се присъедини към армията. Би трябвало да се изправят срещу всички, да кажат, че Марина няма да се омъжи за Рамон и да изчакат, докато Уорд поеме на юг.

Но тя не бе поискала да чака, а той не бе в състояние да ѝ откаже каквото и да било. Предполагаше, че това бе добро начало. В

следващите няколко години нещата щяха да станат доста трудни.

Уорд се сепна, когато осъзна, че през прозореца бе започнала да се процежда светлина. Погледна джобния си часовник, които бе оставил на масата. Седем и двайсет. Може би бе по-рано, отколкото Марина бе свикнала да става, но днес трябваше да свършат много неща. Уорд я побутна лекичко, в отговор тя само тихо изстена.

— Събуди се, любов моя — прошепна той в ухото ѝ. — Време е.

ГЛАВА 4

Рамон и Луиза Дилън бяха сами в салона, когато влязоха Марина и Уорд. Майка му седеше в инкрустиран дъбов стол с широка облегалка, изправила гордо гръб, а на лицето ѝ бе застинало високомерно и презрително изражение. Бледата ѝ кожа бе в ярък контраст с черната копринена рокля и късата черна пелерина. Рамон стоеше от едната ѝ страна и изглеждаше повече като придатък към майка си, отколкото като отхвърлен годеник. Уорд би предпочел баща му също да присъства, но той бе твърде слаб и болен, за да бъде подложен на такава бурна сцена.

Начинът, по който ги приеха, бе напълно противоположен на този, който Уорд очакваше.

— Слава богу, че си жив и здрав — извика Луиза, като стана от стола си и забърза към Уорд. — Когато миналата нощ не се прибра вкъщи, си помислих, че са те нападнали по пътя.

— Не носех никакви пари, майко. Не ме заплашваше нищо.

— Никой богат човек не се намира в пълна безопасност — след това Луиза се обърна към Марина с леден тон: — Както виждам, ти също си добре.

— Да — отвърна Марина, като пристъпи по-близо до Уорд. — Жива и здрава съм.

— Къде бяхте? — попита Луиза. — Изпратих всички мъже в ранчото да ви търсят — слугите, дори и каубоите, претърсваха околностите почти през половината нощ. *Madre de Dios*, като си помисля какво ще стане с репутацията ти, ако това се разчуе! Изключително много се радвам, че Уорд те е намерил. Къде я намери, синко?

— В края на улицата — отвърна Уорд с усмивка и като прегърна Марина, я привлече към себе си. — Не се върнахме, защото миналата нощ се оженихме. Прекарахме първата си брачна нощ в града.

Луиза пребледня и притисна ръка до сърцето си. Протегна другата си ръка и като че търсейки подкрепа, с мъка се добра до стола

си.

— Лекарството ми за сърце — обърна се тя към Рамон. — Бързо, налей ми от лекарството ми за сърце.

— Майко, това не е голяма изненада. Марина е казала на Рамон, че не иска да се омъжи за него. Аз със сигурност нямах намерение да се жения точно сега, но се случи така, че се влюбихме.

Уорд извърна глава и погледът му се спря на Марина. Тя вдигна очи към него, а в тях се четеше възхищение, което Уорд се надяваше да не се промени през следващите петдесет или сто години.

— Не можехме да постъпим по друг начин — каза той.

Майка му не отговори, само продължи да отпива от лекарството. Уорд очакваше Рамон да каже нещо, но вниманието му дори за миг не се отделяше от майка му:

— Добре ли си. Майко? — Уорд започна да се тревожи. Дори когато Рамон бе болен, не я бе виждал да отпива повече от две глътки от лекарството си. Сега Луиза бе пресушила чашата си и я подаваше на Рамон да я напълни отново.

— Само една минутка! — Гласът ѝ бе слаб и немощен, Луиза изобщо не приличаше на себе си. — Дай ми само една минута.

Всички зачакаха в напрегната тишина, докато Луиза отпи две глътки от повторно напълнената чаша и се облегна на стола си, като продължаваше здраво да стиска чашата в ръка.

— Всичко това е съвсем неочаквано — каза тя, като отправи поглед към Уорд. — Нямах никаква представа, че вие двамата се познавате толкова добре. Майката на Марина не ми спомена нищо такова.

— Не се познаваме. Никога не се бяхме срещали до преди два дни. Влюбихме се почти мигновено.

Луиза погледна сина си със смесица от тъга и съжаление.

— Бедно момче! Толкова ли беше непреодолимо това привличане?

— Да, но няма нужда да ме съжالياваш, защото съм много щастлив.

Лицето на Луиза се изкриви в болезнена гримаса.

— Чия беше идеята да се ожените толкова набързо?

— Моя — обади се Марина.

— Твоя? — Студенината в тона на Луиза не можеше да бъде сбъркана с нищо друго.

— Аз исках да кажем на всички — каза Уорд. — Но Марина настоя първо да се оженим.

— Защо?

— Защото не исках да се вдига шум — отвърна Марина. — Ако вече сме женени, няма да има смисъл да се опитвате да ме разубеждавате.

Луиза покри очите си с ръка и въздъхна.

— Не знам какво да кажа, какво да направя. Ако баща ти беше достатъчно силен...

— След няколко минути сам ще кажа на татко.

Луиза рязко се изправи.

— И дума няма да споменаваш пред баща си! Забранявам! — Тя отново се отпусна на стола си. — Това ще го убие. Знаем, че ще го убие.

— Майко, за какво говориш?

Уорд бе повече учуден, отколкото разстроен от странното държание на майка си. Тя винаги бе обичала да драматизира нещата, но той никога не я бе виждал точно в такова състояние. Разбира се, не се случваше всеки ден единият син да се ожени за годеницата на другия син, особено когато браковете в богатите семейства обикновено се уреждаха много прецизно. Уорд признаваше, че тя има известно право да се чувства засегната и превъзбудена. Въпреки това искаше му се майка му да не се държи по този начин, който разстройваше и обиждаше Марина.

— Ако само бе поговорил с мен! — простена Луиза, като още веднъж закри очите си с ръка. — Можех... — с прекрасно изиграно вълнение, Луиза не довърши.

— Можела си какво?

Уорд започваше да се ядосва. Майка му правеше намеци, без всъщност да казва нищо. Нямахше намерение повече да търпи това.

— Хайде, майко, кажи каквото имаш да казваш.

Луиза попи с носната си кърпичка очите си, които изведнъж плувнаха в сълзи.

— Не знам как да ти съобщя това, синко, освен направо и без заобикалки.

Луиза направи драматична пауза, като местеше поглед от Уорд към Марина и после обратно към Уорд.

— Жената, която сега е твоя съпруга, споделяше леглото на Рамон от деня, когато пристигна в ранчото. Сега има голяма вероятност да те дари с детето на собствения ти брат!

— Това е подла лъжа!

Уорд чу като през мъгла яростните думи на Марина. Той буквално се вцепени от това обвинение. Не можеше да повярва, че Марина би могла да направи такова нещо. Нито пък можеше да си представи защо майка му ще отправя такива обвинения.

— Кой ти е наговорил тези лъжи? — попита Уорд.

Майка му се опита да се престори, че не е обидена, но не беше добра актриса и не успя да го заблуди.

— Рамон не искаше да ми каже какво сее случило между него и Марина, но след като двамата изчезнахте и... Уорд, не докосвай Рамон! Уорд! Фелипе, ела веднага!

Уорд прекоси стаята и се нахвърли върху брат си. Рамон отби първата му атака, но нямаше къде да избяга. В следващия миг Уорд връхлетя върху него.

— Вземи си думите назад! — изкрещя Уорд, като удряше главата на брат си в покрития с дебел килим под. — Кажи на майка ни, че си проклет лъжец, или ще ти счупя врата!

Уорд почувства как няколко чифта ръце се опитват да го хванат, но не им обърна внимание. Щеше да изтръгне истината от Рамон, преди Фелипе да бе имал възможността да извика помощ. Внезапно се озова далеч от Рамон и прикован към пода. Започна да се бори с всички сили да се освободи, но безуспешно, защото го държаха шестима силни мъже.

Марина се затича към тях и застана от едната му страна.

— Пуснете го! — изкрещя тя на мъжете, като блъскаше и удряше когото ѝ попадне.

— Стой настрана! — заповяда Луиза с леден глас.

— Не и докато не пуснете съпруга ми!

— Рамон, дръж я!

Марина се опита да му избяга, но Рамон я хвана за ръцете и я дръпна настрана. Уорд се закле да счупи врата на Рамон, когато бъде в състояние да се държи на краката си. Майка му се приближи и се

надвеси над него. Изглеждаше ужасно разгневена, сякаш беше готова да го убие всеки момент.

— Никога повече не посягай на Рамон! — изсъска тя. — Не искам да го видя наранен заради такава като нея! — И тя посочи яростно към Марина.

— Няма да му позволя да говори лъжи за жена ми! — отвърна Уорд. — Ако каже само още една дума, ще му извия врата!

— А ще извиеш ли *моя* врат, ако аз кажа още една дума?

— Няма да слушам, майко. Ще взема жена си и ще си тръгна.

— Ще слушаш — заяви Луиза. — След това прави каквото искаш. Ще обещаеш ли, че няма да нападнеш Рамон, ако хората ми те пуснат?

— Не.

Уорд започна да се бори, за да се освободи, но усилията му бяха напразни. Впи пълен с омраза поглед в Рамон. За пръв път в живота си Рамон изглеждаше уплашен от него.

Много добре! По един или друг начин, когато бъдеше свободен, щеше да го принуди да каже истината.

— Завържете го! — нареди Луиза.

— Да не сте посмели! — изкрещя Марина, но мъжете не й обърнаха внимание. Един от тях отиде да донесе въже, след което ръцете и краката на Уорд бяха завързани здраво.

— Сложете го на този стол! — заповяда Луиза. — И можете да си вървите — каза тя, след като Уорд бе настанен в едно кресло от черна кожа. — Сега — продължи тя, след като вратата се затвори след слугите, — слушай какво имам да ти кажа.

Тази жена бе съвсем различна от майката, която Уорд познаваше. Сега тя бе студена и непреклонна, изпълнена с горчива омраза.

Уорд отпрати поглед към Марина. Беше трудно да разбере какво чувства тя. Със сигурност гняв. Страх — също. Тя беше права. Не трябваше да се връщат, а направо да се отравят към Вирджиния.

— Този брачен съюз бе предложен от семейството на Марина — започна Луиза, като отново се настани на стола си. — Рамон беше повече от щастлив. Беше поразен и покорен от красотата на Марина. Признавам, че тя е много красива жена, но има много необуздан и див характер, който не одобрявам. Рамон не искаше да чуе и дума против нея, затова аз я поканих да ни гостува по-продължително време. Не

поканих родителите ѝ, защото исках да видя какво ще направи тя, когато те не са наблизо, за да я обуздават.

Тя беше само на седемнайсет години. Уорд можеше да се сети поне за дузина невинни лудории, които тя би могла да направи, за да скандализира родителите си и техните високопоставени приятели. Затова нямаше никакво намерение да се остави да бъде заблуден от такива приказки.

— Когато я намери, тя всъщност бягаше — продължи Луиза, като не откъсваше поглед от Уорд. — Рамон току-що ѝ бе казал, че все пак не е толкова сигурен, че иска да се ожени за нея. Тя беше разстроена, смее да кажа, дори отчаяна. Баща ѝ бе дал да се разбере, че ще я лиши от наследство, ако не се омъжи за Рамон.

— Не за това избягах — възпротиви се Марина. — Имах известни съмнения и исках да остана сама и да помисля.

— Баща ти не каза ли, че ще те лиши от наследство, ако не се омъжиш за Рамон?

За Марина бе невъзможно да не отговори на настоящия въпрос на Луиза, които при това бе зададен с неописуемо властния тон на кастилските наследствени благородници, известни със своето високомерие.

— Да, но той винаги ме заплашва по този начин, когато се забъркам в неприятности.

— Като например, когато избяга, за да се срещнеш с онези тримата каубои?

— Не избягах, за да се срещна с тях — отвърна Марина. — Исках да посетя онази фиеста. Те предложиха да ме придружат.

Тези думи на Марина не промениха нищо. Уорд много добре разбираше, че тя наистина трябва да се е чувствала разстроена и изплашена, ако си е мислела, че ще бъде наказана заради отказа на Рамон да се ожени за нея. Това нямаше нищо общо с факта, че се бяха влюбили. Което, така или иначе, щеше да се случи. Марина притежаваше толкова волен и свободен дух и в никои случаи нямаше да се примири със скучния и лишен от страсти живот в обществото.

— Трябваше веднага да застанеш нащрек, когато тя започна да флиртува толкова открито с теб вечерта на танците — каза Луиза.

— Това наистина не беше много благоразумно, но не мисля, че Марина направи нещо лошо тогава.

Луиза никак не изглеждаше притеснена дали Уорд ѝ вярва или не. Това разтревожи Уорд повече от всичко друго. Луиза никога не започваше спор, без да е уверена, че ще спечели.

— Знам, че не би повярвал на Рамон — продължи Луиза. — Затова ще извикам Фелипе. Той ще ти разкаже какво е видял.

Тези думи накараха Уорд да онемее. Фелипе бе личният слуга на баща му, докато той не се разболя тежко и услугите на Фелипе бяха заменени от тези на постоянен болногледач. Защо слугата ще лъже заради Рамон?

— Той не може да ти каже нищо — заяви Марина. — Няма нищо за казване.

С всяка изминала минута Марина се разстройваше все повече. Уорд никога нямаше да прости на майка си. Можеше да разбере, че му е ядосана заради това, че бе откраднал годеницата на Рамон, но то не беше извинение за начина, по които постъпваше с Марина.

Извикан в стаята, Фелипе не се поколеба. Погледна Уорд право в очите и заговори с ясен, уверен глас.

— По време на следобедната сиеста^[1] мис Скот обикновено идваше в стаята на мастър Рамон. Отначало той се възпротиви, тъй като тя все пак бе гостенка, но мис Скот каза, че това няма значение, тъй като те така и така ще се оженият.

— Това не е истина! — извика Марина. — Не е истина, Уорд! Не съм казвала нищо подобно!

— Преди два дни — продължи Фелипе с безстрастен тон, като че ли Марина изобщо не бе проговаряла. — След като те бяха... ами след това, мастър Рамон ѝ каза, че не е сигурен дали е правилно да се ожени за нея. Тя започна да го умолява да не се отказва от брака им, но той каза, че ще реши същия ден и ще ѝ го съобщи. Тя излезе от стаята много ядосана.

— Рамон не направи такова нещо! — изкрещя Марина. — Ако беше го направил, щях да го удуша!

— Аз нямаше да го позволя, защото чаках в съседната стая — отвърна Фелипе.

— Изобщо не си бил там! — извика тя. — Нито пък аз — добави Марина, когато осъзна колко двусмислени бяха думите ѝ. — Нищо подобно не се е случвало. Всичко това са лъжи.

Уорд не искаше да се вслушва в тихия, но настоятелен глас на съмнението, което бе започнало да гризе душата му. Той се опита да го отхвърли. Не можеше да се съмнява в Марина. Тя бе прекалено млада и бе естествено да извърши нещо глупаво, но не беше достатъчно пресметлива да спи с Рамон, просто за да е сигурна, че той ще се ожени за нея. Тя дори не бе искала този брак.

— Хиляди жени са продавали честта си, за да се оженият за богат мъж — каза Луиза, като че ли четеше мислите на Уорд. — Ще има хиляди такива и след тази тук.

— Никога не бих направила такова нещо! — възпротиви се Марина.

— Но ти се съ согласи да се омъжиш за Рамон, въпреки че не го обичаше — отбеляза студено Луиза.

— Аз... той... никой не говореше нищо за любов — прошепна Марина.

— Напротив — обади се Рамон. — Аз си мислех, че те обичам.

— Ти не обичаш никого, освен себе си — сряза го младата жена. — Никога не би ти хрумвало да се замислиш какво би станало с мен, ако решиш да развалиш годежа. Не, че той го направи — обърна се тя към Уорд. — Аз го развалих.

— Когато срещна Уорд, каза ли му за годежа си с Рамон? — попита Луиза.

— Не, но...

— Продължавай — Луиза насочи поглед към Фелипе.

— Нямаше никаква причина да го правя — каза Марина, очевидно решена да завърши мисълта си. — Тогава все още не знаех, че ще се влюбя в Уорд.

— Вчера тя отново дойде в стаята на мастър Рамон — каза Фелипе. — Той ѝ каза, че е решил да не се жени за нея. Тя се хвърли в прегръдките му, започна да го умолява, уви се около него като змия, докосваше го и го целуваше, докато мастър Рамон не можеше да се сдържа повече. След това тя заплаши, че ще каже на всички, че мастър Рамон я е изнасилал, ако той не се ожени за нея. Аз...

— Не! Това не е истина! — извика Марина.

— Аз влязох в спалнята им — продължи безмилостно Фелипе — и тя разбра, че съм чул всичко. Вече не можеше да разпространява тази лъжа.

— Това не е истина! — извика отново Марина, а по страните ѝ се стичаха сълзи. — Отидох в стаята му, за да му кажа, че няма да се омъжа за него, че съм влюбена в Уорд.

Луиза обърна глава и впи стоманения си поглед в Уорд.

— Когато легна с нея, наложи ли ти се да премахнеш пояса на целомъдрието?

Уорд почувства как кръвта изстива във вените му.

— Това не е надеждно доказателство за целомъдрие — отвърна Уорд, опитвайки се да убеди повече себе си, отколкото майка си.

— Тогава може би ще повярваш на това — Луиза позвъни и една от прислужничките влезе в стаята, през едната си ръка бе преметнала чифт дрехи.

Уорд обърна глава към Марина, но въпросът замря на устните му. Тя се бе втренчила в дрехите, а лицето ѝ бе покрито с мъртвешка бледност. С една ръка закри устата си, за да спре вика, напирал в гърлото ѝ. Ако трябваше някога да види някого сразен и признаващ се за виновен, то това бе идеалният случай.

— Това са дрехите, които носеше Марина, когато вчера влезе в стаята на Рамон — каза Луиза. — Захвърлила ги е, преди да се изкъпе. Ако ги огледаш внимателно, ще откриеш...

— Не! — самата мисъл беше отвратителна.

— Той се опита да ме изнасили, Уорд! — Сега Марина се обърна към него с мокро от сълзи лице. — Той ми каза, че след като ме люби, аз никога повече няма да помисля за теб.

Да я изнасили! В ума му започнаха да се блъскат хиляди мисли. Защо не му бе казала нищо? Вчера Марина дори не изглеждаше разстроена, само нетърпелива да се оженят веднага. Не бе възможно сега да казва истината. Нещо не беше наред. Никак не беше наред.

— Марина?

Това беше вик за помощ, молба да му помогне да намери начин да ѝ повярва, да му помогне да намери нещо, което да разбие на пух и прах всичките доказателства, които се трупаха срещу нея.

— Как е възможно една жена да си мълчи, ако ѝ се е случило такова нещо?

— Защото не се е случило — заяви Луиза. — Рамон няма нужда да изнасилва която и да е жена. Те сами се хвърлят в краката му.

Уорд не можеше да възрази на това. Жени дори се бяха опитвали да съблазнят него, за да се доберат до леглото на Рамон.

— Не исках ти да разбереш за това — отвърна Марина. — То само щеше да те нарани.

— Марина не е могла да си позволи да ти каже — продължи Луиза. — Трябвало е бързо да се ожени за теб, преди Рамон да проговори. Затова те посрещна на пътя, за да нямаш възможност да се върнеш в къщата и да разбереш всичко. Изненадана съм, че изобщо ти е позволила да се върнеш.

Марина не бе искала да се върнат. Беше молила Уорд да отведе направо във Вирджиния.

— Тя трябваше да си хване съпруг — продължаваше безмилостно Луиза. — Ако не единият Дилън, то другият ще свърши работа.

Уорд почувства как последната частица топлина напусна тялото му, оставяйки го студен и безчувствен. Нямаше желание да се движи. Дори не искаше да диша. Просто искаше да се разтопи и да изчезне. Тогава може би нечовешката болка в сърцето му щеше да заглъхне.

Беше се проявил като истински глупак. Трябваше да знае, че никоя жена от обществото, никоя жена, която от рождението си бе учена как да си хване богат съпруг, не би се влюбила за по-малко от един ден. Такава спонтанност отдавна бе изкоренена от такива жени. Беше повярвал на Марина, защото много бе искал да ѝ повярва.

Защо толкова силно бе пожелал тя да го обича? През целия си живот бе стоял на второ място след Рамон. Дали това не бе някакъв отчаян опит поне веднъж да почувства, че е първи?

Уорд не знаеше, не можеше да мисли повече. Трябваше да се махне, по-далеч от тази къща и от тези хора — трябваше да се махне, преди да е убил някого.

Уорд вдигна поглед към Марина. Тя го гледаше с плувнали в сълзи очи. Сълзите бяха оставили следите си по лицето ѝ. Тя бе на ръба на отчаянието, очакваше той да произнесе присъдата си, да каже дали бе успяла да го убеди в невинността си.

Наистина ли парите значеха толкова много за нея?

— Развържете ме — проговори накрая той.

Тонът му бе примирен, гласът — безстрастен, безчувствен. По-късно щеше да се отдаде на гнева, на разочарованието. Сега изпитваше

непреодолимо желание да се махне и да изстрада насаме унижението си.

— Уорд, трябва да ми повярваш! — извика Марина. — Нищо от това не е истина. Те всички лъжат.

— Защо, Марина? Защо толкова много хора ще лъжат за теб? Ами писмото, дрехите, молбите ти да се оженим, без да кажем на никого, желанието ти да напуснем това място, без да се обадим на никого?

— Майка ти ме мрази. Тя...

— Сега да не би да обвиняваш майка ми, че е изфабрикувала всички тези доказателства срещу теб, дори думите, излезли от собствената ти уста?

— Ти не разбираш. Мога да ти обясня.

Уорд се чувстваше изтощен до крайност. Не можеше да понесе нищо повече.

— Не искам да слушам обясненията ти. Ти си моя жена, така че не те заплашва опасност от баща ти. Можеш да останеш тук. Те ще се погрижат за теб, но аз не искам да те виждам повече. Ако умра, ще наследиш моя дял от ранчото. Ще видя какво мога да направя, за да те обезщетя.

Луиза погледна сина си.

— Няма да направиш нищо глупаво, надявам се — отсече тя с леден тон.

— Глупавата постъпка вече я направих.

— Съжалявам, но не можех да те държа в неведение за тези неща. Не мога да си представя колко жестоко може да постъпи тя един ден, за да разбие сърцето ти.

— Бих искал да не ми бе казвала, майко. Така поне можех да съм щастлив. Сега нямам нищо.

— Уорд! — От гърдите на Марина се изтръгна глух стон.

Молбата и отчаянието в гласа ѝ го преследваха, докато излизаше от стаята, докато вървеше към конюшната и по пътя, докато препускаше като бесен миля след миля. Спираше само за да си купи друг кон и продължаваше пак. Искаше да язди, докато не бъде в състояние да чувства нищо повече от съсипващата умора, която да завладее тялото му. Искаше да се отдалечи толкова от Тексас, че да забрави, че изобщо е стъпвал там.

[1] siesta — следобедна дрямка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

— Не мога да остана тук, Бет — заяви Марина, обръщайки се към братовчедка си. — В противен случай твоето семейство също ще те лиши от наследство. Единствената дъщеря на лелята на Марина, Флора, Бет Уорън, бе скандализираща семейството преди седем години, когато се омъжи за каубой. Но това, че Уорън бе станал преуспяващ собственик на ранчо, не бе променило отношението на семейството ѝ и убеждението им, че един каубой не може да бъде подходяща партия за една Скот.

— Но те вече го направиха — отвърна Бет. — Какво лошо има в това ние двете, отхвърлени от семействата си, да се съберем и да живеем заедно?

Реакцията на родителите на Марина бе по-бурна, отколкото тя бе очаквала. Когато научи, че е отхвърлена и от двамата Дилън, баща ѝ изпълни закана си и я лиши от наследство. Сълзите и отчаяните молби към майка ѝ останаха без отговор. Марина бе изхвърлена на улицата. Не само бе останала без наследство, нямаше дори цент в джоба си.

Сблъсъкът с родителите ѝ ѝ отне и последната частица самоуважение. Те бяха нейната плът и кръв. Предполагаше се, че я обичат. След като постъпката ѝ бе накарала собствената ѝ майка да я отхвърли, какво ѝ оставаше? Като ранено животно, отчаяно търсещо подслон, тя бе побягнала право при Бет.

— Няма да скрия, че съм сериозно болна, Марина — каза Бет. — Твоето присъствие тук ще означава, че Бъд може спокойно да се върне към задълженията си в ранчото, а ти ще ми правиш компания.

— Ако остана, настоявам да работя за прехраната си.

— Можеш да се грижиш за домакинството.

— Това не е кой знае какво.

— Така си мислех и аз.

Марина нямаше желание да се бори повече. Не разбираше откъде бе взела сили да стигне дори до тук. Луиза я бе изхвърлила от

„Ранчо дел Еспада“ само часове след като Уорд си бе тръгнал. Марина бе вцепенена от шока при неговото заминаване, прекалено наранена, че той не ѝ бе повярвал, прекалено отчаяна от рухването на мечтите си, за да се съпротивлява. Сега искаше само да намери някое безопасно място, където да се скрие и да помисли какво да направи с живота си оттук нататък.

— Тя се опитва да не го показва — по-късно ѝ каза Бъд. — Но Бет се опасява, че вече няма да може да се грижи за мен така, както би искала. Опитах се да наема някого да помага, но тя не ми позволи. Но ти си от семейството и мисля, че на теб ще позволи това, което отказа на мен.

И така Марина се установи в ранчото на Бъд, поддържаше къщата и правеше компания на братовчедка си. Това положение не можеше да продължава вечно — а и тя не искаше това, — но беше много по-добро, отколкото имаше право да очаква едно седемнайсетгодишно момиче, останало без пукната пара.

Марина все още не можеше да разбере как така нещо, което изглеждаше съвсем в реда на нещата и беше толкова хубаво, накрая бе свършило по този начин. Продължаваше да си мисли, че имаше нещо важно, което бе пропуснала, че след като открие какво е то, най-сетне ще разбере всичко. Беше постъпила честно и открито с всички. Не бе се омъжила за обществено положение или пари. Не бе се преструвала, че изпитва чувства, каквито всъщност не съществуват.

Отчаяно бе обичала Уорд. За нея той означаваше много повече от финансовата осигуреност, повече от това да достави удоволствие на родителите си, повече от целия свят. Бе послушала сърцето си и бе провалила живота си. Майка ѝ неведнъж я бе предупреждавала за тези неща. Сега ужасните ѝ предсказания се бяха сбъднали.

Но всичко това бе страшно погрешно. Не беше справедливо.

Но именно чувството, че бе предадена, бе най-силно и засенчваше всички други. Никой не бе застанал в нейна защита, нито семейството ѝ, нито Рамон, който се кълнеше, че я обича и иска да се ожени за нея, нито съпругът ѝ.

Ударът бе прекалено силен и тя не бе в състояние дори да заплаче. Можеше само да седи, сгушена в някой ъгъл, потопена в болка и отчаяние.

Но тя щеше да изтърпи всичко. Трябваше да се възстанови. След това щеше да реши как да накара Уорд да се върне при нея.

ГЛАВА 6

15 ноември, 1861 година

Ричмънд, Вирджиния

„Скъпа майко,

Битката беше ужасна. Имаше много ранени, прекарах на крак дълги часове, опитвайки се да изтръгна от лапите на смъртта колкото бе възможно повече от тях. С всички усилия се опитваме да лекуваме, но броят на ранените продължава да се увеличава.

Как е Марина? Без значение какво е направила, тя е моя жена и аз нося отговорност за нея.

Надявам се, че татко се чувства по-добре. Има шанс войната да свърши бързо. Искрено се надявам да стане така. Видях да умират толкова много хора, че ще ми стигне за няколко живота.“

Уорд Дилън

27 декември, „Ранчо дел Еспада“

„Скъпи Уорд,

Марина напусна къщата в същия ден, когато ти си тръгна. Няма да ти повтарям ужасните неща, които каза. Както научих, избягала е при една своя братовчедка, също отхвърлена от семейството си. Изпрати ни документи с молба за анулиране на брака ви. Баща ти сметна, че е по-добре да ги подпише вместо теб.

Рамон накрая се възстанови от шока, резултат от нейните обвинения. Никога не съм предполагала, че

бедното момче е толкова чувствително. Не излезе от ранчото почти два месеца.

Баща ти все още не се чувства много добре, но се надяваме през пролетта положението му да се подобри.“

Луиза Ескаланте Дилън

7 ФЕВРУАРИ, 1862 ГОДИНА

РАНЧОТО „ГРЕЙВЪЛ ПИТ“

„Мистър Гарднър Дилън,

Пиша ви, за да ви съобщя, че нося детето на Уорд. Както добре знаете, това прави анулирането, за което молите, невъзможно. Моля, дайте ми адреса на Уорд, за да мога да му пиша.“

Марина Скот Дилън

18 ФЕВРУАРИ, „РАНЧО ДЕЛ ЕСПАДА“

„Мис Марина Скот,

Ако това, което казваш, е истина, трябва да призная, че наистина нямаш късмет. Въпреки съпротивата на моето семейство, Уорд получи анулиране на брака ви. Повече не си негова жена. Нито ти, нито детето ти имате право на някакви претенции към него. Предлагам ти да се обърнеш към семейството си за разрешение на проблема ти.“

Луиза Ескаланте Дилън

2 МАРТ

РАНЧОТО „ГРЕЙВЪЛ ПИТ“

„Мисис Луиза Дилън,

Как е възможно такава нещо? Аз не съм подписвала никакви документи.

Детето ми е ваш внук. За себе си не искам нищо, само за детето си. То не трябва да бъде наказвано заради чужди грешки, истински или въображаеми.“

Марина Скот Дилън

15 март, „Ранчо дел Еспада“

„Мис Марина Скот,

Съпругът ми би ти отговорил, но той е твърде слаб, за да става от леглото. Аз писах на Уорд и ето какво казва той.

Уорд не вярва, че детето е негово и няма никакво намерение да го признае. Рамон ме помоли да ти кажа, че и той няма да признае детето. Ако настояваш да ни пишеш, или да се опитваш да съсипеш репутацията на синовете ми, като разпространяваш лъжите си, ще бъда принудена да разкажа на всички, че си флиртувала с един от каубоите и затова Рамон е отказал да се ожени за теб.

Не си прави труда отново да ни пишеш.“

Луиза Ескаланте Дилън

10 април

Ранчото „Грейвъл Пат“

„Мисис Луиза Дилън,

Няма да безпокоя повече семейството ви. Престанах да използвам името Дилън. Въпреки това детето ми ще го носи. Правете каквото искате, но от това няма да се откажа.“

28 юли

РАНЧОТО „ГРЕЙВЪЛ ПИТ“

„Скъпи майко и татко,

Пиша ви, за да ви уведомя, че родих красиво здраво момченце. Нарекох го Танър. Раждането не беше леко. Въпреки болестта си, Бет дори за миг не се отдели от леглото ми. Добре сме и нямаме нужда от нищо.

Бет и съпругът ѝ бяха изключително мили, приеха ме. Дадох ми работа и се погрижиха да не ми липсва нищо. Знам, че всички бяха възмутени и ядосани, когато тя се омъжи за каубой, но тя е била напълно права. Бъд Уорън е чудесен човек.

Опитах се бъда това, което искахте, но предполагам, за вас винаги съм била едно разочарование. Разбирам защо ми обърнахте гръб, но никога няма да ви го простя. Никога не бих могла да причиня такова нещо на детето си.

Въпреки това приемам съдбата си. Знаех, че поемам риск, когато се влюбих в Уорд. Никого не съм си мислила, че всичко ще се обърне по този начин. Но това така или иначе се случи и аз ще понеса последствията, без да се оплаквам.

Може би някоя от сестрите ми ще оправдае очакванията ми по-добре от мен. Надявам се, че всички вкъщи сте добре.“

Марина Скот

7 ФЕВРУАРИ 1863 ГОДИНА

ОСТИН

„Скъпа майко,

Ти беше права, като подозираше, че човекът от Остин е адвокат. Татко наистина е написал ново завещание. Страхувам се, че няма да ти хареса.

Оставил е на Уорд 45 000 долара. Ако не бъдат поискани до десет години, трябва да се върнат в ранчото. Казах на попечителите, че Уорд е на война и аз съм негов брат и ще се погрижа за делата му тук, но те не поискаха да ми отпуснат парите.

Но това не е най-лошото. Татко е оставил половината от ранчото на сина на Марина. Така е нагласил всичко, че аз не мога дори да продам добитък без разрешението на попечителите. Опитах се да им изпратя нашия адвокат като изпълнител на завещанието, но те категорично отказаха.

Как да постъпя по-нататък?“

Рамон Ескаланте Дилън

13 ФЕВРУАРИ, „РАНЧО ДЕЛ ЕСПАДА“

„Скъпи синко,

Трябва веднага да се върнеш вкъщи. Остави всичко в ръцете на нашия адвокат. Той ще направи за нас необходимото. Междувременно ще видим какво можем да направим. Има много начини да се измамят мъртвите.“

Луиза Ескаланте Дилън

12 МАРТ, „РАНЧО ДЕЛ ЕСПАДА“

„Мис Марина Скот,

Пиша ти, за да ти съобщя, че Уорд Дилън е безследно изчезнал в акция и се смята за мъртъв.“

Рамон Ескаланте Дилън

3 април, „Ранчо дел Еспада“

„Скъпи братко,

С дълбока скръб ти съобщавам, че татко почина през януари. Мама щеше да ти пише, но тя е смазана от скръб. Сега искам само да ти съобщя новините, не е наложително да си идваш, тъй като погребението мина преди доста време.

Наистина имам някои новини за теб, които не знам как да ти съобщя. Изглежда, татко е бил много разстроен заради онази работа с Марина, по-разстроен, отколкото сме предполагали. Оставил ми е ранчото, къщата в Сан Антонио, с една дума, оставил е всичко на мен. Каза, че ти имаш своята професия и можеш сам да се погрижиш за себе си.

Признавам, че с тъга научих тези неща. Консултирам се с адвокатата ни, за да видим какво може да се направи. Надявам се, че си добре.“

Рамон Ескаланте Дилън

17 юли 1864

Уорънтън, Вирджиния

„Скъпа майко,

Пиша ти това писмо от затвора. Не, не съм заловен от враговете, затворен съм от своите, защото се опитах да ги принудя да спасяват живота на войниците.

Лагерите са неописуемо мръсни. Повече мъже умират от болести и инфекции, отколкото в битка. Съществува една нова теория, че микроскопичните организми, наречени микроби, принасят болести и зарази. Мнението на лекарите, развили тази теория, е, че много смъртни случаи могат да бъдат предотвратени само ако се

измиват ръцете и се дезинфекцират инструментите преди и след операциите.

Опитах това и постигнах добри резултати, но не можах да убедя останалите лекари да постъпват по този начин. Колкото по-успешно работех, толкова повече се ядосвах, докато накрая влязох в остър конфликт с няколко лекари, които работеха с най-мръсни инструменти.

В резултат на това ме затвориха. Ти не се притеснявай. Ще ме освободят, след като сраженията започнат отново. Не мисля, че вече медицината толкова ми харесва. Ние убиваме повече хора, отколкото спасяваме. По-милостиво е просто да ги застреляме. Ще ти пиша отново, когато изляза от затвора.“

Уорд Дилън

28 декември

Ричмънд, Вирджиния

„Скъпа майко,

Войната ще свърши след няколко месеца. Броят на ранените е ужасяващ. Битките продължават, въпреки че и двете страни разбират, че всичко трябва да свърши.

Очаквам с нетърпение да се върна вкъщи. Мина много дълго време, откакто за последен път ви видях с Рамон.

Знам, че Марина не е вече моя жена, но все пак знаеш ли нещо за нея?“

Уорд Дилън

18 януари 1865 година, „Ранчо дел Еспада“

„Скъпи синко,

Ти попита за Марина, в противен случай аз никога не бих отворила дума за нея и за безчестния ѝ живот. Чувам, че се е сближила с мъж, който е женен, но няма да кажа нищо повече. Надявам се, че след като жената на любовника ѝ почине — тя е на смъртно легло и не се очаква да живее още дълго — тя ще се омъжи за този човек и ще престане да се опитва да опетнява доброто ни име.

С голяма радост ти съобщавам, че Рамон ще се ожени през пролетта и не искам да се случи нищо, което да накара годеницата му да намрази семейството ни. Много бих искала да те видя, но трябва да те помоля да не си идваш точно в този момент. Страхувам се, че ако се върнеш, Марина ще вдигне скандал. Изобщо нямаш представа до каква степен е озлобена и колко силно е желанието ѝ да си отмъсти на семейството ни.

Съкрушена съм от начина, по който баща ти се отнесе към теб в завещанието си, но намирам утеха във факта, че имаш хубава професия и ще можеш да се справиш.

Пиши ми, когато се установиш някъде. Чувам, че в Калифорния имало нужда от лекари. С всичкото злато, което казват, че има там, това би било идеалната възможност за човек като теб да натрупа състояние.

Сега трябва да свършвам. Рамон и годеницата му ще пристигнат всеки момент. Трябва да слеза, за да ги посрещна. Очаквам с нетърпение сватбата им. Надявам се, че къщата скоро ще се изпълни с детски викове и смях.“

Луиза Ескаланте Дилън

ГЛАВА 7

*Хълмистата област в Тексас
април 1868 година*

Уорд зарея поглед сред хълмовете, опивайки се от невероятното многообразие на дивите цветя и гъстата трева, които ги покриваха. Лекият ветреца прошумоляваше през наскоро раззеленилите се дъбове и кленове, които растяха в изобилие край бреговете на потоците и реките. На запад хълмовете бяха стръмни, с почти отвесни склонове, загатващи за множеството скални долини и каньони, а на изток се простираха по-плавно, като леко развълнувано море. Огромното стадо се бе пръснало във всички посоки и спокойно пасеше. Докато бавно навиваше ласото си, Уорд за стотен път си помисли какъв късмет бе имал, за да открие този земен рай.

През годините на войната, които той бе прекарал, опитвайки се да спасява живота на млади войничета, много от тях все още деца, и борейки се със сляпото невежество на другите лекари, той се бе опитвал да превъзмogne болката от предателството на Марина. Когато безкрайната, изтощителна работа не му бе достатъчна, тогава на помощ идваше уискито. Или други жени.

Най-лошо обаче бе времето, което бе прекарал в затвора. Тогава нямаше какво друго да прави, освен да мисли. Бе изпълнен с истинска благодарност, когато последното брутално нападение бе принудило армията да му позволи отново да се върне на работа.

През онези дни Уорд се опитваше да не мисли за бъдещето в същата степен, както се стараеше да игнорира миналото. Изминалите седем години му бяха позволили да преодолее най-болезнените моменти от шока, унижението и душевното опустошение от брака му с Марина и последвалото го анулиране. Чувстваше се почти така, като че ли никога не се бе женил.

Почти. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави двата дни, които бяха променили завинаги живота му. Не можеше напълно да изтрие от паметта си спомена за красотата на Марина, нито пък

можеше напълно да забрави болката от нейното предателство. Тя го бе мамила от самото начало, а той не го бе забелязал, нито пък бе подозирал нещо.

Оттогава не се бе обвързвал емоционално с никоя жена. Нямахше доверие не само на жените, а и на собствената си преценка.

Едно нещо наистина не можеше да ѝ прости. Тя бе направила невъзможно за него да се върне въкъщи. Беше се завърнал в Тексас — всъщност не можеше винаги да стои надалеч от тази земя, — но бе принуден да живее самотно.

Именно по време на едно от странстванията си из Западен Тексас Уорд се бе натъкнал на индианско нападение и бе спасил едно малко момиченце, чието семейство бе избито от индианците. Двамата с Дрю бяха намерили своя дом тук, в това ранчо, с Джейк Максвел и момчетата, които бе осиновил.

Уорд бе доволен, че бе намерил място, където можеше да живее спокойно. След като не можеше да има свое собствено семейство, беше благодарен, че имаше възможност да споделя това на Джейк.

Момчетата идваха при Уорд, когато чувстваха, че не могат да се обърнат към Джейк или към жена му, Изабел. Уорд се отнасяше с разбиране и съчувствие към слабостите и проблемите на тези толкова различни момчета. Можеше да разбере болката им, самотата им, чувството, че животът се бе отнесъл крайно несправедливо към тях. Помагаше им да оценят какъв късмет бяха имали, когато бяха попаднали на хора като Джейк и Изабел.

Освен това Уорд бе най-добрият и способен каубой в ранчото. На Джейк се падаше грижата ранчото да носи приходи, а на Изабел — семейството да е добре нахранено и доволно. Но когато ставаше въпрос за добитъка, всички се осланяха на Уорд.

Като насочи вниманието си отново към стадото, Уорд забеляза две от момчетата на Джейк, които оставиха работата си и се насочиха към къщата. Уорд хвърли поглед към Джейк, който направляваше събирането на стадото, но той също бе забелязал момчетата и не откъсваше поглед от посоката, в която се бяха отправили.

Уорд обърна глава. Двама непознати, високи и едри, дори от такова разстояние можеше да разбере, че са близнаци, — се приближаваха в галоп, а след тях яздеше малко момче. Устните му се извиха в усмивка, когато забеляза Люк и Чет Атмор, които се

приблжиха към непознатите с вид на настръхнали петли, готови за бой. Уорд изтри с ръкав потта от челото си. Реши, че следващото животно можеше да почака, за да бъде хванато. Трябваше да види тази сцена.

Джейк се готвеше да изпрати за продан петстотин говеда в Абилийн, Канзас, заедно със стадото на семейство Рандолф. Уорд предположи, че това са братята Рандолф, въпреки че от начина, по който ги посрещнаха Чет и Люк, човек би заключил, че тези хора най-вероятно са враждебно настроени нападатели. В далечината Уорд забеляза фургон и се запита защо той е далеч от стадото на Рандолф. Щеше да измине доста време, докато животните пристигнат.

— Приличат на млади вълци, които защитават територията си, как мислиш? — попита Джейк, докато си приближаваше до Уорд.

Сега и останалите осем момчета бяха прекъснали работата си и постепенно започнаха да се скупчват около Джейк и Уорд. Никое от тях не изглеждаше доволно от присъствието на двамата братя. Единият от братята Рандолф говореше и се смееше, но Чет и Люк изглеждаха мълчаливи и сериозни.

— По-добре да отида и да ги посрещна — каза Джейк. — Някой трябва да ги поздрави с добре дошли.

Уил, най-малкото от момчетата сираци, които Джейк и Изабел бяха осиновили, насочи коня си по-близо до Уорд.

— Тези ли са мъжете, които ще отведат нашите крави в Абилийн? — попита той.

— Разбира се, че са те — отвърна друго момче, което се казваше Пит. — Защо иначе ще идват тук?

— Виж само колко са едри — отбеляза Уил.

— Джейк казва, че всички от семейство Рандолф са едри — отвърна Пит.

— Хайде, ела да видим какво казват.

Момчетата потеглиха, като язدهа едно до друго. Уорд ги последва.

— Елате да се запознаете и с другите момчета — казваше в този момент Джейк. — Разбира се, ще останете за вечеря.

— Ако вечерята е хубава и обилна, нямам нищо против — отвърна по-якият от близнаците.

— Получавам адско главоболие от всичките тези приказки — промърмори другият брат.

— Ще трябва да ми кажете кой кой е — каза Джейк, като местеше поглед от единия близник към другия — Джордж не ми каза, че си приличате като две капки вода.

— Аз съм Монти — заяви с усмивка по-широкоплещестият. — А това е Хен.

— Лесно ще ни различавате — каза Хен. — Монти е този, който никога не млъква.

— Кой от момчетата ви ще дойдат с нас? — попита Монти. — Джордж каза, че имате цяла дузина. На Роуз това ще се хареса. Така ще има повече хора, които да командва.

— Всъщност имаме десет момчета и едно момиче. Само три от момчетата ще дойдат с вас — обясни Джейк. — Чет Атмор е моята дясна ръка и водач. Брат му, Люк, ще се грижи за конете. Мат Хоскинс ще готви. Това ли е фургонът с храната ви?

— Да — отвърна Монти. — Кара го брат ми Тайлър.

— Той води със себе си жена, която казва, че търси някой си Уорд Дилън — каза Хен.

— Мен? — Уорд бе искрено учуден. — Какво иска тя?

— Не знам — отвърна Хен. — Тя се присъедини към Джордж в Сан Антонио.

Сега всички погледи бяха насочени към Уорд.

— Нямам никаква представа коя е тази жена и какво иска от мен — заяви той.

— Аз не бих се притеснявал затова — продължи лаконично Хен. — Тя ще пристигне след няколко минути и тогава ще узнаете.

Уорд слезе от коня и го поведе към къщата, докато другите се насочиха към стадото, което се намираше на известно разстояние зад обора. Уорд не можеше да се сети за никого, който би искал да го види, освен майка или сестрата на някои от войниците, които бяха загинали през войната. Вече бе получавал писма от три майки и една леля, всички искаха да узнаят как е умрял синът им, последните му думи. Искаха да знаят къде бяха погребани близките им, каква служба е била прочетена на гробовете им, какви надгробни камъни са били сложени.

Уорд никога не би могъл да им каже, че някои от тези момчета бяха погребани в масови гробове, че мястото, където почиваха костите

им, не бе отбелязано нито с надгробен камък, нито с нещо друго. Нито пък можеше да каже, че от някои от тях не бе останало нищо, което да бъде погребано. В такива случаи Уорд казваше на жените всичко, което сметнеше, че ще бъде утеха за тях. Искаше те да се приберат по домовете си, вярвайки, че близките им са били погребани с всички почести, които биха им оказали самите те.

Фургонът спря пред къщата. Момчето, което го управляваше, никак не приличаше на близнаците Рандолф. То скочи на земята. Изглеждаше много младо — вероятно на петнайсет или на шестнайсет години — и беше най-високото и най-слабо момче, което Уорд някога бе виждал.

— Търся Уорд Дилън — заяви момчето с акцент, който бе съвсем нетипичен за Южен Тексас.

— Вече го намери — отвърна Уорд.

— Водя една жена, която казва, че иска да ви види.

Уорд наистина различи във фургона фигурата на една жена.

— Кажи ѝ да слезе. — Можеше да приключи бързо с тази работа. — Сигурен съм, че мисис Максвел е сварила цяла кана кафе. Ако жената предпочита да влезе в къщата, само...

Изведнъж думите замряха в гърлото му. Сигурно не виждаше както трябва. Паметта му сигурно му погаждаше номера. Но не, жената не можеше да бъде никоя друга — пред него стоеше Марина Скот Дилън.

Марина слезе от фургона и веднага се обърна към Уорд.

— Здравей, Уорд — каза тя със спокоен, безстрастен глас, а очите ѝ се впиха в неговите.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — успя да попита накрая Уорд с груб, одрезгавял глас, когато си възвърна дар слово.

— Дойдох да те помоля да ми дадеш развод.

Уорд се вцепени от изненада, когато видя Марина, слизаща от фургона. С години се опитваше да я изличи от съзнанието си, да забрави болката, която му бе причинила. Сега тя бе нахлула в онази малка част от света, която той бе избрал за свой дом. Какво правеше тук? Какво се опитваше да постигне този път?

Уорд почувства как предишната страст към тази жена лумва с нова сила, макар той да си мислеше, че я е погребал отдавна. Въпреки че тя изглеждаше по-красива и по-съблазнителна отвсякога, беше

невероятно, че все още изпитваше чувства към тази жена. Тя не показваше никакви признаци, че присъствието му е повлияло по подобен начин и на нея.

Уорд почувства старият гняв да се събужда в него. С растящо отчаяние се опита с всички сили да го потисне. Бе му отнело седем тежки години да се научи да приеме и живее с това, което се бе случило, и да не мисли непрекъснато за него. Нямахше намерение точно сега да изгуби толкова трудно постигнатия самоконтрол.

— Нашият брак бе анулиран още преди години, по твое настояване, не помниш ли?

— Никога не съм искала анулиране на брака ни. Ти го направи.

Удиви го това, че тя можеше да лъже толкова спокойно и естествено. Нищо чудно, че бе попаднал в капана ѝ. Той бе по-възрастен и по-образован от нея, но тя притежаваше интуиция и познание за света, което не можеше да се научи от книгите.

— Можеш да се върнеш, откъдето си дошла. Целият този разговор е безсмислен, докато не ми кажеш какво всъщност искаш.

— Искам развод, за да мога да се омъжа повторно.

Уорд не разбираше защо трябва да се безпокои от факта, че тя искаше отново да се омъжва. Бе приел, че се е омъжила за любовника си още преди години. Надявал се бе да е така. Това би било още една гаранция, че тя няма отново да нахлуе в живота му.

— И какво те спира?

— Ти.

— Не бих те спрял, дори да можех. Не искам да имам нищо общо с теб.

— Нито пък аз с теб, но нямам избор. Преди месец Рамон ми съобщи, че с теб все още сме женени. — Изразът на лицето ѝ не издаваше никакви чувства. В еднаква степен можеше да е доволна или бясна, Уорд не можеше да каже със сигурност.

— Какво стана с анулирането? Защо не се е състояло? — попита Уорд.

— Предполагам, защото никога не съм подписвала никакви документи. Очевидно дори влиянието на майка ти и парите на баща ти не можах да постигнат анулиране без моя подпис. — Изражението ѝ си оставаше безстрастно.

Уорд я погледна дълго и настойчиво. Марина изглеждаше по-възрастна, по-зряла и много по-уверена в себе си. Тя не показваше нищо от онази енергия и жизненост, които в миналото толкова много му харесваха. Сочните ѝ устни бяха стиснати в твърда, непоколебима линия. Уорд ясно си спомни моменти, когато те се бяха усмихвали щастливо. Щастие струеше и от очите ѝ. Тогава тя беше само на седемнайсет години, изпълнена с живот, енергия и чар. И той се бе влюбил.

— Чух, че съпругата на Рамон е починала. Надяваш се все пак да се омъжиш за него?

В очите ѝ блесна студен пламък.

— Не е твоя работа за кого ще се омъжа.

— Моя е, ако имаш намерение да се омъжиш за Рамон.

Уорд виждаше, че тя с неимоверни усилия запазваше самообладание и безразличие към него и към това, което той казваше или чувстваше. Беше хубаво да знае, че тя не може да скрие всичко. Марина бе откраднала сърцето му и го бе разбила на парчета. Беше доволен, че бе в състояние да пробие защитата ѝ, дори това да бе съвсем малка пукнатина.

— Нямам никакво желание да се омъжвам за Рамон — отвърна тя, като с усилие изричаше всяка дума. — Рамон, заедно с майка ти, ме изхвърлиха от къщата след по-малко от час, след като ти замина. Няма да повтарям с какви имена ме нарече майка ти, но дори и цялото богатство на Дилън няма да ме накара отново да пристъпя прага на тази къща.

Очевидно омразата към семейството му бе много дълбока. Сега Уорд разбра защо майка му не искаше той да се връща вкъщи. След като лъжите така лесно се ронеха от устата ѝ, нямаше съмнение, че скандалът, който можеше да предизвика, би бил неописуем.

— За кого искаш да се омъжиш?

— Това не е твоя работа.

— Моя е, ако трябва да ти дам развод, за да го направиш.

Марина побледня. Уорд изпита истинско задоволство, защото реакцията ѝ говореше, че тя все пак изпитва някакви чувства. Но не и срам. Погледът ѝ изобщо не трепна.

— Казва се Бъд Уорън. Той е собственик на ранчо, вдовец. Жена му почина преди две години.

Значи все пак тя искаше да се омъжи за любовника си. Уорд се зачуди защо бе чакала толкова дълго. Този мъж би могъл да ѝ се изплъзне. Но бедният ранчери вероятно не бе по-подготвен от самия него, за да устои на нейната привлекателност и чар. Марина бе много красива жена, способна да разпали желание във всеки мъж. Тя вече не беше девойка, бе се превърнала в много съблазнителна млада жена. Гарвановочерна коса обрамчваше лице с цвят на слонова кост. Очите ѝ, огромни и черни, гледаха право в него с открит и непресторен поглед.

— А той знае ли за теб и за това, което причини на семейството ни?

Не трябваше да задава този въпрос. Не беше негова работа, но Уорд не можеше да понесе мисълта, че тя е уловила в мрежите си някой друг невинен глупак по същия начин, по който бе постъпила с него.

Марина отметна назад глава и го измери с толкова надменен поглед, на който би завидяла и майка му.

— Бъд знае всичко, което се случи от момента, когато родителите ми предложиха годежа с Рамон досега. Никога не съм лъгала никого.

Уорд не можеше да повярва на ушите си. Тя се осмеляваше да твърди подобно нещо! Беше изричала хиляди лъжи, преструвала се бе, че изпитва чувства, които всъщност никога не бе изпитвала, беше се възползвала от наивната му вяра в тяхната любов. Той бе страдал седем години, защото бе достатъчно глупав да се влюби в жена, която криеше хитростта и коварството си под воала на честността. Опита се да убеди сам себе си, че не я обича, че никога не я е обичал, не го интересува дали е жива или мъртва, че е забравил радостта на целувките ѝ, блаженството, което бе изпитал в прегръдките ѝ. И въпреки това, дори сега, тези спомени му причиняваха непоносима болка.

В гърдите му се надигна глух гняв, гняв, който се бе трупал цели седем години. Беше безполезно да разговаря повече с нея. Може би бе лъгала и себе си толкова дълго, че сама бе започнала да вярва на лъжите си. Не знаеше, а и не го интересуваше. Просто искаше тя да се махне от живота му. Можеше да продължи да лъже и половината Тексас, само да не се мярка повече пред очите му.

Преди Уорд да бе успял да отвори уста, за да каже на Марина, че ще ѝ даде развод и всичко друго, което пожелае, само ако обещае, че никога повече няма да идва при него, да му говори или да му пише, когато към тях се приближи момчето, което бе яздило с близнаците Рандолф.

— Те отиват да видят стадото, мамо. Мога ли да ида с тях?

Думите на Уорд замряха в гърлото му. Погледът му остана прикован в детето, което стоеше и гледаше майка си с нетърпеливо очакване. Момчето беше високо и слабо, наследило беше чудесната кожа на Марина. Нейният син. Малкият имаше абаносовочерна коса, също като майка си. *И като Рамон.*

Шокът бе толкова голям, че Уорд се почувства така, като че ли някой бе забил силен удар в корема му. Изведнъж установи, че не му достига въздух. Рамон никога не му бе споменавал, че Марина има син. Това бе неговият племенник, синът на брат му и на собствената му съпруга, синът, който трябваше да бъде негов. Да види момчето, бе за него все едно да хвърлят в лицето му собствения му провал, да се подиграят с копнежа му за свое семейство, което никога не би могъл да има, семейството, което трябваше да бъдат те двамата с Марина.

— Само ако ги слушаш за всичко, което ти кажат — казваше Марина на момчето.

— Добре — отвърна то и хукна обратно колкото сили имаше.

— Твоят син?

Въпросът беше излишен, но той имаше нужда да го изрече на глас, защото все още не можеше да повярва. Марина пребледня.

— Да.

— Как се казва?

— Танър.

— Рамон знае ли?

— Разбира се. Съобщих на семейството ти веднага щом разбрах, че съм бременна. Бях истинска глупачка да си мисля, че това би те върнало при мен. А всичко, което ти каза, бе, че не вярваш Танър да е твой син.

Негов син? Уорд все още не можеше да свикне с лекотата, с която тя лъжеше. Думите се лееха леко, свободно и бяха изпълнени с непоколебимо убеждение.

— И защo би желала да се върна? Ти не ме искаше. Никога не си ме искала, нали? — попита той през стиснати зъби. — Винаги си искала Рамон.

— Казах ти, че не...

— Не се отнасяй с мен като с глупак, Марина. Дори и да си майката на неговото дете, все пак не можеш да се омъжиш за него, след като си все още омъжена за мен. Затова ли чака толкова дълго, за да се омъжиш за ранчерото? Да не се надяваш да използваш него, за да накараш Рамон да се върне при теб?

— Не искам да се омъжвам за Рамон. Между нас няма нищо.

— И момчето ли е нищо?

Марина пребледня още повече, цветът изобщо се изгуби от лицето ѝ и то заприлича на пергамент.

— Танър е твой син.

Уорд толкова се ядоса, че бе готов на момента да я удуши. Думите ѝ се забиваха като остри ками в сърцето му. Би дал всичко това момче наистина да е негово.

— Не е възможно да смяташ, че съм достатъчно глупав, за да повярвам на това. Погледни го! Той е образ и подобие на Рамон!

— Не би трябвало да те изненадва, че Танър има известна прилика с Рамон. Той е твой брат.

— Майка ми казва, че ние сме съвсем различни.

— Крайно време е да спреш да вярваш на всичко, което казва Луиза Дилън.

— Тя ми е майка. Разбира се, че ѝ вярвам.

— Тогава никога няма да узнаеш истината каквато е, а само такава, каквато тя я представя, за да послужи на собствените ѝ цели.

Тя го бе обидила, него, брат му и майка му. Ако се осмелеше да се опита да направи същото и с баща му, щеше наистина да я удуши.

— Виж, Уорд, искам да се махна колкото е възможно по-далеч от теб и семейството ти. Имам възможност да започна нов живот за себе си и да дам баща на Танър.

— Ако това е, което наистина искаш, ако поне един път в живота си казваш истината, трябва да се омъжиш за истинския баща на момчето.

— Но аз съм вече омъжена за *истинския* му баща! — Тя направи нетърпеливо движение с ръка. — Не искам повече да разговарям с теб.

Няма никаква полза. Дай ми развод и ти обещавам, че никога повече няма да ме видиш.

Тя му обещаваше точно това, което желаше и той, но пред очите му отново изникна образът на момчето. Невъзможно бе да ѝ даде съгласието си.

— Не.

— Защо?

— Ако това момче не може да има истинския си баща, поне трябва да носи истинското си име.

— Семейството ти отказа да го признае, Уорд. Майка ти каза, че няма да признае за свой внук едно малко копеле, дете най-вероятно на някой от каубоите в ранчото.

Майка му никога не би казала нещо подобно! Уорд не можеше да разбере защо Марина продължаваше да трупа лъжа след лъжа.

Но тя го бе накарала да се замисли. В ума му се оформи един въпрос, на който не можеше да намери отговор. Защо Рамон никога не му бе споменавал нищо за Танър? Момчето бе Дилън и трябваше да бъде отгледано като такъв. Това отначало го накара да се чуди, след това предизвика у него болка и гняв. Уорд се обърна и се отдалечи. Не искаше да разговаря с нея. Не искаше да я вижда. Скочи на седлото и подкара коня в галоп. Нямахше да се върне в ранчото, докато тя не си тръгнеше.

ГЛАВА 8

Марина проследи с поглед Уорд, който бързо се отдалечаваше, а в гърдите ѝ бушуваха противоречиви чувства. С нежелание предприе това пътуване, защото знаеше, че няма да е лесно отново да се срещне с Уорд, но се оказа дори по-трудно, отколкото бе очаквала. Бъд бе настоял тя да изпрати адвокат, същия адвокат, който бе открил местонахождението на Уорд. Бъд казваше, че няма нужда тя предприема такова трудно пътуване. Рамон можеше и лъже, както бе излъгал, че брат му е изчезнал безследно във войната.

Въпреки гнева и горчивината, Марина искаше лично да се срещне с Уорд. Все още не можеше да разбере какво се бе случило и защо нещата между тях бяха тръгнали толкова зле. Надяваше се в това пътуване да успее да намери отговор на въпросите си и най-накрая напълно да изхвърли този мъж от живота си.

Но всичко се оказа по-трудно, отколкото си бе мислила. Дойде ѝ прекалено много дори само това, че застана очи в очи с него. Уорд се бе променил. Преди той бе открит, чистосърдечен и искрен в любовта. Именно това я бе привлякло и тя бе предпочела него пред по-красивия му и по-млад брат. Рамон Дилън имаше поразителен ефект върху жените. Уорд не вярваше, че една жена би предпочела него пред Рамон. Когато накрая бе повярвал, направи го с цялото си сърце.

Той не беше красив като Рамон — всъщност малко мъже можеха да се мерят с него, — но излъчваше чар, с който я привлече предизвика неочакван трепет в сърцето ѝ. Сега изглеждаше по-възрастен, по-уморен. Войната и времето не се бяха отнесли благосклонно към него. Косата му бе в безпорядък и не бе толкова гъста. Лицето му бе загубило мекотата, която го тя си спомняше. Бе загоряло от слънцето и вятъра, а скулите му изпъкнаха остро. Челюстта му бе груба, рязко изсечена и твърда. Бе забелязала как мускулите му се стегнаха, когато той стисна зъби, опитвайки се да овладее гнева, който напираше у него и блестеше в очите му.

Някои неща обаче си бяха останали същите. Ръцете му бяха все така задебелили от работа. Както и преди, дрехите му прилепваха плътно към мускулестото му тяло, което отново предизвика у нея странно вълнение и тежест в стомаха. Марина потисна чувствата си. Не искаше никога повече да изпитва същото към този мъж.

Очите му все още бяха огледало на душата му, но сега в тях пламтеше яростен гняв. Марина не познаваше човека, който току-що се бе отдалечил от нея. Той бе станал по-зрял, по-непреклонен, по-студен.

— Имаш ли нещо против да влезем вътре?

Марина се обърна и забеляза на известно разстояние от себе си една жена в последните седмици на бременността си. Жената изглеждаше на същата възраст като Марина.

— Мога да ти предложа нещо ободрително.

— Благодаря. С удоволствие бих изпила чаша кафе — отвърна Марина и се насочи към непознатата.

— Казвам се Изабел Максвел. Аз съм съпругата на Джейк. Както виждам, мъжете ни изоставиха, очевидно в полза на кравите.

Марина се улови да се усмихва, докато вървяха към голямата къща, която бе много по-голяма от къщата на семейство Рандолф.

— Наоколо изглежда прекалено пусто, нали? — каза Изабел, като посочи земята около къщата. — Току-що се нанесохме, а Уорд категорично ми забрани да се претоварвам. Джейк не ми позволява да върша никаква работа извън къщи. Казва, че такава работа ще бъде прекалено тежка за мен, но изобщо не си дава сметка колко ме изморява готвенето за толкова много хора. Предполагам, няма да мога да се заема с градината до следващата година. Не мисля, че след като се роди бебето, ще имам много време за нея.

— Така е — каза Марина, като си спомни колко трудни бяха първите две години, след като роди Танър. — Но поне няма да се оплакваш от липса на помощ, Изабел.

— Да, но те са мъже — отвърна Изабел. — Повече пречат, отколкото помагат.

Двете жени се засмяха и влязоха в къщата. Преминаха по един широк коридор и покрай четири стаи — две всекидневни, кабинет и трапезария — преди накрая да влязат в огромната кухня, която заемаше цялата задна страна на къщата. Светлото, просторно

помещение подежда успокоително на Марина, а съблазнителната миризма на прясно сварено кафе, току-що опечен хляб и ябълков сладкиш изостриха апетита ѝ.

— Изабел, ти си чудесна готвачка.

Изабел се разсмя.

— Старая се. Първия път, когато приготвих закуската, бобът бе толкова твърд, че зърната изскачаха от чинията, когато Джейк се опита да ги набоде с вилицата. Освен това толкова прегорих бекона, че той заприлича на парче въглен.

Марина хвърли поглед през отворената врата и съзря масата в трапезарията, отрупана с храна като за цяла армия.

— Ти очевидно очакваш гости, Изабел. Нямахте да дойда, ако знаех.

— Очаквах единствено момчетата на Рандолф и хората, тръгнали с тях.

— Но масата ти е приготвена за много повече хора.

В отговор Изабел се разсмя.

— Двамата с Джейк имаме единайсет деца.

Тя се разсмя още по-силно, когато видя смаяното изражение на Марина.

— Всички те са осиновени.

Марина прие чаша кафе, като все още не можеше да се опомни от изненада.

— Децата бяха сираци — обясни Изабел. — И нямаше къде другаде да отидат.

— Ти си много смела.

Изабел отново се засмя.

— Трябва да призная, че не ми липсва решителност. Самата аз бях сираче. — Марина отпи от кафето си. Какво можеше да каже на жена, която имаше единайсет деца и всеки момент очакваше бебе. Свят ѝ се завиваше само като си го помислеше. — Знам, че не е моя работа — продължи Изабел, — но искам да те попитам наистина ли имаш намерение да пътуваш до Абилийн с братята Рандолф?

— За бога, не — отвърна Марина. — Ще се върна в Сан Антонио. Успях да убедя Монти да ме докара дотук, като му обещах, че няма да ме придружава и стъпка по-нататък.

— Но къде ще отседнеш? Най-близкият град е на десет мили оттук.

Марина почувства как стомахът ѝ се сви на топка.

— Извинявай, но не знаех.

— С удоволствие ще те изпратим в Сан Антонио, но не знаем кога точно може да стане това. Три от момчетата ни ще тръгнат за Абилийн. Останалите по цял ден ще бъдат заети, когато пристигне новото стадо.

Марина не знаеше какво да прави. Не бе очаквала, че ще бъде изоставена сред тази пустош. Джордж Рандолф трябваше да я предупреди, но най-вероятно той си бе мислил, че тя си има свои собствени планове.

— Може би мъжете, които ще докарат новото стадо, ще могат да те придружат — предложи Изабел. — В противен случай можеш да останеш тук, докато се освободи някое от момчетата.

— Това няма да е необходимо. Нося палатка със себе си. Двамата с Танър ще спим в нея.

— Глупости! В къщата имаме достатъчно място, а и ще се радвам да си имам компания. Дъщеря ми Дрю е прекалено малка за това.

— Не би могла да имаш достатъчно място, не и с толкова много деца.

— Момчетата спят в другата сграда, която ние наричаме спално помещение. Само Уорд, Дрю, Джейк и аз самата спим в къщата. Така остават три незаети спални.

Марина не смяташе, че Уорд ще упорства в решението си да не ѝ дава развод, но трябваше да остане и да се опита да го убеди.

— Не искам да ви създавам неудобство, но може да се наложи да остана за ден или два. Мога да платя за...

— И дума да не става! Ако искаш да спечелиш вечната ми благодарност, можеш да ме научиш как да правя понички. Момчетата постоянно настояват за понички, откакто миналото лято тук отседна един готвач и завинаги развали апетита за моя ябълков пай.

— Но аз също не мога да ги правя.

Двете жени се разсмяха, след което продължиха да разговарят за приготвянето на храна още известно време, когато Изабел каза:

— Не беше възможно да не забележа, че разговаряше с Уорд. Не искам да си пъхам носа там, където не ми е работа, но съм любопитна да узная нещо за него. Тук е от две години, но всичко, което ми е известно за него, е, че е бил лекар.

— Бил е? Сега не практикува ли?

— Всъщност той най-съвестно преглежда момчетата и буквално ме следи да не се преуморя прекалено много. Но категорично настоява да бъде каубой и нищо друго.

Марина бе шокирана. Уорд се бе възпротивил на желанията на семейството си, за да учи медицина. Какво би могло да го накара да обърне гръб на тази толкова достойна, избрана от самия него, професия?

Марина не искаше да казва на Изабел за целта на посещенията си, а и не мислеше, че тя е човекът, който има право да разкрива каквито и да било факти от миналото на Уорд. Но, от друга страна, не можеше да приеме гостоприемството на тази жена, без да й каже нищо. Още повече, че рано или късно, фактът, че бе жена на Уорд, щеше да стане известен. Марина реши, че колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

— Двамата с Уорд се оженихме преди седем години — започна тя. — Още на следващия ден след сватбата той ме напусна. През тези седем години не го бях виждала. До днес. Мислех си, че е мъртъв. Помолих го да ми даде развод. Съмнявам се, че би пожелал да спи в една къща с мен.

— Уорд е джентълмен — отвърна Изабел. — Той ще е първият, които ще настоява да останеш, колкото пожелаеш.

Да, Уорд бе роден джентълмен, но невинаги се държеше като такъв.

Още в мига, когато Уорд се присъедини към Джейк и останалите, съжали, че не бе избрал да потегли в някоя друга посока. Въпреки опитите си да се съсредоточи върху това, което казваше Джейк, погледът и мислите му постоянно се връщаха върху сина на Марина.

Момчето полагаше всички усилия да се настани между Хен и Монти. От изпълнения му с възхищение поглед бе лесно да се разбере,

че то боготвореше големите, красиви и уверени в себе си близнаци Рандолф.

— Няма да бъде трудно да поведем толкова малко стадо — каза Монти. — Трябваше да присъедините животните към нашите.

— Не щадете прекалено момчетата ми — каза Джейк.

— Не се притеснявай — отвърна Монти, като се засмя. — Да си остане между нас, но ще ги накараме доста да се поизпотят.

Чет изобщо не изглеждаше доволен от обстоятелството, че ще трябва да приема нареждания от този самодоволен непознат, но Танър го гледаше с такъв поглед, като че Монти Рандолф бе някакво полубожество. Уорд се запита какво бе накарало Марина да вземе момчето на толкова трудно пътуване.

Изобщо не му харесваше фактът, че Танър гледа Монти с такова обожание. Не че имаше нещо против братята Рандолф, но това не означаваше, че те са подходящ пример за едно впечатлително дете като Танър.

Изведнъж Уорд се сепна. Губеше си времето, като се тревожеше за това дете. Марина бе тази, която носеше отговорност за Танър. Ако Рамон предпочетеше да ѝ помогне, добре, това си бе между Рамон и Марина. Уорд предполагаше, че тя е била наясно, когато се е отдала на Рамон, че съществува възможността той да откажela се ожени за нея. Сега тя имаше дете, което постоянно щеше да ѝ напомня за факта, че я бе отхвърлил.

— Нека да огледаме по-отблизо — каза Монти. — Танър, ти по-добре остани тук с останалите.

Монти се огледа, но бе очевидно, че всички искаха да тръгнат с него и брат му.

— Танър може да остане с мен — каза Уорд.

Разочарованието на Танър ясно се изписа на лицето му, но момчето си замълча.

— Оттук можеш да видиш всичко — обърна се Уорд към момчето. Изпитваше истинско съчувствие към него. Танър бе прекалено малък, затова го бяха накарали да стои настрана. — Всичко, което ще направят, е да преминат с конете сред стадото.

Танър не отговори, само проследи с тъжен поглед ездачите.

— В последно време всички бяхме заети с дамгосването на кравите — отбеляза Уорд. — Виждал ли си как се прави това?

— Знам всичко за дамгосването — отвърна Танър с презрението на малко момче, което разбира, че само се опитват го утешат.

— В ранчо ли живееш? — попита Джейк.

— Да. Чичо Бъд има много каубои. Но не толкова много като мистър Рамон.

— Мистър Рамон?

Това означаваше, че Марина не бе казала на сина си кой е истинският му баща.

— Мистър Рамон идва, за да види мама. Искат аз да живея с него, но мама не ми позволява.

Уорд напълно се обърка. Рамон му бе писал, че няма никаква връзка с Марина, но пък защо Танър би си измислил подобно нещо? И защо Рамон би искал Танър да живее при него, ако нямаше намерение да го признае за свой син?

— Често ли го виждаш?

— Не. Мама не харесва мистър Рамон. Всеки път, когато идва, тя ме отпраща, защото двамата си крещят един на друг.

Уорд не можеше да отрече радостта, която изпита при тези думи. Значи все пак връзката на Марина с Рамон не бе продължила.

— Къде живеете с майка си?

— В ранчото „Грейвъл Пит“. Мама поддържа къщата на чичо Бъд. Той иска мама да се омъжи за него. Чичо Бъд казва, че имам нужда от татко, но аз вече си имам.

Объркването на Уорд растеше.

— Мистър Рамон казва, че татко го убили във войната, но аз не му вярвам. Мама казва, че татко бил голям герой, а големите герои не умират.

— Кой ти каза това?

— Бенджи. Баща му също бил голям герой. Всички мислили, че е умрял. Един ден той просто се върнал. И моят татко ще се върне. Тогава ще си купим най-голямото ранчо в Тексас, дори по-голямо от това на мистър Рамон. Моят татко може да се бие по-добре от Монти и да стреля по-добре от Хен. Никой не може да се мери с татко. — Уорд не знаеше какво да каже. Танър отчаяно имаше нужда от баща, затова си бе измислил един въображаем родител, който правеше всичко по-добре от всеки друг. Нищо чудно, че Марина искаше час по-скоро да се омъжи.

— Мама много се ядосва винаги, когато кажа, че татко ще се върне, но аз знам, че ще го направи. Мама казва, че той ме обичал повече от всеки друг на света. Татко не би си отишъл завинаги, ако ме обичаше толкова, нали?

— Не — отвърна с пресъхнало гърло Уорд. — Предполагам, че не би го направил.

Уорд можеше да разбере защо Марина не искаше да каже на Танър за Рамон, но бе изненадан, че тя си прави толкова труд да убеди момчето, че баща му е бил чудесен човек. Разбира се, много по-лесно бе, когато тя говори за човек, за когото се предполага, че е загинал във войната и не може да усложнява живота ѝ. Дори и така, Уорд не можеше да разбере как бе позволила Танър да си изгради такава представа за баща си.

— Мама казва, че мистър Рамон получил писмо — продължи момчето. — В него се казвало, че татко никога няма да се върне, но аз не вярвам в това. И майката на Бенджи също получила писмо, но ето, че баща му се върна.

— Сигурен ли си? Трябва да си бил прекалено малък, за да си спомняш.

— Мистър Рамон сам ми показа писмото.

Уорд вече съвсем нищо не разбираше. Защо Рамон ще казва, че Уорд е загинал? Освен това защо в последствие си е променил решението, освен ако не е искал Марина да се омъжи за Бъд Уорън. Но защо Рамон би искал да се ожени за Марина сега, когато я бе отхвърлил преди седем години? И ако той наистина искаше да се ожени за нея, защо не искаше да признае Танър за свой син?

И защо Марина не искаше да се омъжи за Рамон сега, когато преди седем години се бе опозорила заради него? Този брак щеше да реши всичките ѝ проблеми — щеше да измие позорното петно от името ѝ, щеше да ѝ осигури богатство и сигурност, а Танър щеше да се сдобие с баща и име.

Колкото повече научаваше, толкова повече нещата губеха смисъла си.

Единственото нещо, което знаеше със сигурност, бе, че бе започнал силно да се привързва към този неочаквано открит племенник. Уорд винаги бе искал да има семейство — съпруга, синове. Беше отчаян, когато научи за смъртта на баща си. Бе наранен, когато

майка му го помоли да не се връща вкъщи. Въпреки отчаяната нужда да види семейството си, бе се държал настрана.

— Ако останеш тук известно време, можем да те научим на всичко, за да станеш добър каубой — предложи Уорд.

Не знаеше защо каза това. Нямахме никакъв смисъл да се сближава с това момче и да го опознава. Това щеше да направи раздялата още по-трудна. Още повече, че Марина не го харесваше, а той не й вярваше. Уорд имаше намерение незабавно да я изпрати в Сан Антонио.

— Искам да отида с Монти — отвърна Танър. — Той е най-добрият каубой в целия свят.

Уорд не се съмняваше, че близнаците Рандолф са много способни и сръчни млади хора. Но прекарването на добитък на такива големи разстояния не беше работа за едно дете.

— Предполагам, майка ти ще поиска да се върнете в Сан Антонио колкото е възможно по-скоро.

— Не искам да се връщам — отвърна Танър.

— Сигурен съм, че пътуването с добитъка за известно време ще ти харесва, но много скоро ще поискаш да се върнеш вкъщи.

— Искам винаги да живея в ранчо! — настоя Танър. — Мама казва, че татко е бил каубой. И аз искам да стана като него!

Значи така, момчето искаше да стане каубой като баща си. Танър му напомняше за самия него, когато беше малко момче. Тогава той също си мислеше, че светът започва и свършва с баща му, едър и добродушен тексасец, най-добрия от всички бащи.

— Сигурен съм, че ще станеш — отвърна Уорд. — Може би мистър Рамон ще ти позволи да живееш в неговото ранчо. Той може да те научи да бъдеш много добър каубой.

— Мама казва, че никога няма да отида да живея при мистър Рамон. Казва също, че той е коварна змия.

— Тя ли ти каза това?

— Не. Подслушвах на вратата. Не беше необходимо да полагам големи усилия, защото мама крещеше на мистър Рамон.

— Може би майка ти изчаква, докато пораснеш още малко. Никоя майка няма да си позволи да изгуби момчето си, докато е малко.

— Мистър Рамон иска да се ожени за мама, но тя казва, че той никога няма да сложи ръка върху мен. Тя казва, че по-скоро ще го

застреля, отколкото да му позволи да ме превърне във... тогава не разбрах какво каза. Като че ли беше нещо на испански. Знам обаче, че имаше предвид лош човек. Тя самата ми каза по-късно.

Разговорът с Танър бе породил няколко много сериозни въпроса у Уорд. Защо Рамон бе казал, че Уорд е загинал? Какво писмо е могъл да покаже на момчето? Защо Рамон му бе казал, че никога след онзи ден не е виждал Марина? И защо, по дяволите, му трябваше да осиновява Танър, а не го признае за свое собствено дете?

Уорд все повече се убеждаваше, че отново трябва да поговори с Марина. Но след всички лъжи, които бе изрекла, можеше ли отново да ѝ повярва? В ума му се зароди една още по-неприятна мисъл. Ами ако тя изобщо не лъжеше? Нито преди, нито сега?

Уорд веднага отхвърли това предположение. Защото, ако бе вярно, изводите, които следваха, говореха за нещо чудовищно.

* * *

Въпреки че бе пътувала с Монти Рандолф няколко дни Марина не можеше да свикне с непрестанното му бърбене.

— Трябва да видиш косата ѝ — казваше Монти. — Кървавочервена е като залеза над прерията. И е също толкова дива.

— Тя следва Монти навсякъде като малко кученце, което се страхува да се отдели от майка си — добави Хен. — Тя е единственото момиче, от което съм го виждал да бяга.

— Ти също би побягнал — отбеляза Монти. — По дяволите, тя е само на тринайсет. Дори не е момиче, а бебе.

— Аз съм на дванайсет — обади се Дрю, засегната от думите на Монти. — И изобщо не съм бебе.

— Освен това не тичаш след мен и не ме преследваш.

— Аз не тичам след момчетата — отвърна тя. — Особено след големи, надути фукльовци като теб.

За изненада и объркване на Дрю, всички се разсмяха. И никой не се смееше по-гръмка от Монти.

Погледът на Марина постоянно се местеше от сина ѝ, който се бе настанил между Хен и Монти, и Уорд. Приликата между двамата бе толкова очевидна, че всеки би могъл лесно да я забележи. Танър

наистина притежаваше тъмна коса и светла кожа, но тях бе наследил от нея, а не от Рамон. Но очите му бяха съвсем същите като тези на Уорд. Марина никога не бе виждала такива поразително тъмносини очи като неговите.

Но беше безполезно да го споменава. Уорд никога нямаше да се отнесе с доверие към нея. Отчасти тя самата си бе виновна. Трябваше още в самото начало да му каже за опита на Рамон да я изнасили. Но изобщо не бе очаквала, че Рамон ще каже за това на майка си, а тя ще каже на Уорд. Марина никога не бе харесвала Луиза, но не бе очаквала, че тази жена ще се окаже толкова зла и вероломна.

Сега обаче знаеше, и то много добре.

Марина разбираше, че трябва отново да поговори с Уорд, но не можеше да реши дали щеше да е по-добре да го направи още тази вечер, или да изчака до сутринта. Очевидно Уорд бе много ядосан и можеше и да не пожелае да я изслуша. Не знаеше защо си бе позволила да забрави колко дълбоко бе отвращението му към нея.

А може би не бе искала да си спомня. Може би не искаше да повярва, че някой, който означаваше толкова много за нея, ще повярва на толкова ужасни неща. Истината бе достатъчно неприятна, но тя никога...

Нямаше никакъв смисъл да продължи да размишлява върху този въпрос. Веднъж, след като получи развода, за който бе дошла, пътищата им щяха да се разделят и двамата никога повече нямаше да се видят.

Марина би искала с такава лекота да се отърве и от Рамон. Откакто жена му умря, той се опитваше да я убеди да се омъжи за него. Рамон отказваше да повярва, че тя не го обича. Сега, след като семейството ѝ я бе лишило от наследство, можеше само да предполага, че той я желае, защото бе единствената жена, която някога бе предпочела друг мъж пред него.

Рамон постоянно ѝ напомняше, че Танър е негов наследник и трябва да отрасне в „Ранчо дел Еспада“. Съпругата на Рамон бе починала, без да го дари със син.

Когато Марина отказа дори да обмисли възможността да се омъжи за него, Рамон ѝ съобщи, че иска да осинови Танър. Дори предложи да признае бащинство над момчето. Той, изглежда, изобщо

не осъзнаваше какво щеше да означава за нейната репутация подобно признание.

Тя не можеше да се омъжи за него, дори не и за да даде име на Танър. Марина мразеше Рамон заради това, което бе сторил на нея, на Уорд, на Танър. Бракът с Бъд Уорд бе нейният най-добър и единствен избор.

— Трябва да поговорим.

Марина бе толкова потънала в мислите си, че не усети кога Уорд се бе приближил до нея, още повече, при шума от толкова хора, които напускаха трапезарията. Уорд се извисяваше над нея — висок, строен, мълчалив, тъмносините му очи бяха някак замъглени и далечни.

Марина в миг почувства как тялото ѝ реагира на неговото физическо присъствие, почувства познатата топлина да се разлива по вените ѝ и това я разгневи. Не разбираше как може да бъде такава глупачка, че да бъде привлечена от мъж, който я мрази. Тя мълчаливо посочи мястото до себе си.

— Отвън! — Уорд излезе от стаята, без дори да погледне назад.

Толкова ли много я мразеше, че не можеше да изтърпи близостта ѝ за повече от няколко секунди? Марина бавно се изправи. Джейк и братята Рандолф говореха за добитък. Някои от момчетата почистваха масата, а други се готвеха да сложат още храна, за да може по-късно да се нахранят и онези момчета, които бяха на пост. Марина последва Уорд навън. Това, че бе единственото ранчо наоколо и отдалечеността му от Сан Антонио правеше долината на Джейк да изглежда дива и самотна. Марина се зачуди как Уорд може да е щастлив тук. Не можеше да разбере защо не се бе върнал при семейството си, което обичаше толкова много.

Уорд слезе по стъпалата на верандата и тръгна към двора. В момента, когато Марина го настигна, започна да се отдалечава от къщата. Дали се опитваше да запази разстоянието между себе си и нея, или просто искаше да се увери, че са сами? Уорд спря на около петдесет ярда от къщата.

— Говорих с Танър.

— Той вече ми каза.

— Той говори прекалено много.

— Знам.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш? — настоя Уорд, а очите му гневно заблестяха.

— Какво очакваш да ти кажа?

— Че ще го накараш да спре.

Уорд постоянно отклоняваше поглед встрани. Очевидно не можеше да понесе да я погледне в очите. Защо не можеше и тя да изпитва същото отвращение към него?

— Всички момчета, които Танър познава, имат бащи — обясни тя. — Затова той се чувства ограбен. Когато се чувства особено несигурен и самотен, той си измисля разни истории. Надявам се, че ще надрасне този период, когато се омъжа повторно.

— Точно за това искам да поговорим.

Марина с изненада вдигна поглед към него.

— Танър казва, че Рамон иска да се ожени за теб. Вярно ли е?

Очевидно Танър бе успял да накара Уорд да се съмнява в поведението и думите на скъпоценното му семейство. Тя самата не бе успяла. Добре. Марина искрено съжаляваше, ако от това щеше да го заболи, но бе крайно време Уорд да научи, че бе повярвал на закоравели лъжци, а не на жената, която бе рискувала всичко, за да се омъжи за него.

— Да — каза тя.

— Защо?

Марина почти осезателно чувстваше напрежението, което бе обхванало тялото му.

— Рамон казва, че ме обича, че винаги ме е обичал. Когато му отказах, се опита да ме убеди да му позволя да осинови Танър.

— Танър каза, че Рамон имал писмо, в което се казвало, че съм бил убит през войната.

Марина долавяше напрежението и в гласа му, усилието, което му струваше да зададе спокойно този въпрос, от отговора на който зависеха толкова много неща.

— Наистина имаше такова писмо. В него се казваше, че си изчезнал в акция и те смятат за мъртъв. Тъй като писмото дойде повече от две години преди края на войната, всички повярваха, че си мъртъв.

— Къде е получил такова писмо?

— Не знам — отвърна тя.

— Не мисля, че е толкова важно.

Можеше да му каже, че бе важно, много важно. Най-накрая той се обърна и я погледна. На бледата, студена лунна светлина лицето му изглеждаше напълно безизразно.

— Танър трябваше да бъде отгледан в „Ранчо дел Еспада“ дори и ако хората не знаеха, че е син на Рамон. Момчето отчаяно се нуждае от баща. Рамон иска да го осинови. Защо не му позволиш да го направи?

— Танър не е негов син — гневът караше страните ѝ да пламтят, — а твой. Отказвам да говоря повече! — Беше безполезно да спори с Уорд и въпреки това не можеше да спре. — Нямам никакво намерение да позволя на брат ти да отгледа сина ми.

— Защо?

— Като оставим настрана факта, че Рамон *не е* баща на Танър, той е егоистичен, злобен, арогантен и подъл. Понятия като честност и почтеност са му непознати. Няма да оставя Танър да порасне, като си мисли, че Рамон е от мъжете, които трябва да му служат за пример. — Марина изчака, за да получи някакъв отговор, но такъв не последва. — Никога няма да ти простя за това, което ми стори, Уорд, но не те мразя. Не мога да позволя на брат ти да признае за свой собствения ти син.

— Но ти винаги си искала Рамон. Бракът ти с него би разрешил много проблеми.

Щеше ли някога той да повярва дори на една нейна дума?

— Не искам Рамон и никога не съм го искала. Обичах теб. Защо не ми повярва?

— Как можех да ти повярвам след това, което направи?

— Уорд Дилън, ако посмееш да ме обвиниш в това, че съм спала с Рамон, за да си хвана богат съпруг, кълна се, ще те застрелям със собствения ти револвер!

Строгите линии на лицето му се изкривиха в бледо подобие на усмивка.

— Винаги си била една хитра малка вещица. — Изражението му отново стана сериозно. — От колко време те посещава Рамон?

Въпросът я изненада.

— Откакто ми донесе писмото.

— Колко пъти?

— Седем.

— И помниш това толкова точно?

— Не. Обаче той не престава да ми го напомня.

— Идвал е при теб седем пъти и ти все още отказваш да омъжиш за него? Защо не? Този път не искам никакви лъжи или извинения. Искам да знам истинската причина.

Марина си пое дълбоко дъх.

— Никога не съм обичала Рамон. Наистина, съгласих се да се сгодя за него, за да угодя на родителите си. За нещастие, се влюбих в теб. Рамон се опита да ме изнасили, а ти ме изостави.

— Лъжеш.

— Щом така предпочиташ.

— Вината бе изписана на лицето ти.

— Не вината, а моята безпомощност, това не е едно и също нещо, Уорд. И все още е, ако си направиш труда да погледнеш.

Той наистина се обърна с лице към нея, а изражението му все още не издаваше нищо. Марина не разбираше защо все още се тревожи, защо още я бе грижа в какво вярва той. Бе наранена и отчаяна. Нямахше никакво намерение да му го казва отново. Уорд можеше да продължи да си вярва в каквото иска.

— Моят живот не е твоя работа, Уорд. Нито пък този на Танър. Така беше през последните седем години и не виждам защо положението трябва да се променя сега. Всичко, което искам от теб, е развод. Дай ми го и никога повече няма да ме видиш.

— Искам Танър да бъде отгледан като истински Дилън и няма да позволя да му бъде отнето това право, което притежава по рождение.

— Това, какво искаш ти, е без значение.

— Тогава това, че няма да ти дам развод, също не би трябвало да има значение. — С тези думи той ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Марина бе толкова разгневена, че се изкуши на момента да потегли за Сан Антонио. Уорд толкова бе свикнал да бъде Дилън, да вижда как майка му получава всичко, което пожелае, че явно си мислеше, че може да постъпи по същия начин с нея и Танър. Адвокатът на Бъд щеше да намери някакъв начин, за да получи този развод, дори и ако се наложеше тя да предизвика скандал.

Но нямахше да направи това. Връзката, която я свързваше с Уорд, бе по-дълбока и по-силна от няколкото думи върху един документ. Те бяха мъж и жена. От тяхната любов се бе родило дете.

Докато стоеше сама в полумрака, а хладният вятър, идваш от хълмовете, рошеше косата ѝ, Марина призна пред себе си, че никога не

бе възприемала раздялата им като окончателна. Някъде подсъзнателно и дълбоко в сърцето си винаги бе сигурна, че след време той щеше да научи истината и щеше да се промени.

Сега вече не бе толкова сигурна. Уорд изглеждаше по-разгневен и изпълнен с решителност от всякога. Въпреки това Марина не можеше просто да му обърне гръб и да си тръгне. Връзката между тях все още съществуваше. Той трябваше да се изправи пред някой съдия и на всеослушание да заяви, че не иска да има нищо общо с нея. Никога!

Трябваше да чуе от него тези думи със собствените си уши, за да се предаде и признае, че всичко е приключило завинаги.

ГЛАВА 9

— Наистина ли не можем да отидем с Монти и Хен? — попита Танър, докато обличаше пижамата си.

— Знаеш, че не можем — отвърна Марина. — Трябва да се върнем в „Грейвъл Пит“.

Стаята им беше оскъдно мебелирана, в нея имаше само едно легло, тоалетна маса и стол. Изабел се извини, че не бе имала достатъчно време да обзаведе къщата както трябва. Марина обаче нямаше нищо против голите стени. Беше доволна, че разполагаше с място, където може да остане сама. Повторната ѝ среща с Уорд я остави с противоречиви чувства. Марина бавно разресваше своята дълга до кръста коса, докато Танър се приготвяше за сън.

— Не искам да се връщам там — заяви момчето.

— Но там е нашият дом.

— Не, не е! — възпротиви се сърдито Танър.

Без значение колко добър бе Бъд Уорън с Танър, без значение колко го харесваше момчето, домът за Танър щеше винаги да бъде ранчото, което баща му щеше да купи, когато се върне.

Марина бе направила всичко възможно да накара момчето да престане да си фантазира, но напразно.

— Сигурен съм, че татко би поискал от мен да отида с Монти и Хен. Той би искал и аз да стана добър каубой като тях.

Бе му станало навик да използва въображаемия си баща за подкрепа във всичко, което искаше да направи.

— Може би — съгласи се Марина. — Но никога нямаше да те пусне да тръгнеш сам.

— Няма да бъда сам, а с Монти.

— Но Монти не е твой баща.

— Когато татко се върне, ще ме вземе със себе си на такова пътуване. Ще ме заведе навсякъде, където поискам.

— Може би.

Сега, след като бе намерила Уорд, Марина не знаеше какво да каже на сина си. Не можеше да продължава да убеждава Танър, че баща му най-вероятно е загинал във войната. Но след като Уорд не искаше да има нищо общо с момчето, не можеше да му каже също, че баща му е жив.

— Ще се наложи да останем тук няколко дни — каза Марина. — Защо не помолиш Уорд да те изведе на езда? Както изглежда, той е добър каубой. Сигурно може да те научи да яздиш не по-зле от Монти.

— Той не е достоен дори да лапа праха на Монти! — отвърна презрително Танър. — Уорд е стар.

— Не е по-стар, отколкото би бил баща ти.

Танър замълча за момент.

— А на колко години е татко?

— Сега щеше да е на трийсет и една.

— А той щеше ли да прилича на Уорд?

— Щеше да изглежда почти като него.

Танър вдигна поглед към майка си, изглеждаше толкова невинен и уязвим, че ѝ се прииска да заплаче.

— Защо Уорд прилича на мистър Рамон?

Ръката ѝ застина във въздуха, а гърлото ѝ в миг пресъхна.

— Може би и той има испанска кръв в жилите си.

— Мислиш ли, че мистър Рамон е красив?

Марина отново започна да разресва косата си.

— Всички смятат, че той е най-красивият мъж в Сан Антонио.

— На мен Уорд ми харесва повече.

Марина рязко се обърна с лице към сина си, онемяла от изненада.

— Защо казваш това?

— Ти не мислиш ли, че е красив, мамо?

Някога бе мислила така. За нещастие, и сега бе на същото мнение.

— Да, но...

— И Джейк също. Разбира се, Монти и Хен са най-красиви от всичките.

Част от напрежението я напусна.

— Каубоите много ти харесват, нали?

— Ти ми каза, че татко е бил най-добрият каубой в ранчото си. Аз ще стана точно като него.

— Баща ти би бил много горд с теб, но той искаше да направи нещо повече с живота си.

— Но аз не искам да бъда лекар. Не ми харесва да режа хората. Очевидно и на Уорд не му бе харесало.

— Не е необходимо да вършиш точно това.

— Така казва Бенджи, а нали баща му е лекар.

Бенджи бе най-добрият приятел на Танър. Дядо му бе служил като лекар в Мексиканската война, както и във войната между Щатите. Обичаше да разказва за ужасните операции, които бе правил. Марина подозираше, че преживяванията и опитът на Уорд като лекар не бяха по-различни.

— Има всякакви лекари, Танър. Не всички режат хората. Повечето от тях се опитват да ги лекуват по различен начин.

— Не искам да стана лекар. Може би мистър Максвел ще ме вземе да яздя с него.

— Да, но предполагам, че той по цял ден е зает с работата в ранчото.

— Добре, тогава ще помоля Уорд. Но ако не е толкова добър като Монти, се връщам веднага.

— Сигурна съм, че е добър, Танър.

— Ще видим — отвърна момчето, като се пъкна под завивките.

Марина престана да реши косата си и духна свещта. За нея братята Рандолф бяха просто момчета. Дори и Джейк не можеше да предизвика у нея нещо друго, освен кратък интерес, който бе свързан повече със семейството, което бе създал, отколкото с нещо друго. Но само един поглед към Уорд бе достатъчен, за да накара кръвта ѝ да кипне.

— Но как да го наричам? — попита Танър.

— Кого?

— Уорд. Ти никога не ми позволяваш да наричам възрастните с първите им имена.

— Не знам. Ще трябва да го питаш.

— Монти казва, че много мъже в Тексас нямат фамилни имена. Казва, че това е, защото в миналото им се е случило нещо ужасно. Мислиш ли, че и с Уорд е така?

Той иска да забрави, че съм негова жена, а ти — негов син. Иска да забрави, че някога е бил лекар. Иска да се превърне в прах и вятърът да го отвее на всички страни.

— Всеки има нещо, което би искал да забрави, но не мисля, че Уорд крие някакви ужасни тайни — отвърна гласно тя. — Попитай го как да се обръщаш към него.

— Но ако той поиска да го наричам просто Уорд?

— Тогава така ще го наричаш.

Когато Уорд пристигна при стадото, за да поеме своя пост като пазач, откри Чет и Джейк, които говореха за предстоящото пътуване.

— Можем и сами да закараме стадото в Абилийн — казваше Чет. — Нямаме нужда от никого.

— Ще трябва да преминете през Индианската територия — възрази Джейк. — Не можем да си позволим да изгубим едно стадо, както стана в Ню Мексико. Имаме нужда от всеки цент, за да купим онази долина, преди фермерите да са се настанили там. Индианците няма да се осмелят да нападнат такова голямо стадо, като това на семейство Рандолф.

Дори тези разумни доводи не бяха в състояние да успокоят Чет!

— Ние не можем да съберем такова голямо стадо — продължи Джейк. — Винаги ще трябва да изпращаме нашите животни за продан по този начин.

Уорд слезе от коня. Преметна юздите над оградата на корала и разхлаби ремъка на седлото. Изчака, докато Чет си тръгна, и тогава се присъедини към Джейк.

— Как приемат това останалите момчета? — попита той.

Джейк се усмихна с облекчение.

— Повечето от тях се опитват да ме убедят да им позволя да тръгнат сами. Бък няма нищо против да остане тук, стига да го назнача за водач, но Зийк и Шон не свалят от лицата си мрачните изражения.

Уорд се разсмя.

— Ще забравят напълно за това, когато стадото пристигне.

Джейк взе седлото от ръцете на Уорд и го закачи за един кол на оградата. Уорд махна одеялата от седлото.

— Изабел казва, че преди си бил женен за Марина.

Уорд не изглеждаше доволен от това, че всеки бе научил тайната му, но в такова голямо семейство нищо не можеше да остане скрито за дълго време.

— И все още съм.

— Изабел я покани да остане тук, докато уредите нещата помежду си.

Уорд почувства как в гърдите му започва да се трупва напрежение и гняв. Бе се надявал, че Марина незабавно ще се върне в Сан Антонио. Не му харесваше, че старите му чувства към нея се събуждаха всеки път, когато я видеше. Това го караше да търси начин да ѝ повярва.

Двамата мъже постояха известно време в мълчание.

— Това все пак е домът на Изабел. Тя може да прави каквото поиска.

— Но това е и твой дом, Уорд.

Уорд кимна, защото бе прекалено развълнуван да каже каквото и да било. За пръв път от много години имаше приятели и място, което можеше да нарече свой дом. Ранчото „Броукъл Съркъл“ определено бе такова, въпреки че семейството му не бе тук.

— Не знам какво се е случило между вас двамата и не настоявам да ми кажеш — продължи Джейк, — но ако нейното присъствие тук те притеснява, любезно ще ѝ предложим да си намери друго място, където да отседне.

— Не мисля, че това би се харесало на Изабел.

— Наистина. — Джейк поклати глава и се усмихна. — Не можеш да си представиш какво конско ми чете и колко сол ми три над главата, но е напълно съгласна, че това е твоят дом, и не иска да направи нищо, което би те накарало да се чувстваш нежелан.

Уорд се почувства истински виновен, че не може да им отвърне с нищо друго, освен с искрената си привързаност. Очевидно Джейк и Изабел му съчувстваха. Харесваше ги повече от всеки друг извън семейството си — е, може би не повече от Дрю. За нея бе запазил специално място в сърцето си.

— Положението определено не ми харесва — каза той, — но Марина и момчето няма къде другаде да отидат.

— Сигурен ли си?

Странно, помисли си Уорд. Хората от собственото му семейство никога не се бяха интересуваели от чувствата му.

— Можеш да кажеш на Изабел, че нямам нищо против.

— Ще трябва сам да ѝ го кажеш. Тя си мисли, че аз те насилвам да приемеш.

Уорд се усмихна.

— Наистина го правиш, но аз нямам нищо против.

Сега бе ред на Джейк да се усмихне.

— Както често ми се казва, това е въпрос на преценка. — Изражението му изведнъж стана сериозно. — Онова хлапе е чудесно, Уорд. Твой син ли е?

Проклятие! Това бе единственият въпрос, на който предпочиташе да не отговаря.

— Така казва тя.

Джейк го измери с дълъг, изпитателен поглед.

— А ти не ѝ вярваш?

— Имам известни съмнения.

— Имаш ли някаква представа как може да се отрази това нещо на едно дете?

— До днес не знаех за съществуването на Танър.

— Това е още една причина да се замислиш как преживява всичко това той, Уорд — каза Джейк. — По дяволите, направо се побърках, когато майка ми ни напусна. Не искам да ти казвам какво да правиш, но заради момчето трябва да направиш нещо.

Страхотно. Изабел вземаше страната на Марина. Сега Джейк заставаше зад момчето. Те казваха, че този дом е и негов, че има думата във всичко, свързано с него, и все пак и двамата правеха всичко възможно да го притиснат в ъгъла.

— Това не е твоя работа, Джейк. Не знаеш какво се случи.

— И не искам да знам. Само казвам, че ако наистина можеш да направиш нещо, с което да помогнеш на момчето, не бива да отлагаш.

— А аз, Джейк? Седем години живея по този начин. Някога замислял ли си се какво изпитвам аз?

— Двамата с Изабел много пъти сме си говорили за това. Тя казва, че си наранен от любов. Аз пък казвам, че някой си го е изкарал върху теб. Очевидно и двамата сме прави.

— И какво мислиш, че трябва да направя?

— Не мога да ти отговоря на този въпрос.

— Защо не? Ти имаш отговор за всеки и всичко.

— Не отговори, а само предположения. Трябва сам да намериш отговор на въпросите си.

— Чудесно. И какъв срок ми даваш?

— Ти като че ли си ядосан, Уорд.

— Дяволски си прав! Направо съм бесен заради тази жена, която се появява съвсем неочаквано, като гръм от ясно небе, и ме кара да преживявам всичко това отново. Ядосан съм на теб и на Изабел, защото приемате, че вината с моя.

— Не съм казал това. Ако наистина знам нещо, то е, че нищо в този свят не става по вина само на един човек. — Джейк се отдалечи от оградата. — От теб зависи какво решение ще вземеш. Но тази жена и синът ѝ все пак имат чувства.

— А какво ще кажеш за моите чувства?

— Понякога човек не може да си позволи да се отдаде на чувствата си. Постъпваш така, както смяташ за правилно, и се научаваш да живееш с това решение.

— Не се опитвай да ми четеш морал, Джейк. Аз не съм някое от твоите наивни момчета.

— Може би щеше да бъде по-добре, ако беше. Те поне имат желание да ме слушат. Ти си се затворил в себе си и не искаш да видиш дори това, което е очевидно за всеки. Мисля, че е по-добре да отида да спя. — Джейк хвърли към Уорд изпитателен поглед. — Мисля също да заключа вратата си.

— Върви по дяволите! — Уорд му обърна гръб и се отдалечи.

Но това, че избяга, не бе решение. Нито пък щеше да постигне нещо, като се сърди на Джейк и Изабел. Джейк е прав, дяволите да го вземат! Трябваше да направи нещо. Уорд твърдо вярваше, че Рамон е бащата на момчето, но съществуваше и възможността Марина да казва истината. Много малка възможност, но Уорд разбираше, че не може да я отхвърля току-така. Проклятие! Всичко бе започнало отначало. Налагаше се отново да прави избор между Марина и семейството си.

Уорд мина покрай обора. Пред него се простираше долината. В далечината смътно се очертаваше тъмният силует на планините. По небето се носеха леки, разпокъсани облаци, които от време на време закриваха луната. Духаше лек, хладен вятър и разлюляваше

прерийната трева, ширнала се пред нозете му като огромно тъмно море.

Това бе свят, в който царуваше пълен мир и покой, в ярък контраст с чувствата, които измъчваха младия мъж.

Би искал да повярва на всички тях, но не можеше. Първия път бе избрал да повярва на семейството си, но сега бе повече от ясно, че Рамон лъжеше отново и отново. Защо?

Уорд бе сигурен, че Марина наистина категорично бе отхвърлила Рамон. Танър не би излъгал за такова нещо. Момчето беше твърде малко, за да разбира защо би било по-разумно да си премълчи. А Марина настояваше, че Танър е син на Уорд.

Съмнението на Уорд започна да отслабва. Танър наистина имаше сини очи. Очите на Рамон бяха черни, като тези на майка им. Гарднър бе казал, че Уорд е наследил сините очи от баба си, която била креолка.

А ако Танър наистина беше негов син? Уорд не искаше дори да се замисля над тази възможност. А ако наистина детето бе негово? Завладя го чувство, което бе невъзможно да опише с думи. По цялото му тяло преминаха студени тръпки.

Ами ако той наистина имаше син! Това бе безсмислен и безполезен въпрос, като например този, дали вярва, че Рамон се е опитал да изнасили Марина, или тя доброволно му се е отдала. Никога нямаше да разбере истината. Най-простото нещо бе напълно да избягва подобни въпроси.

Ругаейки тихо. Уорд се насочи към корала, за да оседлае някои отпочинал кон. Момчетата, които пазеха през нощта, винаги се нуждаеха от още един човек. Ако всичко вървеше добре, се радваха на компанията му, а ако се случеше нещо непредвидено, винаги можеха да разчитат на помощта му.

От своя страна. Уорд оценяваше възможността за известно време да престане да си задава въпроси, на които не можеше да намери отговор.

ГЛАВА 10

Животните усещаха, че нещо щеше да се случи. Те се движеха неспокойно, мучаха, тропаха с крака и удряха едно в друго рогата си. От време на време някое от тях се връзваше сред стадото, като предизвикваше след себе си истински безпорядък от въртящи се и лутащи се безцелно говеда. Джейк и момчетата обкръжиха стадото, за да му попречат да се разпръсне. Беше доста студено и дъхът на хора и животни излизаше от устата на бели облачета.

Тревата бе побеляла от падналата през нощта слана. Плътни облаци скриваха слънцето и сякаш поглъщаха върховете на околните хълмове. Ниско по земята се стелеше мъгла и забулваше сградите на ранчото, което се намиреше на не повече от половин миля. След около половин час мъглата щеше да се вдигне. Още преди обяд момчетата щяха да са плувнали в пот. Въпреки че този път нямаше да тръгне с тях, Уорд отново почувства познатото вълнение в началото на едно такова пътуване. Увит в дебелилото си палто, той отново обмисляше решението си да не придружава момчетата този път. Наистина, Джейк го бе попитал дали иска да отиде, но Чет нямаше нужда от повече наставления. Уорд не искаше да притиска момчето прекалено много, което щеше повече да навреди на младежа, отколкото да му помогне. Конят му неспокойно затропа с копита и тръсна няколко пъти глава.

— Спокойно, момче. Няма да ходим никъде.

Конят продължаваше да се противи на прекалено стегнатите юзди, с които го държеше Уорд. Когато животното започна да рит, Уорд реши да го пусне да тича. Заобиколи стадото, търсейки Джейк. Хен и Тайлър Рандолф бяха тръгнали с фургона с провизиите още преди зазоряване. Шон, Нощния ястреб и Зийк обикаляха стадото и помагаха на Чет да закара животните на мястото, където щяха да се срещнат с основното стадо на семейство Рандолф. Въпреки че четирите момчета можеха лесно да се справят с малкото стадо, Монти бе сметнал за необходимо да се присъедини към тях и да им помага.

— Моите момчета ще се справят и сами — казваше Джейк на Хен Рандолф, когато Уорд изравни коня си с неговия.

— Монти не може да се въздържи. На всяка цена трябва да опита да поеме водачеството в свои ръце — каза Хен. — Ако започне да прекалява, аз сам ще го цапардосам по главата.

— Сигурен съм, че няма да се стигне дотам — каза Джейк, като се усмихна.

— Не познаваш Монти. — Хен се приближи до брат си, който се опитваше да дава на момчетата различни задачи от онези, които им бе поставил Чет.

— Обещава да стане интересно — промърмори Джейк.

— Да, ако обичаш сбиванията — отвърна Уорд.

— Не, по ми харесва ролята на умиротворител — отвърна Джейк през рамо, тъй като в същото време вече се бе насочил към момчетата.

Уорд се разсмя. Видя Дрю, която се приближи в лек галоп, а на лицето ѝ грееше доволна усмивка.

— Изабел накара Пит да ѝ помага тази сутрин — извика тя и се отдалечи.

Усмивката на Уорд стана още по-широка. Дрю беше спечелила още една малка битка във войната си да се отнасят с нея като с момче.

Непосредствено след Дрю яздеше Танър. Той спря на известно разстояние от стадото, след това обърна коня си и го насочи към мястото, където бе застанал Уорд. Животното, което бе чистокръвен жребец с дълги, тънки крака, пристъпваше нервно, обезпокоено от близостта на говедата.

Уорд почувства как напрежението, което цяла сутрин се опитваше напразно да пренебрегне, нараства в него с всеки изминал миг. В ума му се върнаха всички въпроси, които си бе задавал предишната нощ и на които не бе успял да намери отговор. Но сега младият мъж мълчаливо прие, че Танър може наистина да е негов син. Никакво предателство или измама не можеха да променят това.

Уорд никога не бе възприемал себе си като баща. Никога не бе бил съпруг в общоприетия смисъл. Сега пред него стоеше дете, което можеше да е негова собствена плът и кръв. В гърдите му забушуваха необикновени чувства — удивление, че бе помогнал на този свят да се роди друго човешко същество; страх, че това чувствително дете ще го вземе за пример за това, как да изгради живота си; тъга, че момчето бе

прекарало толкова години без любовта и подкрепата на баща; гняв, че не можеше да знае със сигурност дали Танър е негов син, че не можеше да му разкрие чувствата си от страх, че само с няколко думи Марина можеше да ги унищожи.

Танър смушка неспокойния си кон и се приближи до Уорд.

— Приготвят се за тръгване, нали?

— Да.

Всички щяха да придружат стадото до границите на ранчото на Джейк. Чет и Бък вече бяха подкарали животните в колона от около шест. Всички останали язدهа отстрани, освен Зийк и Джейк, които язدهа най-накрая, след последните животни. Дрю се бе присъединила към Уил.

— Искан и аз да тръгна с момчетата, но мама никога няма да ме пусне — каза Танър.

— Може би и това ще стане, но трябва още да пораснеш.

— Но аз не съм малък. Вече съм на шест! — Гневният изблик на Танър накара конят му да отметне тревожно глава.

— Пит и Уил са по-големи от теб и сам можеш да видиш, че Джейк не им позволява да тръгнат на това пътуване.

— Но той им позволява да помагат. Мама казва, че трябва да стоя настрана.

Уорд си помисли, че Танър бе достатъчно голям да язди отстрани на стадото. Ако момчето бе негов син, той щеше да има определящата дума за начина, по които трябваше да бъде възпитавано.

— Хайде — подкани го Уорд. — Можем да се приближим още малко към стадото, може би ще успеем да върнем едно-две добичета, ако имат неблагоприятното да се отдалечат.

Очите на Танър светнаха.

— Наистина ли?

— Разбира се. — Уорд смушка коня си в бърз тръс.

— А какво ще каже мама? — обезпокои се Танър, като бързо достигна Уорд.

— Вероятно ще каже много неща, но ние вече ще сме го направили.

Уорд не разбираше защо постъпва по този начин. Не трябваше да се оставя да бъде убеден от две сини очи. Но, от друга страна, само трима души в семейство Дилън притежаваха такива очи — баща му,

той самият, а сега и Танър. Вече ставаше много трудно да пренебрегва възможността Танър да е негов син...

— Стой до мен — каза той, когато приближиха стадото. — Човек никога не знае какво го очаква в близост до толкова много животни.

— Ще хванеш ли някое с ласото? — попита Танър, а очите му блестяха от възбуждане.

— Не, просто ще наблюдаваме и ще внимаваме някое да не се отдели от стадото.

Не след дълго облакът прах, вдиган от толкова много копита, погълна мъжа и момчето. Уорд върза носната си кърпа около носа и устата си. Танър нямаше кърпа, но Уорд имаше резервна, извади я и я подаде на момчето. Усмивката, която озари лицето на Танър, бе толкова искрена и открита, че сърцето на Уорд се сви. Не знаеше какво го трогна повече — това, че Танър му се усмихна по този начин, или фактът, че момчето се възбуждаше толкова много за такова маловажно нещо.

Налагаше се да поговори с Марина. Тя се отнасяше прекалено покровителствено със сина си. Уорд си спомняше, че му позволяваха да помага в ранчото още щом започна сам да се държи на седлото. Нарочно смуща едно животно и го накара да се отдели от стадото, за да могат двамата с Танър да го върнат отново. Момчето реагира с такава искрена радост, че Уорд не можа да се въздържа и направи същото и с друго животно.

— Казах ти, че съм истински каубой — заяви момчето, когато и второто добиче бе върнато в стадото.

— Така е. Може би, ако останеш повече време, ще можем да съберем и дамгосаме повечето животни, пръснати из тези хълмове.

— Наистина ли?

— Ще трябва първо да поговоря с майка ти.

Лицето на Танър помръкна.

— Мама няма да ме пусне. Винаги казва, че мога да се нараня лошо.

Майката на Уорд никога не се бе противопоставяла, когато баща му го вземаше със себе си на работа в ранчото.

— Мога ли да улова с ласото някое от животните? — Танър не откъсваше поглед от стадото, като очевидно се надяваше, че някое теле ще се опита да избяга.

— Да, но е по-добре да започнем с малките телета — отвърна Уорд. — Големите животни могат да бъдат доста опасни, дори и за възрастен мъж.

— Но аз не се страхувам! Правил съм го много пъти.

Уорд бе сигурен, че момчето преувеличава. Не разбираше защо Танър трябваше да си измисля разни истории, за да изглежда по-голям и способен. Марина обичаше сина си — в това Уорд изобщо не се съмняваше — но очевидно нещо липсваше. Мъжът изпита остро чувство на вина, защото разбираше, че това, което липсва на момчето, е баща. Въпреки че не разбираше защо в случая с Танър това бе толкова важно.

— Ще го направим, но някой друг път — каза той. — Ние не ловим с ласо животните само за забавление.

В този момент едно животно внезапно се отдели от стадото и хукна в противоположна посока. Заобиколи един кедър и се насочи към близкото дефиле. Конят на Уорд реагира веднага. Почти в същия миг ласото изсвистя над главата му. Точно преди говедото да изчезне в дефилето, ласото разцепи въздуха и се затегна около задните му крака. Животното се строполи на земята. Докато успее отново да се изправи на крака, Уорд вече бе до него, след което върна укротеното животно отново в стадото.

— Уха! — Уорд чу възторжения вик на Танър, който се обърна към приближилия се Уил. — Видя ли го какво направи?

— Разбира се. Уорд върши това постоянно — отвърна Уил. — Когато става дума за хвърляне на ласо, никой не може да се сравнява с Уорд, който е най-добър от всекиго.

— От всички — поправи го Уорд. — Искрено се надявам Изабел да не те чуе, когато говориш така.

— Когато съм в къщата, винаги говоря правилно. Ако говоря така през цялото време, всеки ще си помисли, че съм мухльо.

— Аз никога не бих си го помислил — заяви сериозно Уорд.

— Нямах предвид възрастните — отвърна Уил и се отдалечи.

Уорд смушка коня си и го подкара напред, отново зае мястото си отстрани на стадото и започна да навива ласото си.

— Но ти дори не гледаш! — възкликна Танър.

— Не гледам какво?

— Ласото. Нави го, без дори да погледнеш в ръцете си!

Уорд бе навивал ласото си хиляди пъти. И все пак, изпита истинско удоволствие от възхищението на момчето. От това, мисълта, че Танър може би е негов син, ставаше още по-мъчителна. Но веднъж, след като прие тази вероятност, беше му все по-трудно да я отрича. Защо? Бе се запознал с детето преди по-малко от двадесет и четири часа. Към него се отнасяха с прекалени грижовно, то си измисляше въображаеми хора и щеше да се разстрои ужасно, ако някога разбере, че Уорд е негов баща. Тогава защо се вълнуваше толкова дали Танър е негов син или не? Уорд трябваше да признае, че няма никаква представа. Знаеше само, че това бе необикновено важно.

— Можеш ли да ме научиш и мен?

— Какво, да навиваш ласо ли?

— Не, да хващам с ласото някое животно за задните крака.

— Разбира се, но първо трябва да говоря с майка ти.

Радостното изражение на Танър помръкна.

— Тя ще каже не.

— Може би, но трябва да опитаме. А сега защо не вземеш това ласо, което виси от седлото ти? Можеш да упражниш няколко хвърляния. Не към животните, предполагам не искаш да ги тревожим, но ще намерим нещо друго.

През следващия един час Уорд откри, че да се улавят с ласо клони, храсти и големи камъни е по-забавно, отколкото някога си бе представял.

— Той е ужасно непохватен — промърмори Уил, който отново бе застанал до Уорд, докато Танър навиваше ласото си, след като бе пропуснал един голям дънер. — Не би могъл да хване и малко теле, ако то само не се навре в примката.

Уорд бързо отпрати момчето, преди Танър да е чул думите му. Той толкова много искаше да се научи, че нямаше време да осъзнае колко е несръчен. Уорд нямаше нищо против дълго да обяснява на малкия какво върши погрешно, как да го направи както трябва или да го похвали с първите му постижения.

— Като че ли си намерил най-подходящото занимание — подхвърли Джейк, когато мина покрай тях.

За миг Уорд се смути.

— Трябва с нещо да запълвам времето си. В момента нямаш нужда от помощ, Джейк.

Джейк му се усмихна разбиращо и се отдалечи.

Скоро достигнаха границите на ранчото. Едва бяха дадени последните наставления и бяха изречени последните думи за сбогом, когато Уил извика:

— Хайде да се надбягваме до обора.

Преди Джейк да успее да каже и дума, шест деца бяха пришпорили конете си в луд галоп.

— Сигурен ли си, че бе разумно Танър да тръгне с тях?

— Единственият начин, по който бих могъл да го спра, е да го съборя на земята — отвърна Уорд. — Не мисля, че конят ми би могъл да достигне неговия.

Уорд бе сигурен, че на Марина изобщо няма да се хареса участието на Танър в състезанието, но момчето очевидно изживяваше един от най-щастливите мигове в живота си.

Внезапно Бък изостави пътеката и сви направо, което означаваше, че момчетата трябваше да прескочат някой тесен пролом. На Уорд това изобщо не се хареса. Децата на Джейк го правеха постоянно, но Уорд не бе сигурен дали Танър щеше да се справи. Още по-лошо, въпросният пролом се виждаше чудесно от къщата.

Уорд се надяваше Марина да се бе успала, да не бе успяла да намери обувките си, да е заедно с Изабел и да ѝ помага в някоя трудоемка работа, само да не вижда какво става. Но очевидно молитвите му не бяха чути. Марина стоеше на предната веранда с чаша кафе в ръка и наблюдаваше момчетата, които препускаха стремглаво към коралите.

Уорд долови съвсем точно момента, когато тя съзря Танър сред първите момчета, които с всички сили се стремяха да достигнат обора. Тялото ѝ се вцепени, ръката, с която държеше чашата, застина във въздуха. Уорд долови също мига, в който Марина разбра, че Танър се готви да прескочи тесния пролом, защото в този миг чашата се разби с трясък на земята.

За негово огромно облекчение, шестимата малки ездаци прескочиха пролома без ни най-малко колебание. Дори и ако Танър бе забелязал майка си, с нищо не го показва. Танър бе от първите, заедно с Бък, и полагаше всички усилия да го изпревари и пръв да достигне до обора. Миг по-късно едно тънко детско гласче нададе тържествувашък вик и Уорд разбра, че Танър е спечелил състезанието.

Гордостта от умелата езда на момчето затъмни за миг всички притеснения относно това, какво щеше да каже Марина. Танър със сигурност яздеше най-добрия кон, но пък беше най-малкото дете тук, а и се състезаваше на непознат терен. Бе показал кураж и умения, непривични за дете на неговата възраст.

— Имаш чудесно хлапе, не мислиш ли? — подхвърли Джейк.

— Да, така е. — Уорд си каза, че е безсмислено да припомня на приятеля си, че Танър може и да не е негов син. — Изглежда, той е получил по-добро обучение по езда, отколкото по хвърляне на ласо.

— Предполагам, че ще се погрижиш да поправиш този пропуск.

— Да. Мисля по-късно да го взема с мен и...

Уорд млъкна, без да довърши мисълта си. Но какво правеше той? Държеше се като горд баща. Едва сутринта се кълнеше, че момчето не е негов син, а сега бе стигнал дотам толкова отчаяно да желае това да е истина, че не знаеше дали би могъл да понесе факта, ако се окажеше обратното.

— Добра идея — каза Джейк. — Но преди това, изглежда, че ще имаш много сериозен разговор. Ето, майка му идва насам. Последното женско същество, което видях с такъв огън в очите, бе една от кравите ми, която се готвеше да даде хубав урок на един гладен койот, опитващ се да открадне малкото ѝ.

Марина се отправи с бързи крачки към Уорд, без да обръща внимание на неравната земя, камъните и тръните, които се забиваха в полата ѝ. Изпитваше неустойимо желание да го убие. Без значение, че това бе противозаконно или че нямаше оръжие. Той не трябваше в никакъв случаи да позволява на Танър да тръгва с Уил и Дрю. Те сигурно всеки ден се надпреварваха в луд галоп по тази опасна и неравна земя, но Танър не бе свикнал с такова нещо. Тя се бе погрижила той да се научи да язди, но беше твърде малък да препуска свободно из ранчото дори когато бе въкъци и под надзора на Бъд. Само да обърнеше гръб и детето ѝ вече свободно препускаше из тази дива земя, прескачаше проломи и рискуваше всеки миг да си счупи врата.

Уорд не се опита да избегне срещата с нея. В мига, когато тя слезе по стълбите на верандата, той насочи коня си към нея.

Марина спря до ръба на пролома, който не изглеждаше толкова широк, колкото се бе опасявала, но затова пък цепнатината бе доста дълбока. По гърба ѝ премина тръпка на ужас, когато съзря острите камъни и ниските храсти, покриващи дъното. Ако Танър бе паднал, със сигурност щеше да си счупи врата. Потръпна цялата само при мисълта, че детето и можеше да е мъртво или осакатено.

— Какво си мислеше, че правиш, като позволи на Танър да прескочи този пролом? — изкрещя тя още преди конят на Уорд да бе спрял пред нея, след като без усилие бе прескочил пролома. — Той можеше да се убие! Не очаквам от теб да поемеш отговорност за него, но можеше поне да го наглеждаш!

— Танър бе първи — каза Уорд и скочи от седлото. — Забелязали ли?

Марина се приближи към него. Не искаше той да изпусне нищо от това, което щеше да му каже.

— Това ли е всичко, което можеш да видиш, че е спечелил едно безполезно и безсмислено състезание?

Уорд вдигна ръце в жест на мнима защита, усмихна се и отстъпи крачка назад. Той очевидно се отнасяше към всичко това като към някаква шега и това накара Марина да побеснее още повече.

— Видях също, че Танър е изключително смело момче — отвърна Уорд със сериозен тон. — Той изобщо не се поколеба, когато видя, че другите прескачат пролома. Освен това е доста умел ездач. Направляваше коня си с ръце и колене, без изобщо да използва шпорите.

— Това не засяга въпроса, който обсъждаме...

— Танър не е само смел. Момчето бе изпълнено с твърда решителност. Направи всичко по силите си, за да изпревари коня на Бък. Трябва да се гордееш с него.

Уорд явно изобщо не я слушаше. Можеше да мисли единствено за глупавото състезание.

— Ами ако беше паднал? Какво щеше да стане, ако конят не бе успял да прескочи пролома?

— Той не е толкова широк. Пит и Уил го прескачат всеки ден.

— Пит и Уил не са ми синове! — извика тя, извън себе си от гняв. — Тревожа се за Танър. Знам, че не искаш да имаш нищо общо с него...

— Не съм казвал това... — прекъсна я Уорд, а усмивката му се стопи. — Нямам нищо против да го наглеждам. Дори мисля да го науча да хвърля ласо.

Марина едва не зяпна от изумление.

— Не мисля, че това е добра идея — успя накрая да каже тя.

— Защо не?

Да, защо? Беше пропътувала цялото това разстояние, бе преглътнала гордостта си, за да поиска от него да ѝ даде развод, за да може да осигури баща на Танър. Защо не искаше истинският му баща да се погрижи за него? Марина отново хвърли поглед към пролома и към страховитото му дъно.

— Танър е много чувствително дете, Уорд. Той много те харесва и би направил всичко, за да привлече вниманието ти. Кое то ми се струва нечестно, след като не искаш да го признаеш за свой син.

— Знаеш, че не мога...

Уорд не довърши, отмести поглед встрани, но Марина разбра какво искаше да каже. Той нямаше да признае дете, за което беше сигурен, че е син на брат му.

— Не искам от теб да го признаеш, но не го допускай прекалено близо до себе си, не го карай да те харесва. Остави Бъд да го научи да хвърля ласо и всички онези неща, които вие, мъжете, смятате за толкова важни. Бъд ще го осинови и ще му даде името си.

Уорд се сепна и вдигна поглед.

— Преди не каза нищо за това, че Бъд ще осинови Танър.

— Не мислех, че това те интересува.

— Напротив, интересува ме дори много, ако Танър е мой син.

Марина го погледна с упрек.

— Значи сега стана *ако*?

— Марина, разбирам, че има вероятност той наистина да е мой син — отвърна Уорд, като отново отмести поглед. — Ние имахме своята брачна нощ.

Марина не искаше да си спомня за онова време. Това бе нощ, която ѝ обещавахе рая, а се бе озовала в средата на ада.

— Виж, Уорд, всичко, което искам от теб, е развод. Ако бъдещето на Танър те интересува, ще ми го дадеш.

— Наистина ли смяташ, че не съм се замислял кое е най-добро за него?

Марина преглътна горчивия отговор, който напираше на устните й.

— Ти не искаш Танър, не искаш и мен. Най-доброто, което...

— Никога не съм казвал, че не го искам.

Той я гледаше право в очите, докато казваше тези думи. Марина просто не можеше да повярва на ушите си. Това трябваше да бъде един изпълнен с драматизъм епизод, където всяка дума, жест или движение трябваше да носят дълбок смисъл. Но ето ги тук, в една долина сред тексаската пустош, на ръба на един пролом, а накъдето поглед стига, се простират безкрайни хълмове, а утринното слънце обещава красив и горещ ден. Обстановката беше толкова прозаична, че правеше всичко да изглежда направо абсурдно. Гневът й се върна с нова сила.

— Ти каза, че не вярваш Танър да е твой син. Това не мога да нарека по друг начин, освен отхвърляне.

— Тогава бях ядосан.

— А сега не си? — Той продължаваше да упорства. — Значи Танър трябва да забрави всички тези години, през които ти предпочете да останеш настрана, и да те приеме с разтворени обятия.

— Не съм казвал...

— И как да те нарича? Не може да ти казва *татко*. Нито пък *чичо*. Или искаш да преминеш през живота му като някой страничен наблюдател, като му отделяш по малко от скъпоценното си време и внимание?

— Престани да правиш глупави предположения. Искам просто...

— Искаш единствено да успокоиш гузната си съвест и да играеш ролята на баща, без да се налага да поемаш никаква отговорност. Е, аз няма да ти позволя това, Уорд. Не ме интересуват твоите угризения или чувството ти за вина, интересува ме единствено моя син и няма да ти позволя да си играеш с чувствата му. Ако не го оставиш на мира, ще си тръгнем още днес.

— Но никой не може да дойде, за да те придружи — възрази Уорд. — Очакваме пристигането на ново стадо. В продължение на няколко дни всички ще бъдат заети от сутрин вечер, докато се сложи клеймо на всички животни.

— Тогава ще тръгна сама. Ако това е невъзможно, ще остана в стаята си и ще взема Танър при себе си.

Марина му обърна гръб и се отдалечи. Нямахме никаква полза да говори с него. Сама не разбираше защо още се опитва. Уорд я последва.

— Няма да е честно спрямо Танър.

— Много по-честно ще е, отколкото да го оставя да си мисли, че изпитваш искрена привързаност към него, която ще изчезне при първото съмнение — подхвърли тя през рамо, като му хвърли укорителен поглед.

— Това означава, че няма да ми простиш, така ли?

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— Не.

— Предполагам, че и аз самият не бих си простил. Постъпих като страхливец.

В продължение на години тя си бе мислила същото, но не бе очаквала, че той ще си го признае. Винаги бе знаела, че той стоварва цялата вина върху нея. Затова бе истинско облекчение да разбере, че той осъзнава, че се е държал лошо. Но откровеността му я принуди да признае, че също носеше част от вината. Още тогава трябваше да му каже за Рамон и начина, по който се бе отнесъл с нея. Уорд си тръгна, но тя разби сърцето му. Тя беше не по-малко виновна от него. Не, повече. Беше знаела каква опасност ги грози, а той — не.

Марина сведе поглед.

— И двамата направихме грешки. Просто се опитвам отново да подредя по някакъв начин живота си.

— Ако мислиш, че така ще е най-добре, ще стоя настрана от Танър. Но не можеш да го държиш заключен в къщата. Ще се чувства несправедливо наказан.

Той изглеждаше загрижен и напълно искрен, и то за момче, чието съществуване до вчера искаше да отрече. Не можеше току-така да го приеме, да повярва, че тази промяна у него е искрена.

— Ще му обясня.

— Не можеш. Ако го държиш настрана от останалите, особено от Пит и Уил, Танър ще започне да негодува. И ще ти се разсърди.

— Тогава какво предлагаш?

— Поговори с Джейк.

— Ами ти?

— Винаги мога да си намеря някаква работа в другия край на ранчото.

Да го вземат дяволите! Накрая бе успяла толкова да му се ядоса, че да забрави колко привлекателен е всъщност, а той взе, че постъпи изненадващо благородно. Защо стомахът ѝ се свиваше на топка, а пулсът ѝ се ускоряваше? Всичко между тях бе свършило още преди години.

Звукът от копитата на галопиращ кон я изтръгна от мрачните ѝ мисли.

— Спечелих, мамо! — извика Танър. — Видя ли, пристигнах пръв!

ГЛАВА 11

— Разбира се, че те видях — отвърна Марина, като се опита да прикрие тревогата си и се престори, че това я радва извънредно много. Танър слезе от седлото, а тя силно го притисна в прегръдките си. — Дължим на мисис Максвел нова чаша за кафе. Когато те видях да прескачаш онзи пролом, изпуснах тази на земята и тя се счупи.

— Видя ли как изпреварих дори Бък и пристигнах пръв при обора? — Танър местеше поглед от майка си към Уорд. — Направих точно каквото ме бе научил Бъд и успях. Спитфайър^[1] надбяга всички.

Марина си спомни, че бе посрещнала със снизходителна усмивка новината, че Бъд и Танър бяха решили да нарекат с това име скопеца, който Бъд току-що бе купил на момчето. След като видя колко бързо препускаше конят, Марина вече не бе толкова сигурна, че името на животното ѝ харесва. Би предпочела момчето да язди някоя кротка кобила.

Марина обгърна с ръка сина си и се обърна към къщата.

— Много се радвам, че спечели състезанието, но не бих искала да продължаваш да се надбягваш с другите. Никога не знаеш кога можеш да попаднеш на някой пролом, който ще се окаже твърде широк, за да можеш да го прескочиш.

— Но аз само ги следвах, мамо! — възкликна Танър, като вдигна към майка си блестящите си от вълнение очи. Марина не можеше да си спомни кога за последен път Танър се бе усмихвал така. — Всички го прескочиха.

— Радвам се, че и ти си прескочил пролома благополучно, но мисля, че трябва за малко да влезем вътре. Разседлай Спитфайър и го остави да си почине. Може би този следобед...

Танър се закова на място, а усмивката му се стопи.

— Уорд ще ме учи да хвърлям ласо. Дрю казва, че ако Уорд не ме научи, ще го направи тя. Каза също, че няма да позволи на никого, толкова непохватен като мен, да остане в ранчото ѝ.

Уорд се усмихна. Марина бе толкова изненадана, че в първия момент не знаеше какво да каже. Танър винаги бе прекалено чувствителен, дори докачлив към всеки упрек. Марина намираще направо невероятно, че той с усмивка приемаше неодобрението, изразено от едно дванайсетгодишно момиче.

— Уорд има да върши куп други неща — каза Марина. — Можеш да го помолиш по-късно. Джейк също може да те научи.

— Но аз искам Уорд! — Очите на Танър помръкнаха. — Уил каза, че Уорд е най-добрият в ранчото, а може би и в цял Тексас.

— Сигурна съм, че той си има и друга работа, Танър.

— Чух мистър Максвел да казва, че Бък и Зийк отиват на лов — продължи момчето. — Дрю обеща да дойде и да ме наблюдава, в случай че Уорд забрави да ми покаже нещо.

Марина се почувства като хваната в капан. Ако сега го накараше да остане в къщата, момчето щеше да негодува и да се обиди. Напоследък ѝ бе все по-трудно да го контролира. Не искаше да прекрочва границите и да му се налага прекалено много.

Може би не би било лошо Уорд да опознае сина си малко повече. Може би, ако започне да харесва Танър, щеше по-лесно да ѝ даде развод, така че момчето да заживее нормален живот.

Това можеше да се окаже добро и за Танър. Ако можеше да придобие още умения, тогава нямаше да чувства такава нужда от измисления си баща. Каза си, че момчето няма да е с Уорд достатъчно дълго време, за да се привърже силно към него.

— Добре, но ще се упражняваш само до обяд.

При тези думи Танър подскочи радостно, хвърли се към майка си и силно я прегърна.

— Ще внимавам момчето да не се нарани — обади се Уорд. — Във всеки случай, нямам намерение да го уча да улавя нещо по-голямо от няколкомесечно теле.

— Наистина ли ще мога да го направя? — Изражението на Танър бе такова, като че ли му бяха предложили най-хубавия подарък на света.

Уорд се усмихна и намигна на Марина.

— Да, ако успееш да хвърлиш ласото поне близо го главата на телето — обади се Дрю, която точно в този момент се приближи към тях.

Танър веднага се обърна към нея.

— Обзалагам се, че ще мога да хвърлям не по-зле от теб, когато Уорд ме научи.

— Уорд наистина е добър с ласото — призна Дрю, като се перчеше точно както правеха момчетата. — Хайде, ела с мен. Ще ти помогна да си избереш ласо. Това, което носиш, не става за нищо.

— Напротив, става — възрази Танър, като последва Дрю. — Чичо Бъд ми го даде.

— Само се перчиш, а резултат никакъв — отвърна презрително тя.

— Сигурен ли си, че тя наистина е момиче? — попита Марина, като проследи с поглед двамата, които се бяха отправили към обора, като не преставаха да се заяждат.

Уорд се разсмя.

— Ако желанията имаха някакво значение или имаха свойството да се сбъдват, тя би била Чет, Ястреба и Джейк, събрани в едно.

Марина не отговори. Обърна му гръб с намерението да се прибере в къщата, но след това промени решението си.

— Ще останем тук само докато се съгласиш да ми дадеш развод — каза тя, като премина направо на въпроса. — Не искам ти да му липсваш, след като си тръгнем.

— Говорим само за няколко дни — каза Уорд. — Това не е достатъчно, за да се случи каквото и да било.

— Не познаваш сина си.

— Защо продължаваш да го наричаш мой син?

— Защото е твой син.

— Ще му кажеш ли?

— И какъв е смисълът? Ти не искаш да му бъдеш баща.

— А какво ще стане, ако ти кажа, че искам?

Марина не бе в състояние да понесе повече изненади за една сутрин. Вдигна поглед и внимателно се вгледа в лицето му. Не откри обаче нищо, което би я накарало да си мисли, че той лъже или се опитва да я измами.

Привличането между тях, което винаги бе близо до повърхността, сега избухна с пълна сила. Марина си мислеше за това, че е жена на Уорд, мислеше си за нощта, когато се бяха любили. Тази тяхна единствена нощ бе останала като ярък спомен в паметта ѝ —

скъпоценен миг от живота ѝ и болезнена агония. Никога не би могла да забрави какво означаваше да се намира в прегръдките му и да се чувства сигурна, защитена, обичана.

Но това чувство изчезна толкова бързо, колкото се бе появило. Изглеждаше наистина жестоко спомените ѝ да я връщат към миналото, към мечти, които никога нямаше да бъдат осъществени.

— И защо би поискал?

— Ти сама каза, че момчето има нужда от баща. Каза също, че аз съм баща му. Какво по-логично от това?

— Само че си закъснял, Уорд. Аз имам твърдото намерение да се върна в Сан Антонио, а ти оставаш тук. Танър не може да живее на две места.

— Но ако ти дам развод, той така или иначе ще научи за мен.

— Но няма да си при него и той няма да се налага да се изправи очи в очи с теб.

— Можем да му кажем сега.

— Не.

— Защо?

— Защото, ако го направим, той ще ни намрази и двамата.

— Не мога ли с нещо да помогна? — попита Марина. Кухнята ухаеше на печено говеждо.

— Картофите са обелени, зеленчуците са нарязани, но можеш да направиш соса, докато аз приготвя тестото за питките.

— Не разбирам как така успяваш да храниш толкова много хора.

— Момчетата много ми помагат — отвърна Изабел.

— Но ти се справяш толкова лесно. — Марина отвори един шкаф и започна да се оглежда за тигана. — Аз едва успявам да приготвя храната за един човек.

— С дванайсет е по-лесно, но не знам дали ще ми повярваш.

— Бих ти предложила аз да те отменя до печката, но ти си много по-добра готвачка от мен.

— Не може да бъде! — Изабел погледна невярващо другата жена.

— В продължение на години вода домакинството на братовчедка си, но по-голямата част от времето си прекарвах около нея. Откакто тя

умря преди две години, за пръв път напускам ранчото.

— Аз не бих издържала толкова дълго да не се срещам с други жени.

— Не е толкова трудно, когато хората, които си познавала през целия си живот, гледат през теб така, като че ли изобщо не си там. Още по-лошо е, когато това се отнася и за собствената ти майка. Предполагам, затова не ми се ходи много в града.

Марина намери подходящ тиган, постави го на печката и сложи малко масло да се загрее. Изабел месеше тесто в една огромна купа.

— Ами мъжът, за когото искаш да се омъжиш?

— Бъд рядко напуска ранчото. Ако има гости, те винаги са мъже.

— Не можеш да възпитаваеш Танър далеч от всички.

Напоследък Марина все повече се замисляше за това. И двамата с Уорд бяха разрушили живота си и бяха пропуснали шанса си за щастие, но Танър заслужаваше да бъде щастлив. Бракът с Бъд би бил добро начало, но момчето все пак щеше да бъде изложено на предразсъдъци и жестоки забележки.

— Танър е само една от причините, поради които ще се омъжа за Бъд. Синът ми се нуждае от баща, а така също и от човек, който ще го въведе в света на мъжете. Свят, в който една жена няма място. Една майка сама не може да направи това.

Изабел се усмихна.

— Вие с Дрю трябва да се съюзите.

— Тя е забележително малко момиче. Танър я следва по петите, въпреки че постоянно го упреква и критикува.

Марина поръси малко брашно в тигана, но мазнината не беше достатъчна. Вля малко суроватка в купата на Изабел и острата силна миризма я удари право в носа.

— Дрю ще ти каже, че мрази да е момиче, но притежава силен майчински инстинкт. Тормози всяко едно от момчетата ми, но те точно затова я обичат.

Изабел продължи да меси тестото още известно време, след което поръси масата с брашно, откъсна част от тестото и започна да го разточва. Марина също сложи брашно в цвъртящата мазнина. Започна да й става топло. В същия момент забеляза, че челото на Изабел бе покрито с капчици пот.

— Мислила ли си Уорд да е този, който да въведе Танър в света на мъжете?

— Танър знае, че баща му е мъртъв. При тези обстоятелства е по-добре да не разбира истината.

След като бе разточила тестото до определената дебелина. Изабел започна да оформя питки.

— Защо?

Марина се смути, като че ли всички я разпитваха и следяха всяко нейно движение.

— Знам, че задавам твърде много въпроси — продължи Изабел, която очевидно ни най-малко не бе притеснена. — Леля Деидре сигурно щеше да ми каже, че се държа грубо, и щеше да ме изправи в стаята ми. Но това, че живея сред толкова много мъже, ме е научило да пращам преструвките по дяволите и да преминавам направо на въпроса. Харесвам Уорд. Той е мил, любезен, отзивчив, истински джентълмен. По мое мнение той би бил най-добър баща на Танър.

— Ти си видяла страна от характера му, която аз не познавам.

— Танър също ми харесва — продължи Изабел, очевидно решила да изкаже докрай мнението си. — Знам, че е твой син, но трябва да отбележа, че познавам момчетата. Те имат нужда от мъж, от когото да се възхищават, към когото да се обръщат за помощ и съвет, на когото да разчитат.

— Аз не бих могла да разчитам на Уорд. Защо Танър да разчита?

Изабел изглеждаше искрено изненадана, но не прекъсна работата си и започна да разточва ново тесто.

— Говорила ли си с Танър за чувствата му?

— Познавам Уорд по-добре от него.

— Сигурна ли си?

За момент Марина престана да разбърква соса.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам какво се е случило между вас двамата, но сигурна ли си, че не позволяваш това да влияе на преценката ти за Уорд?

Марина опита соса и прецени, че му трябва сол.

— Разбира се, че влияе. Това разруши живота ми.

— Възможно ли е гневът ти към него да прикрива друго чувство?

— Какво имаш предвид?

— Защо дойде тук?

Марина изпитваше желание да избяга от Изабел и от проницателния ѝ поглед. Не искаше никой да прониква толкова дълбоко в мислите и чувствата ѝ. Самата тя не искаше да се изправи срещу тях. Доста неща не ѝ бяха ясни, а Изабел с въпросите си никак не и помагаше.

— Сигурно много си обичала Уорд, за да му се сърдиш сега толкова!

— Влюбихме се от пръв поглед. Страхувам се, че и двамата постъпихме неразумно.

Марина отмести соса от печката. Взе една от тавите с питки, за да ги сложи във фурната.

— Значи вече не го обичаш?

— Не.

— Сигурна ли си? Ядосана си му за нещо, което е направил, но аз си мисля, че се страхуваш да си зададеш въпроса, какво всъщност изпитваш към него сега.

Марина бе толкова разстроена, че без да иска, изпусна вратата на фурната и тя се хлопна с трясък.

— Ти дойде тук, защото искаше да откриеш нещо. Разбра ли какво е то?

— Какво ти дава право да ме питаш за тези неща? — смутена, Марина започна безцелно да отваря и затваря всеки домакински съд, които ѝ попаднеше.

— Нямам никакво право, разбира се. — Изабел подпря кръста си с една ръка, за да облекчи напрежението на тялото си. Бе доста наедряла и бебето ѝ тежеше. — Когато срещнах Джейк, трябваше да отхвърля всичко, на което ме бяха учили. Ако не го бях направила, щях да се върна в Остин и щях да съм най-нещастната жена в Тексас.

Марина намери един нож и започна да реже картофи.

— Уорд ме напусна преди седем години. Никога не се върна да ме потърси.

— Можеше ти да отидеш при него.

— А ти би ли отишла при Джейк?

Изабел се разсмя и се зае отново с питките.

— Всъщност аз го преследвах през целия път до Санта Фе. Когато започна да упорства и да се дърпа, заплаших го, че ще тръгна

след него с нагорещено желязо и ще му сложа клеймо. Исках този мъж и възнамерявах да направя всичко по силите ми, за да го имам.

Марина бе постъпила почти по същия начин с Уорд. Все още искаше мъжа, в когото се бе влюбила някога. Ако трябваше да бъде откровена, трябваше да си признае, че той имаше причини да избяга от нея. На изкусните лъжи на майка му бе по-лесно да се повярва, отколкото на истината.

Но ако го обичаше толкова много, защо не бе тръгнала след него? Защото бе твърде млада и неопитна, за да вижда по-далече от собствената си болка. Когато бе готова да приеме своя дял от вината, съобщиха ѝ, че той вероятно е загинал.

— Когато си мислех, че Уорд е мъртъв, бях сигурна, че всичко е свършило — каза Марина. — Сгреших. Трябваше ние самите да се уверим, че всичко е останало в миналото. Не можех да направя това чрез писмо или адвокат.

— Не мога да ти давам съвети, Марина. Но понякога не сме в състояние да видим и оценим това, което имаме, докато не го загубим.

* * *

Уорд проследи с поглед Танър, който бе тръгнал към къщата. В продължение на два часа го бе учил да хвърля ласо, да връзва различни възли, да окача ласото за предната част на седлото, за да го държи най-сигурно и да не загуби някой пръст, докато го прави.

В продължение на две години бе живял с момчетата на Джейк, бе работил с тях, бе правил всичко по силите си, за да им помогне да се справят с непохватността, свързана с трудната възраст, в която бяха навлезли, но никога не се бе чувствал като техен баща. Дори не и като техен по-голям брат. Той бе просто един по-възрастен приятел, който от време на време можеше да помогне със съвет или добра дума.

С Танър бе много по-различно. Бе толкова погълнат от собствения си гняв, че чувствата му към момчето го бяха изненадали. Много му се искаше това момче наистина да се окаже негов син. Усещаше, че Танър му отвръща с искрена привързаност. Не искаше да излезне от живота му, когато Марина се върне в Сан Антонио.

Но Марина нямаше да приеме спокойно желанието му да стане част от живота на Танър. Може би трябваше да ѝ даде развод. Може би това бе най-доброто. Тогава биха могли да разговарят за Танър, без да се смущават от чувствата, които все още съществуваха между тях.

Уорд накрая бе признал пред себе си, че любовта му към Марина не си бе отишла. Това, че прие възможността преди толкова години тя да е казвала истината, отприщи цял поток от чувства. Сега всеки път, когато я видеше, предишните му чувства към нея се връщаха с нова сила. Съмнението все още съществуваше, но това се отнасяше и за огъня, който той мислеше за угаснал преди много време.

— От него може да излезе нещо, след като се поупражнява известно време — заяви Дрю, като надникна от ъгъла на обора.

— Шпионираше ли ни? — попита Уорд, доволен, че поне за момента може да откъсне мислите си от въпросите, на които все още не можеше да си отговори.

— Разбира се. Как иначе мога да разбера нещо?

Тя се приближи и застана до него. След това вдигна от земята едно ласо и започна да го върти в ръцете си.

— Можеше да попиташ.

— Така не се получава. Хората винаги говорят за нещата така, както им се иска да бъдат, а не както в действителност са.

— Може би си права. Дрю, понякога говориш неправилно, също като Уил. Не е зле да се замислиш по този въпрос и да избягваш думи, които знаеш, че не са правилни.

Дрю хвърли ласото напосоки, след това започна да го навива.

— А ти винаги ли ще ме поправяш?

— Вероятно. Когато бях малък, имах много строг учител. Ако направех една и съща грешка повече от два пъти, ме удряше с камшик през раменете.

— И майка ти е позволявала това?

— Това ставаше по нейно нареждане. Разбира се, учителят никога не удряше Рамон.

— Това изобщо не би ми харесало. — Дрю хвърли още веднъж.

— На мен също не ми харесваше.

— Ще нашибаш ли Танър с камшик, ако продължава да пропуска целта?

— И защо да го правя?

— Е, нали си негов баща, затова си помислих...

— Къде си чула това?

Дрю отмести поглед.

— Подслушвала си, нали?

Дрю кимна.

— Трябва да престанеш. Някой ден можеш да чуеш нещо, което би предпочела да не знаеш.

— Ще му кажеш ли?

— Не.

— Тогава Танър как ще разбере, че си негов баща? — Момичето завъртя ласото над главата си.

— Няма да разбере, а и ти няма да му кажеш.

— Защо?

— Не мога да ти обясня, но е много важно да не казваш за това на никого, особено на Танър.

— Защо Танър си мисли, че си умрял? — Дрю отново завъртя ласото. Беше добра и го знаеше.

— Това бе грешка, недоразумение. — Не беше точно лъжа, но въпреки това Уорд се смути.

— Не можеш ли да изясниш нещата?

— По-сложно е, отколкото изглежда.

— Не виждам защо. Женен си за майка му. Всичко, което трябва да направите, е да заживеете заедно.

— Ние с майка му не се разбираме много добре.

— Мама и татко си крещяха през цялото време. Ти никога не крещиш. Изабел казва, че никога не изпадаш в ярост.

— Веднъж го направих.

— Не мислиш ли, че Марина е красива? — попита Дрю и започна да прави нова примка.

— Да, дори много.

— Освен това харесваш Танър.

— Да.

— Тогава защо...

— Има неща между мъжете и жените, които ти не разбираш. Дрю, това са неща, за които не е прието да се говори пред други хора.

— Знам. Чух — призна Дрю. — Но не разбирам защо това трябва да те интересува. Аз не си спомням нищо, което се е случило

преди толкова време.

Уорд би искал и той да изпитва същото и се учудваше защо не може да забрави. Имаха ли значение неща, които се бяха случили толкова отдавна? Сега не бе толкова сигурен.

— Танър започна ли да хвърля по-добре?

— Да. Той се учи бързо.

— Добре. Той много ми харесва, Уорд.

На него също много му харесваше.

[1] spitfire — избухлив, сприхав (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Новото стадо пристигна два дни по-късно.

— Всички мъже в ранчото ще бъдат заети с него и няма да са в състояние да мислят за нищо друго — каза Изабел на Марина. — Ще започнат да дамгосват животните, ще стане неопикуема бъркотия — мучащи крави и крещящи мъже, навред ще се стеле прах, ще мирише на пот и изгоряла козина. Ужасно е, но като ги гледа, човек би си помислил, че са свършили най-трудната работа на света.

— А Уорд какво прави? — попита Марина.

— В ранчото няма по-добър от него, когато трябва да се уловят животните с ласо. Всъщност, той се оказва всред най-големия хаос.

— Може би не трябваше да позволявам на Танър да отиде.

— Не би могла да го задържиш тук, освен ако не го вържеш.

Не бе необходимо да ѝ се напомня, че с всеки изминал ден Танър ставаше все по-труден за контролиране. Всеки път, когато се опитваше да го предупреди да не се привързва прекалено много към Уорд, той се сърдеше.

— Но аз го харесвам повече от Бъд! — извика ѝ той същата сутрин. — Бих искал Уорд да ми е баща.

Танър се бе втурнал веднага навън, а Марина бе преглътнала страха и гнева си. Вместо да събере багажа им и незабавно да се отправят към Сан Антонио, тя отиде да потърси Уорд.

Бе се опитала да убеди самата себе си, че никога повече не иска да го вижда, но това не бе истина. Младата жена неволно се усмихна. Все още го смяташе за много красив. Ако трябваше да бъде съвсем честна — искрено се надяваше да не ѝ се налага да признае това пред някого друго — все още изпитваше силно физическо привличане, когато бе близо до него. Той можеше да си мисли, че Танър прилича на Рамон, но тя откриваше в сина си с всеки изминал ден все по-голяма прилика с Уорд.

Уорд не притежаваше красотата на Рамон. Челюстта му бе силна, но не и идеално оформена. Брадичката му бе волева, дори прекалено.

Веждите му бяха твърде широки, носът — правилен, но не съвсем. И все пак всичко си пасваше идеално. Лицето на Уорд бе много характерно, то отразяваше същността, душата на своя притежател.

Кого се опитваше да измами? Чувствата ѝ към Уорд нямаха нищо общо с Танър. Но всичко се свеждаше до привличане, а не до любов. Не трябваше да се опасява, че това би могло да означава нещо повече. В края на краищата, напълно споделяше мнението, че Рамон е изключително красив, но в същото време безкрайно го презираше.

Марина не попита къде работеха мъжете, но не бе възможно да подмине мястото. Трябваше само да следва шума и облаците прах.

Безпорядъкът в мястото, където се слагаше клеймо на животните, бе по-ужасен, отколкото си бе представяла. Всичко наоколо бе в постоянно движение. Смесницата от цветове — черно, кафяво, сиво-кафяво, бяло и всички нюанси между тях — се движеха пред погледа ѝ като многоцветен калейдоскоп.

На всеки няколко минути Уорд хващаше с ласото си някое младо животно и го завличаше при една от двете групи, които извършваха дамгосването. Две момчета хващаха животното и го събаряха на земята. Някое от малките момчета подаваше на Джейк или Бък нагорещеното желязо и клеймото биваше поставяно на единия хълбок на добичето. След това то бе освобождавано и отвеждано във второ стадо.

Всичко това се повтаряше отново и отново, мъжете работеха бързо и точно.

Шумът беше оглушителен. Марина можеше да се закълне, че всяко едно от тези хиляда животни мучеше колкото му глас държи. Онези, които бяха хванати и дамгосани, ревяха най-силно. Мъжете крещяха или цепеха въздуха с пронизителни изсвирвания. Но най-лошото бе миризмата. От вонята на обгорено месо и козина започна да ѝ се гади.

След като се приближи още повече Марина забеляза, че мъжете правеха разрез на ушите на телетата, също така кастрираха мъжките животни. Марина си помисли, че всеки момент ще повърне. Насочи вниманието си към Танър и Дрю. Те обикаляха наоколо с купа, пълна с някакво вещество, подобно на катран, и мацваха по малко от нея върху повалените животни, където им попаднеше.

Детето ѝ участваше в тази отвратителна работа и изглеждаше пощастливо от всякога.

Джейк се изправи. Нощния ястреб зае мястото му. Очевидно момчето бе дамгосало животното така, че Джейк бе останал доволен. Той направи разрез на ухото. За щастие, не се наложи кастриране, тъй като телето бе женско — и го пусна. Пит и Уил го закараха във второто стадо.

— Много ни липсват момчетата, които заминаха за Абилийн — заяви Джейк, след като се приближи до Марина. — Работата върви много по-бързо, когато и те са тук. Следи внимателно цвета на желязото! — извика той към Нощния ястреб. — Сега е прекалено горещо. — След това отново се обърна към Марина. — Благодаря, че позволи на Танър да дойде. Той ни е от голяма помощ.

Внезапно Танър се шмугна между животните, заедно с четката и купата в ръка, сложи знака на няколко от тях и още по-бързо се отдалечи.

— Но какво прави той? — попита Марина, на която сърцето се бе качило в гърлото от страх.

— Слага лекарство на някои животни. Някои от тях имат рани, а мухите месарки снасят яйцата си в тях. Ларвите, които се излюпват след това, могат да съсипят животното. Танър и Дрю слагат лекарство върху всяка рана, която видят.

— Опасно ли е? — Поне така изглеждаше.

— Може да пострада, ако бъде ритнат.

Марина преглътна мъчително. Нищо подобно не се случваше, когато Танър бе с Бъд.

— Танър искаше да улавя животни с ласо като Уорд — продължи Джейк. — Казах му, че ще трябва да почака, докато порасне още малко.

— Благодаря. — Марина се зачуди на какви ли други опасности синът ѝ очакваше с нетърпение да се изложи.

— Не благодари на мен — отвърна Джейк. — Когато му казах, че не може да ги хваща с ласо, бе готов да се опита с голи ръце да ги повали на земята. Уорд го убеди, че поставянето на лекарство против ларви е много важна и отговорна работа.

Марина се запита каква лудост я бе прихванала изобщо да си помисли, че е добра идея да доведе Танър тук.

— Не бихме свършили и половината от тази работа, ако Уорд не ловеше животните — казваше Джейк. — Той върши това толкова умело и бързо, че както виждаш, никой не остава без работа.

— Уорд е израснал в ранчо.

— Който го е обучавал, е свършил чудесна работа.

— Харесваш ли го? — попита внезапно тя. — Искам да кажа, наистина да го харесваш, да му се възхищаваш, да си помислиш, че от него би излязъл чудесен баща?

— Защо ме питаш за това?

— Изабел казва, че той се е променил, че трябва да опозная мъжа, в който се е превърнал сега, преди да реша какво да правя с него и Танър.

— Да, харесвам Уорд. Няма човек, на когото да се възхищавам повече. Помолих го да остане, защото имах нужда от опитен човек. Сега искам да остане, защото не искам да загубя един наистина добър приятел.

— Какво ще кажеш за другото?

— От него би излязъл чудесен баща. Уорд не позволява на момчетата да кръшкат или да си намират извинения. Кара ги да се изправят лице в лице с проблема, както правя и аз, но го прави по свой начин. Танър много го хареса и започна да се привързва към него. Това трябва да ти говори нещо.

Наистина беше така, но й говореше за неща, които не би искала да знае.

Без предупреждение Джейк извика към момчетата.

— Така не се държи едно теле! — Той се отправи с бързи крачки към тях. — Ако не внимавате, ще свършите със сцепени глави, така да знаете.

Марина продължи да наблюдава Джейк, който обясни грешката на момчетата и операцията по дамгосването продължи с предишните бързи темпове. Постепенно вниманието ѝ се насочи към Уорд.

Мислено се върна години назад, като се опитваше да си спомни какво в него я бе привлякло от самото начало. Когато за пръв път го видя — мръсен, покрит с прах каубой, той олицетворяваше за нея свободата, в ярък контраст с пълния с ограничения начин на живот, който родителите и обществото ѝ бяха наложили. Той излъчваше просто, неприкрито чувство, бе чужд на всяко лицемерие. Харесваше я

заради самата нея, а не заради името или богатството ѝ. С него тя се чувстваше като пълноценен човек, с правото на свои предпочитания, мнения и желания. Цялото му внимание бе насочено към нея. Уорд никога не се бе тревожил за собствената си външност, никога не бе очаквал от нея да му се възхищава. Тя бе харесвала откровения му поглед, честното му лице. Предполагаше, че точно заради това бе наранена толкова дълбоко, когато той не ѝ повярва. Бе рискувала всичко, като бе тръгнала против желанието на семейството си. А той не бе готов да рискува толкова много.

Докато го наблюдаваше, застанал уверено на седлото, мятан ласото с непогрешима точност, водещ коня си и уловеното теле с неподправено умение, а мускулестото му тяло с лекота понасяше трудната и изтощителна работа, Марина почувства, че я обзема същото чувство, както някога, когато разбра, че се влюбва в неподходящия брат.

Марина с усилие отклони поглед. Нямахме да си позволи да повтори същата грешка. Щеше да говори с него, щеше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го опознае, но щеше да го направи заради Танър, а не заради себе си. Нямахме да си спомня за целувките му, за страстта му, когато я любеше, за сладостното чувство, когато се намираще в прегръдките му. Уорд беше мъж като всички останали и тя имаше намерение да се отнася с него по този начин.

Уорд не бе мъртъв и това бе неоспорим факт. Танър рано или късно щеше да научи, че истинският му баща е Уорд. Трябваше да реши как и кога бе най-подходящо да му каже.

Джейк бе казал, че имат на разположение трийсет минути. Всички бяха отишли да пият вода или да си починат на сянка. Уорд се насочи към къщата, за да потърси Марина.

Продължаваше да си повтаря, че не би трябвало да я вижда, нито да говори с нея. Казваше си, че това, което трябваше да направи, бе да ѝ даде развод и да я изпрати незабавно за Сан Антонио. Казваше си, че всъщност не го бе грижа за нея, интересуваше се само от Танър. Казваше си, че животът на двамата вече не бе свързан, че раздялата е била пълна и окончателна още преди години.

Уорд трябваше да обмисли три неща, можеше да започне още сега. Семейството му го бе лъгало. Това болеше повече, отколкото бе могъл да си представи, но вече бе недопустимо да пренебрегва очевидното.

След като веднъж прие факта за измамата на семейството си, Уорд нямаше причини да се съмнява в думите на Марина, че Рамон се бе опитал да я изнасили. Никога не бе мислил, че брат му е способен на такова нещо, но Рамон никога не бе отблъскван от жените, а бе отхвърлен от жена, която той считаше за своя.

След като повярва в предателството на Рамон, трябваше да изхвърли от ума си мисълта, че Марина го бе измамила. Не можеше да продължава да обвинява жена, за която бе разбрал, че самата тя е била предадена и измамена.

И накрая оставаше Танър. Ако Марина никога не се бе любила с Рамон, това означаваше, че момчето наистина е негов син!

Уорд намери Марина да копае земята непосредствено до стълбите на верандата.

— Какво правиш? — попита той.

— Роуз Рандолф изпрати на Изабел семена и готови за разсаждане растения. Тя не е в състояние да се наведе, за да подготви лехите. Всеки друг е зает с дамгосването, затова с тази работа се заех аз.

— Чакай, остави на мен. Ти не би трябвало да го правиш.

Марина вдигна поглед към него.

— Не, Уорд, ти си имаш своя работа.

Той я наблюдаваше търпеливо, докато тя внимателно поставяше растението в изкопаната преди това дупка, запълваше я с пръст и я поливаше с вода. Това растение бе последното.

— Трябва да говоря с теб.

— Давай — отвърна тя, без да прекъсва работата си. — Мога да говоря, докато правя редовете за семената.

Ако искаше да получи отговор на въпросите си, трябваше да започне от самото начало. Уорд би предпочел да има цялото й внимание, но може би беше по-добре, ако не се гледаха постоянно в очите.

— Защо дойде тук? — попита той.

Марина застина за момент, но не вдигна поглед към него.

— Защо питаш? Ти не вярваш на нищо от това, което ти казвам.

— Знам и трябва да призная, че не бях прав. Ако искаме да изясним нещата, трябва да започнем от самото начало.

Този път Марина вдигна глава, измервайки го с преценяващ поглед. По израза на лицето ѝ Уорд не можеше да отгатне какво си мисли в момента. Добре. Не искаше да знае. Още не.

Очевидно доволна от това, че той бе искрен, Марина отново се захвана с работата си.

— Какво искаш да знаеш?

— Ако не си обичала Рамон, защо тогава отиде да гостуващ в ранчото?

Марина въздъхна, като че ли освободила се от дълго потискано напрежение.

— Семействата ни решиха, че ние с Рамон трябва да се оженим. Нашето положение в обществото напълно отговаряше на вашето богатство. Бях поласкана, но все още не исках да се омъжвам.

— Мога да предположа, че на майка ми това изобщо не се е харесало.

— Нито пък на моята. Тя реши, че удоволствията, които предлага Сан Антонио, са виновни за това и ме изпрати в ранчото, където да не виждам никой друг, освен Рамон. Надяваше се, че по този начин веднага ще се съглася да се омъжа.

— И защо не го направи?

Марина прекъсна за момент работата си.

— Срегнах теб и разбрах, че съм открила в теб всичко онова, което липсва у Рамон. Всичко се случи много бързо, все едно да се събудя и да разбера, че съм се влюбила в човек, когото никога преди не съм виждала.

По същия начин се бе почувствал и той. Все още не можеше да забрави шока, който изпита, когато разбра, че тя го обича, часовете, които прекара, убеждавайки сам себе си, че Марина говори искрено, че не си е въобразил.

— Това не те ли изплаши?

— Да, но ме и опияняваше в същото време. Бях твърде млада, за да си дам сметка за риска, който поемам.

— Защо не каза на родителите си, че Рамон се е опитал да те изнасили?

Марина започна усилено да копае с малката градинарска лопатка.

— Баща ми щеше да използва това обстоятелство като извинение, за да ме принуди да се омъжа за него.

— Ами моето семейство?

— И кой в ранчото щеше да ми повярва? Майка ти ли? Или ти?

Те не ѝ бяха повярвали — нито един от тях.

— Ако бях обвинила Рамон публично, щях да бъда напълно разсипана. Майка ти беше бясна, защото се намесих в плановете ѝ, но сметна за неппростимо това, че предпочетох теб пред Рамон. Беше решена на всяка цена да ни накаже и двамата.

— Ако е така, успяла е повече, отколкото си е мислела.

Марина започна да копае малки лехи за семената.

— Тя ме презира, но теб те мрази. Предполагам, че си наясно с това, нали?

Уорд не можеше да приеме това. Винаги бе знаел, че майка му предпочита Рамон. Но да мрази собствения си син? Не, невъзможно.

— След всичко, което се случи с теб, не съм изненадан, че мислиш по този начин — каза той.

— Никога няма да можеш да видиш семейството си такова, каквото е в действителност.

Уорд вече бе приел факта, че го бяха излъгали, но не можеше да приеме злобата и отмъстителността им.

— Защо ме накара да се оженим толкова набързо? — попита той.

Марина се пресегна за едното пакетче със семенца, но не започна да ги засажда. Още веднъж вдигна поглед към Уорд.

— Страхувах се, че ще ни разделят.

— Не можеха да направят това.

Марина отвори пакетчето и започна да пуска равномерно семената в лехите.

— Ние се оженихме и въпреки всичко ни разделиха, нали?

Уорд не можеше да оспори това.

— Защо не ми каза какво се е опитал да ти стори Рамон?

— Не виждах смисъл да ти казвам. Ти вероятно нямаше да ми повярваш. Ако беше го направил, щеше да те заболи прекалено много. При това, мразех самата мисъл да знаеш, че Рамон ме е докосвал.

Между тях се настани напрегната тишина. Марина продължаваше да засажда леха след леха. Уорд не бе сигурен, че тя ще

заговори отново. Накрая не можа да се стърпи и попита:

— Защо не остана в ранчото?

Ръката ѝ затрепери толкова силно, че семената се разпръснаха извън лехите.

— Майка ти ме нарече мръсна уличница и веднага ме изхвърли.

ГЛАВА 13

Марина затвори очи и се опитала възвърне самообладанието си. След това започна с удвоено старание да покрива семената с пръст.

— Дона Луиза категорично отказа да ме види отново. Писа ми единствено, за да каже, че искаш анулиране на брака ни.

— И ти се съгласи?

Марина заглади пръстта с една ръка.

— Сигурно щях да се съглася, но тогава разбрах, че нося детето ти. Семейството ти не можеше да отрече, че се оженихме, затова представиха нещата така, че ти и без това ще ме изоставиш, когато разбереш, че съм бременна от друг мъж.

Уорд много пъти се бе укорявал за начина, по който бе постъпил с Марина. Сега се почувства още по-зле.

— Изобщо не знаех за Танър.

Марина отвори друг пакет със семена.

— Майка ти ми писа, че ти не си вярвал, че детето е твое. Само преди няколко дни сам каза същото.

— Но не можеш изведнъж да ми доведеш едно шестгодишно момче, да обявиш, че е мой син, и да очакваш от мен да го приема без всякакви възражения.

Марина остави пакета настрана и вдигна поглед към Уорд.

— Но ние бяхме женени. Споделяхме едно и също легло.

— Но Рамон го бе споделял с теб преди мен.

Очите ѝ заблестяха гневно. Прииска му се да си бе отхапал езика. Все още трябваше да си напомня никога повече да не вярва на обвиненията на майка си.

— За мен това дойде като истински шок, особено след онова, в което бях подведен да повярвам — призна той.

Някои от гневните искри угаснаха, но огънят продължи да тлее в погледа ѝ.

— За мен бе не по-малък шок да узная, че през цялото време си живял в Тексас, без дори веднъж да се опиташ да ме намериш и

поговориш с мен.

— Трябва да призная, че изобщо не знаех къде си.

— Предполагам, че и двамата трябва да признаем колко неща не сме знаели и за колко неща сме били подведени.

Марина отново се върна към заниманието си. Търпението на Уорд обаче се бе изчерпало. Той я хвана за раменете, изправи я на крака и взе пакета семена от ръцете ѝ. Изпитваше непреодолимо желание да я разтърси хубаво и да изтрие тази маска на сдържаност, която си бе наложила.

— Не можем ли да започнем отначало? — Може би това ще успее да разклати железния ѝ самоконтрол.

Не успя. Погледът ѝ не загуби нищо от твърдостта си.

— За нас не може да има ново начало, Уорд. Всичко, което някога бе имало между нас, умря в онзи ден.

— Не те моля да се опиташ отново да ме обичаш. Знам, че това е невъзможно.

Наистина ли бе така? Сега, след като пластовете на гнева и недоверието бяха отстранени, наистина ли чувствата му се бяха променили толкова много? Никога не бе успял да я забрави, дори и когато мислеше, че я мрази най-много. Сега образът ѝ изобщо не напускаше мислите му. Искеше да намери начин да ѝ се извини за това, което си бе помислил, за това, което ѝ бе сторил. Не можеше да промени миналото, но беше необходимо да знае, че тя му прощава.

— Ако ние с теб имаме син... — Уорд млъкна и веднага се поправи. — Сега, след като имаме син...

Тя се изтръгна от хватката му и изтръска от полата си полепналата пръст. Взе чантата от земята и сложи вътре неизползваните семена.

— Това е факт — каза тя накрая, като насочи към него цялото си внимание. — Дай ми развод и този въпрос никога повече няма да те измъчва.

Уорд не виждаше никаква промяна в отношението ѝ. Марина не искаше да има нищо общо с него.

До тях достигна тропотът на няколко чифта детски крачета. Уорд се обърна — насам с всички сили се носеха Пит, Уил и Дрю.

— Ще пускат част от едногодишните телета на свобода и ще ги закарат до хълмовете — извика Танър, като спря пред майка си,

останал без дъх. — Мога ли да отида с тях?

Марина се обърна към Уорд, в погледа ѝ се четеше неизречен въпрос.

— Ние не просто пускаме животните на свобода, а ги отвеждаме в онази част на ранчото, където има най-много място за тях.

— Опасно ли е? — попита Марина.

— Не — отвърна Уил. — Никак даже. Ако ги оставим, животните сами ще тръгнат.

— Да, но няма да отидат там, където ние искаме — обясни Дрю. — Затова трябва да ги отведем.

— Кой ще дойде с вас?

— Никой — отвърна Дрю. — Не се нуждаем от никого, за да свършим тази работа.

— Може би, но не мога да пусна Танър с толкова много животни, без да има някой, който да го наглежда.

— Аз мога да го наглеждам — заяви Уил, като сви рамене точно като Джейк.

Уорд не можа да се сдържи и се усмихна.

— Аз пък ще наглеждам и двамата — добави Дрю, а на лицето ѝ едновременно си изписаха нетърпеливо очакване и отегчение.

— За мен няма защо да се грижиш — каза Пит.

— Да си ме чул да ти предлагам? — срязва го Дрю.

— Имах предвид някой възрастен — заяви Марина.

— Не се нуждаем от никого — възпротиви се Дрю. — Още повече че Джейк и Уорд ще имат достатъчно работа с останалите животни, които чакат да бъдат дамгосани.

Марина се обърна към Уорд.

— Ето ти една възможност. Ако си искрен в това, което каза, ще отидеш с тях.

Уорд отвори уста да ѝ каже, че не може да изостави дамгосването, но след това се отказа.

— Ще поговоря с Джейк — отвърна той. Когато Танър започна да подскача възбудено, добави: — Джейк може да реши да изчакаме, докато приключим с останалата работа.

— Хайде, Уорд, поговори с него сега! — Дрю увисна на ръката му и започна да го тегли, момчетата последваха примера ѝ.

— Не сме приключили разговора си — извика той към Марина.

— Напротив, приключихме.

— Това теле е мое! — извика Уил, като в същото време се впусна след едно животно, което се отдели от другите, като се опитваше да се върне в стадото, което бяха оставили.

— Но това ти е второто животно! — оплака се Пит.

— А ти самият върна две преди това — обади се Дрю.

— Така стана, защото ти не беше тук.

— Няма никакво значение — отвърна момичето.

— А аз още не съм имал възможност да върна животно в стадото — каза Танър.

— Твоят ред е след мен — заяви Дрю.

Уорд се чудеше как може да е толкова често в компанията на Уил, Пит и Дрю и да не осъзнае каква врява вдигат. Точно в този момент от стадото се отдели второ животно и Дрю изхвърча като стрела след него.

— Тя не се държи като момиче, нали? — попита Танър, като се приближи до Уорд.

— Понякога — отвърна той. — Освен това направо побеснява, ако ѝ кажеш, че е момиче.

Дрю върна добичето в стадото много по-бързо от Пит и Уил.

— Наистина е бърза — отбеляза Танър.

— Само кажи, че е по-бърза от мен и ще ти фрасна един — закани се Пит.

— Знаеш какво казва Изабел за побоите между вас, нали? — обърна се към него Уорд.

— Ще ѝ кажа, че Танър е паднал.

— Аз пък ще ѝ кажа, че не е — възпротиви се Уил.

— За какво спорите вие двамата? — попита Дрю, като се приближи. Лицето ѝ грейше от радост.

— Те нямат нужда от определена причина — каза Уорд. — Само това, че са заедно, е достатъчно.

Пит и Уил избързаха малко напред, да се отдалечат от Дрю.

— Следващото животно е мое — извика след тях Танър. Момчетата кимнаха в знак на съгласие. Като че ли Танър никога нямаше да получи своя шанс да подгони някое животно. В

продължение на една миля телетата вървяха кротко напред, без да се опитват да се отделят. Но после, точно когато стигнаха мястото, което Джейк бе определил за това стадо, едно животно се отдели и хукна встрани.

— Иипии! — изкрещя Танър и се впусна след него. Животното и момчето скоро се скриха от погледите на останалите зад билото на невисок хълм. На Уорд не му даде сърце да каже на момчето, че спокойно можеше да остави животното, което вече нито можеше да избяга, нито имаше къде да се изгуби.

— Никой не крещи така, освен някой новак — промърмори презрително Дрю. — Всеки би разбрал, че е от Сан Антонио.

— Ще му кажа. — Уорд с мъка се опитваше да скрие усмивката си. — Сигурен съм, че той не би искал да направи нищо, за да те смути.

— Но той изчезна — възрази Дрю. — Мислиш ли, че се е загубил?

— Съмнявам се — отвърна Уорд. — Но въпреки това ще тръгна след него.

Със силен вик Дрю разпръсна животните във всички посоки.

— Ще дойда с теб.

Уил и Пит също изкрещяха няколко пъти, след което се присъединиха и те. Групата тръгна по неясните следи по сухата земя, които отвеждаха към коритото на пресъхнал поток. Децата пришпориха конете, изпреварвайки Уорд, и скоро се изгубиха от погледа. Но той продължаваше да чува радостните им викове, докато заобикаляха хълмовете и навлизаха в малките каньони. Сега, когато имаха истински дом и сигурност за бъдещето, бяха готови да се радват на живота.

След като заобиколи един стръмен хълм, Уорд попадна на старото корито на поток, които водеше до долината, намираща се отпред. Уорд видя Пит, Уил и Дрю, които пришпориха конете си в галоп. Малко по-далеч забеляза Танър, който приближаваше до някакъв фургон, очевидно бе забравил за избягалото теле.

Уорд така и не разбра защо изведнъж бе обхванат от неясна тревога. Може би това се дължеше на неподвижността на мулетата, впрегнати във фургона. А може би се дължеше на факта, че няма никаква причина един фургон да е спрял на такова място. Уорд веднага

заби шпори в корема на коня. Извика с всички сили на децата пред него да спрат, но виковете му бяха заглушени от чаткането на копитата. Уорд извади револвера си и стреля във въздуха.

Трите деца на Джейк забавиха ход и спряха. Но не и Танър. Уорд стреля отново. Този път Танър се обърна. Уорд размаха ръка, като викаше Танър да се върне обратно. Надяваше се момчето да го разбере. Ако не го направеше, можеше да умре.

— Какво има? — попита Дрю, като се приближи до Уорд.

— Джейк казва, че никога не трябва да даваме изстрел, освен ако случаят не е спешен — извика Пит.

— Такъв е — отвърна Уорд, след което отново пришпори коня си.

Танър отново се придвижваше напред. След като измина едно късо разстояние, той слезе от коня и се насочи към фургона.

— Танър, не! — изкрещя Уорд, но момчето продължи да върви напред. Накрая го достигна и понечи да се качи.

Точно в този момент Уорд пристигна. Бързо скочи от коня, сграбчи Танър и го отместил настрани. Накрая и двамата се озоваха на земята.

— Не чу ли какво казах!

— Точно се готвех да видя какво не е наред — отвърна момчето. То изглеждаше изненадано и малко уплашено. — Чух да плаче бебе.

— Какво се е случило? — попита Дрю.

— Мисля, че хората във фургона са болни — предупреди Уорд. — Всъщност мисля, че всички са мъртви, освен бебето.

Децата неволно се отдръпнаха назад.

— Но каква е причината? — осведоми се Дрю.

— Все още не знам.

— Ти няма ли да се разболееш?

— Винаги има такава опасност — отвърна Уорд. — Но за децата е по-лошо.

Като внимаваше да не докосва нищо, Уорд хвърли поглед във фургона. Жената бе мъртва. Това се виждаше от пръв поглед. До жената лежаха две деца — момче и момиче. Децата бяха на около три и пет години и двете бяха мъртви. От съпруга нямаше и следа. Но жената едва ли бе дошла тук сама. Уорд отстъпи назад, отдалечавайки се от фургона.

— Мъжът не е тук. Разпръснете се и го потърсете. Вероятно се е отправил обратно към града. Когато го намерите, върнете се и ми кажете. Не се приближавайте до него.

— От какво са умрели? — попита Дрю.

— Холера. Трябва да погребем тези хора и да изгорим всичко във фургона.

— Ами бебето? — обади се Танър. — И него ли ще изгорим?

Другите деца се закискаха.

— Не, но то също е болно. Мисля, че нещастното малко същество няма да живее дълго. Сега тръгвайте всички.

Уорд разбра, че на плещите му се стоварва огромна тежест. Беше същото като във войната. Нуждата от помощ бе толкова голяма, а той не можеше да направи нищо.

Но дори и да можеше, за това семейство бе прекалено късно. Дори му мина мисълта, че е по-добре бебето да умре, преди да се върнат децата. Ако не станеше така, трябваше да направи всичко възможно, за да го спаси. Това не само щеше да застраши неговия собствен живот, но и живота на всички онези, които бяха около него. В това число и Танър.

Не се наложи Уорд да чака дълго завръщането на децата.

— Мъртъв е — съобщи Уил.

— Заведете ме при него. — Уорд веднага се метна на коня си.

— Очевидно е искал да отиде в Сайпрес Бенд — каза Пит, когато наближиха мястото, където бе паднал и умрял мъжът. — Не е успял да измине и половин миля.

— Изглежда ужасно — промълви Танър.

Това бе самата истина. Смъртта на този човек е била много мъчителна.

— Всички вие веднага се връщате в ранчото — нареди Уорд. — Кажете на Джейк какво сме открили. Кажете му да донесе лопати и газ, за да запалим фургона.

Дрю веднага препусна обратно.

— Аз искам да остана с теб — каза Уил.

— Тук няма какво да се прави. Обзалагам се, че ще успееш да стигнеш Дрю, преди да сте пристигнали в ранчото. Сам знаеш, че тя се

мисли за по-добър ездач от теб.

— Мога да я настигна — отвърна Пит, обърна се и препусна след Дрю. Уил го последва.

— Ти имаш най-бързия кон — обърна се Уорд към Танър. — Трябва да изпревариш всичките, или те никога няма да спрат да го натякват.

Танър се поколеба само за миг, но след това пришпори коня след другите, на карта бе заложена честта му на ездач.

Уорд яхна своя кон и се отправи обратно към фургона. Трябваше да види какво може да направи за бебето. Не смяташе, че грижите му щяха да помогнат, но трябваше да опита.

Марина настоя да тръгне с Джейк и Бък. Изабел също настояваше да тръгне, което не би направила, ако Дрю не бе споменала за бебето. Уорд бе казал, че то скоро ще умре, но тя не можеше да стои настрана, ако съществуваше дори най-малкият шанс детето да оживее.

Марина бе доволна, че Джейк бе наредил на децата да останат вкъщи. Съмняваше се, че те наистина си даваха сметка колко ужасна и опасна бе тази болест.

Забеляза фургона в момента, когато заобиколиха стръмния хълм, но Уорд не се виждаше никъде.

Джейк надникна във вътрешността на фургона.

— Ще ги погребем всичките в един гроб. Можеш да започнеш да копаяш — обърна се той към Бък. — Аз ще разпрегна мулетата.

— Къде е Уорд? — попита момчето.

— Къде е бебето? — попита Марина.

— Може би е с бащата — отвърна Джейк.

Но когато стигнаха мястото, където бе умрял бащата, видяха, че Уорд не бе там.

— Трябва да отведа мулетата до реката, за да се напият с вода — каза Джейк. — След това ще потърсим Уорд.

Но не стана нужда да го търсят. Намериха го при реката. Бе свалил дрехите на бебето, което се оказа момиче, и го къпеше. Използваше манерката си, за да налива вода в гърлото на детето. Между опитите да го накара да пие, Уорд потапяше бебето в хладната вода, за да свали температурата, която го изгаряше.

— Бебето все още е живо — каза той, като вдигна поглед.

Марина в миг потъна в очите му. Това бе съвсем различен човек от този, с когото бе спорила само преди час. Всички следи от гняв бяха изчезнали от лицето му. На негово място тя видя уязвимост и безпомощност.

Този факт я накара да онемее от изумление. Уорд бе огромен и силен мъж, който бе навлязъл изведнъж в живота ѝ и я бе спасил от един брак по сметка. След като я напусна, за нея се превърна в жестокия и безсърдечен негодник, който бе изоставил жена си на произвола на съдбата. Никога не бе разбрал колко бе наранена, никога не бе вярвала, че той може да страда като нея. Сега знаеше, че може, и че бе страдал много. Постепенно горчивината и гневът ѝ се стопиха.

— Сигурен ли си, че става дума за холера? — попита Джейк.

— Да. — Уорд изстиска мократа си кърпа върху лицето на бебето. — Ще се наложи някой да се върне по следите им, за да каже за болестта на хората, у които са били отседнали.

— Това трябва да направиш ти — добави Марина. — Ти си лекарят.

Уорд я погледна, а по лицето му не можеше да се прочете нищо.

— Вече не.

— Не можеш да забравиш или отречеш това, което си научил — възрази тя. — Хората трябва да знаят какви предпазни мерки да вземат, за какви признаци да следят, как да се грижат за болните.

— Нищо не може да се направи.

— Тогава защо изливаш вода в гърлото на детето?

— Малкото е обезводнено. Трябва да поеме колкото е възможно повече течности.

— Защо поливаш лицето ѝ с вода и я потапяш в реката?

— За да сваля температурата.

— Тогава кажи на хората да вършат същото.

— Това няма да помогне.

— А може и да помогне. Никога няма да разберат, ако не опитат.

— Тя е права, Уорд — намеси се Джейк, като изкара мулетата от водата. — Ако изобщо може да се направи нещо, именно ти си човекът, който го знае.

Уорд накара бебето да глътне още малко вода. То отпи, но изражението на Уорд не беше обнадеждаващо.

— Връщам се при фургона — каза Джейк.

— Този човек трябва да бъде погребан със семейството си — каза Уорд. — Но по-добре не го докосвай. Увий го в платнището на фургона.

— Но ти самият пипаш бебето — възрази Марина.

— Не мога да го оставя да умре.

Марина не откъсваше поглед от него. Уорд нежно придържаше бебето в прегръдките си. Някак си винаги бе знаела, че той е добър с децата. Бе усетила в него нежност, не съответстваща на силата и малко грубоватата му външност. Винаги бе знаела, че не е безразличен. Сега осъзна, че бе видяла само малка част от нежността, вниманието и загрижеността си. Бе таил всичко това в себе си до момента, в който бе взел в ръцете си това малко същество.

По гръбнака ѝ премина студена тръпка при мисълта, колко тежко бе приел той предполагаемата ѝ измяна. Уорд бе не само много чувствителен, в много отношения бе наивен и безхитростен. Несъмнено бе такъв, що се отнасяше до любовта. Никой в неговото семейство не го бе обичал.

Но той я бе обичал, бе ѝ дал всичко, което имаше, само за да му бъде хвърлено обратно в лицето. Нямахше значение, че Рамон го бе направил, за да си отмъсти на нея. Злото бе сторено.

Един по-опитен мъж сигурно би разбрал всичко. Един по-светски човек не би бил толкова наранен. Човек, който да се грижи по този начин за бебе, което никога преди не бе виждал, не можеше да не е наранен прекалено дълбоко.

Толкова дълго му бе ядосана, че не можеше да ѝ повярва, че не се бе опитала да разбере как се бе почувствал той. Не можеше да го вини, че не се бе върнал при нея. Ако майка му и жената, която обичаше, можеха да се отнасят с него по този начин, какво можеше да очаква от останалите?

Нищо чудно, че бе затворил сърцето си. Марина продължаваше да го наблюдава как се грижи за бебето, въпреки че се страхуваше, че малкото може да умре всеки миг. Вероятно той искаше Танър, защото се надяваше, че синът му може да му даде любовта, която не бе могъл да открие никъде другаде.

— Господи, те бяха толкова много! — промълви той.

— Кои, Уорд? — Марина не разбра за какво говори той.

— Те умираха въпреки всичките ни усилия да ги спасим.

ГЛАВА 14

— Те не загиваха толкова от огнестрелните рани, колкото от болестите.

Очевидно Уорд говореше за войната.

— Някои от тях умираха в ужасни мъки. Понякога им давах хлороформ. Другите ми колеги лекари казваха, че не трябва, но аз го правех. Не искаха да ме слушат, когато им говорех за микробите. Не искаха да повярват на нищо, което не бяха учили в медицинското училище. По едно време направо побеснях и се нахвърлих с юмруци върху тях. Прибраха ме в затвора, но се наложи да ме пуснат, когато сраженията се възобновиха и ранените продължиха да пристигат.

Марина бе шокирана, когато разбра, че Уорд е бил в затвора.

Лицето му се изкриви в гневна гримаса.

— Това, което вършехме, не бе лечение. Просто режахме тези хора на парчета и толкова! Много от тях умираха, докато чакаха. Много умряха на бойните полета — неутешени, неоплакани, просто ги хвърляхме в една дупка и ги заспивахме с пръст, която вече бе напоена със собствената кръв.

— Те бяха толкова млади, бяха дошли с толкова надежди, имаха такива високи идеали. Засипвахме ги с обещания за слава, а след това ги оставяхме да умират с хиляди.

Бащата на Марина считаше войните с Мексико за големи победи. Никога не се бе замисляла как можеше да повлияе войната на човек, чиято душа умираше по малко всеки път, когато в ръцете му умираше пациент.

— Казах, че съм лекар, но се оказах лъжец. Всички бяхме такива. Не можахме да направим за онези момчета нищо от това, което очаквах семействата им, каквото самите те заслужаваха.

— Не е било по силите ти да спасиш всички — каза Марина. — Направил си това, което си могъл. Никой не би могъл да очаква повече.

— Не си виждала очите на момчетата, които разбираха, че повече нищо не мога да направя за тях. Ти не си получавала писма от

майките им, които искат да знаят как са умрели синовете им, и които се молят да им дам нещо мъничко, останало от близките им, което винаги да им напомня за тях. Онези момчета са били всичко за семействата си, а ние дори не намерихме време да избършем лицата им.

— Не можеш да се обвиняваш за неща, които не си могъл да промениш.

Но въпреки това той се обвиняваше. Уорд бе идеалист. Когато вярата му в един идеал умреше, това убиваше част от него. Това, че бе военен лекар, му бе дало ясно доказателство колко ограничени са възможностите му.

— Защо не ми дадеш бебето на мен?

Молбата ѝ, изглежда, го върна към действителността. Искаше ѝ се да обвие ръце около него ѝ да го притисне до себе си. Но Марина бе твърде изплашена от собствената си слабост. Можеше отново да започне да го харесва.

— Няма смисъл да поемаш риска и ти да се заразиш.

— Как е малката?

— Навлязла е в последния стадий на болестта. Престана да плаче. Сега или ще умре, или ще оздравее. Не мога да направя нищо повече. Трябва да почакаме.

Всичките съмнения, които таеше в душата си младата жена, се стопиха. Беше сбъркала в преценката си за Уорд. Каквито и да бяха причините за неговото поведение, коравосърдечието не бе една от тях.

Марина си спомни опияняващото чувство за свобода, радостта, щастието, които изпитваше, когато двамата се бяха отправили за Сан Антонио, объркания мирови съдия, когото те буквално принудиха да ги ожени, и брачната им нощ. Спомни си надеждите за бъдещия си щастлив живот с Уорд. Живот, разрушен от жена, която, без да трепне, жертваше единия си син заради другия.

Звукът от конски копита я накара да вдигне поглед. Джейк и Бък се връщаха.

— Погребахме семейството и изгорихме завивките — каза Джейк. — Хайде да отнесем бебето в къщата.

— Но тя може да зарази момчетата.

— Не и ако те стоят далеч от момиченцето.

— Донесох със себе си палатка — намеси се Марина. — Можем да държим бебето в нея, докато се оправи.

— Може би ще е по-добре, ако я донесеш тук. Аз мога да остана с детето.

— Ние трябва да поемем към Сайпрес Бенд — възрази Джейк.

Уорд понечи да се изправи, но разбра, че няма да може го направи, докато държи в ръцете си малкото.

— Позволи ми да я взема — предложи тихо Марина.

— Сигурна ли си?

Марина разбра, че той не пита само заради болестта на детето. Искаше да знае дали тя може да му се довери отново, дали за нея бе важно да му гласува доверие.

— Ако не бях сигурна, нямаше да дойда. А сега ми кажи какво трябва да правя.

Уорд се поколеба само за миг.

— Гледай да ѝ е топло и да е суха. Давай ѝ толкова течност, колкото може да поеме. Ако изцапа пеленките си или дрехите ти, изгори ги. След това винаги, когато излизаш от палатката, трябва да се измиваш с гореща вода и силен сапун. При никакви обстоятелства не докосвай нищо с устни. Не знаем много за холерата, но със сигурност знаем, че болестта се пренася от заразени течности.

Марина разгърна едно от одеялата, които бе взела със себе си. Уорд постави бебето в ръцете ѝ.

— Подай ми я, когато се кача на седлото — каза тя. Марина добре виждаше, че на Уорд изобщо не се харесва идеята отново да влезе в ролята на лекар, но в същото време знаеше, че той никога няма да пренебрегне задълженията си.

— Вземи Бък с теб.

— Защо поиска Бък да тръгне с Уорд? — попита Марина, когато Уорд и младежът навлязоха в долината и се отправиха към малкия град, който се намираще на няколко мили.

— Бък се възхищава на Уорд. Преди година съпругът ти го излекува от треска и стоя до леглото му, докато момчето се оправи. Онези хора в града изобщо няма да се зарадват на Уорд. Бък ще внимава нищо да не се случи, особено зад гърба на Уорд. Момчето е чудесно, но в него има наклонност за отмъщение. Само посмей да

нараниш, дори да заплашиш някого, който е важен за него, и гледай какво ще се случи.

Жителите на Сайпрес Бенд имаха твърде богато въображение, за да нарекат това селище град. Разположен на малко повече от шейсет мили от Сан Антонио, той представляваше куп дървени сгради, сгущени на един завой на Сайпрес Ривър. Всяка сграда бе обърната с лице към единствената улица, а градините и оборите бяха отзад и се простираха или до реката, или до подножието на хълма, които бе причина реката да прави завой.

Уорд бе минавал оттук много пъти, понякога бе спирал за провизии, но никога не се бе опитвал да опознае хората, живеещи на това място. Сега много му се искаше да го бе направил.

В момента, когато каза на кмета да извика всички хора на площада, разбра, че ще има неприятности. Беше накарал Бък да влезе и да извика човека отвън. Уорд нямаше намерение да влиза в никоя къща, преди да се е изкъпал.

— За какво е всичко това? — попита Клайд Прут.

Жена му го бе последвала до вратата. Не изглеждаше по-въодушевена от съпруга си.

— Малко по-нагоре в долината намерихме едно семейство, умряло от холера. Искаме да разберем дали някой тук знае откъде са дошли тези хора.

— Ние не обичаме непознатите — отвърна мистър Прут. — Ако някой дойде при нас, настояваме да нощува извън града.

— И все пак трябва да поговоря с всички хора от този град — настоя Уорд. — Трябва да им кажа какво да правят, ако някой се разболее от холера.

— Не искаме да идвате и да плашите хората с вашите приказки за холерата — обади се мисис Прут. — Още повече, че в града няма болен. Сам можете да се убедите, че са здрави и силни.

— От тази ли посока дойдоха? — Уорд се опита да се върне към хората, станали причина за посещението му тук. — Ако никой не ги е виждал, няма за какво да се тревожим.

— Никога не е имало причини за тревога — отвърна мистър Прут.

Уорд очакваше, че ще срещне съпротива, очакваше, че хората ще отрекат всякаква възможност градът им да е заразен. Страхуваха се от

това, какво означаваше за тях и за семействата им една епидемия.

— Кой сте вие и с какво право идвате тук и ни говорите за холера? — попита мисис Прут.

— Лекар съм — отвърна Уорд. — И мисля, че точно аз съм човекът, който трябва да го направи.

— Тук съм от две години и не съм чул никой да споменава, че сте лекар — ядоса се мистър Прут. — Защо ни съобщавате това сега?

— Значи ще ми повярвате, когато ви казвам, че онова семейство умря от холера?

— Погребяхме четирима — обади се Бък. — Остана живо единствено едно бебе.

— Къде е то? — попита мисис Прут, очевидно обезпокоена. — Не сте го взели с вас тук, нали?

— Не.

Новината, че едно дете е оцеляло, но останало без родители, промени отношението на жената.

— Клайд, след като има бебе, трябва да направим нещо.

— Остави го той да се погрижи за него, нали е лекар — отвърна Клайд. — Не искам на детето да се случи нищо лошо, но мой дълг е да ви откажа да го носите тук. Сега ще се радвам, ако си тръгнете и се върнете в ранчото си.

— Ти, безмозъчен глупак, такъв! — изкрещя Бък. — Ти отпращаш единствения човек, който може да ви помогне. Не можете ли да видите...

Уорд разбра, че е безсмислено да настоява.

— Всичко е наред, Бък. Направихме това, което бяхме длъжни. Ако някой е доближавал онова семейство, ще трябва сам да се погрижи за себе си.

— Но те няма да знаят какви предпазни мерки да вземат! — възпротиви се Бък.

— Не искам никой да идва тук и да ми говори за холерата — думите на мисис Прут вече не бяха изпълнени с гняв, а с разбиране. — Сестра ми и съпругът ѝ починаха от холера в Браунсвил преди две години.

— Можете да оставите всичко в наши ръце — добави мистър Прут.

— Не можем да се доверим на този човек — оплака се Бък, докато язدهа в спускащия се здрач обратно към ранчото. — Той най-вероятно ще изхвърли извън града първия болен човек и ще го остави сам да се погрижи за себе си.

— Не, Бък, хората просто се страхуват — отвърна Уорд. — Не мога да направя нищо, за да спра заразата, и хората го знаят.

Марина реши, че няма по-подходящ човек от нея, който да се погрижи за бебето. Джейк и Изабел трябваше да мислят за собственото си семейство. Уорд имаше прекалено много работа. Някой трябваше да се грижи и за Танър. Марина се съмняваше, че той би слушал някои друг, освен Уорд. С мъка го удържаше далеч от палатката, както и Уил и Пит, докато Изабел не нареди на Дрю да пази отвън.

Откакто Уорд ѝ бе дал бебето, то бе лежало, без да се помръдне. От време на време Марина с големи усилия успяваше да влее малко вода в устата му, но младата жена не знаеше дали детето бе погълнало достатъчно.

Марина въздъхна от облекчение, когато накрая Уорд отметна платнището и влезе. Забеляза тревогата в очите му. Той вдигна фенера и внимателно прегледа детето.

— Малката успя ли да поеме още вода? — попита той.

— Не много.

— Напишквала ли се е?

— Не. Това означава ли, че състоянието ѝ се подобрява?

— Надявам се. Ти по-добре си легни. Аз ще се погрижа за нея.

— Вече уредих всичко така, че да мога да остана с нея, докато се оправи.

Уорд я погледна дълго и внимателно, но за Марина бе невъзможно да прочете нещо по израза на лицето му.

— Тя не е твоя отговорност — каза той.

— Нито пък твоя.

— Напротив. Аз съм лекар; не мога да пренебрегна този факт, нито задължението си към това дете.

— Това ли правеше? Пренебрегваше факта, че си лекар?

— Не бе необходимо да питаш. Сама знаеш.

— Защо?

— Защото не мога да приема, че съм толкова безпомощен — избухна Уорд. — Мога да хвана и укротя и най-опърничавото животно в Тексас, мога да яздя, да стрелям, да се бия, да ругая и да пия, но не мога да спася дори едно бебе от тази ужасна болест!

— Може би ще можеш.

— Аз практически действам със завързани очи.

— Ние всички правим това, по един или друг начин.

— Аз не съм Танър, Марина. Не се опитвай да ме успокояваш с детски приказки.

— Това в никакъв случай не са детски приказки, а самата истина. Понякога си мисля, че колкото е по-важен един въпрос, толкова по-слепи сме, когато искаме да го разрешим.

— Лягай си, Марина. Аз ще остана с бебето.

— Не. Ако искаш, по някое време през нощта ела да ни видиш как сме, но грижата за бебето е моя работа. Сега иди почивай или ще пратя Дрю след теб.

Уорд още веднъж прегледа детето.

— Кога ще знаем дали ще се оправи?

— Не знам. Понякога, за да се развие болестта, са нужни само няколко часа. Друг път — цяла седмица.

— Тогава ще чакаме.

На следващата сутрин състоянието на бебето не се бе променило. Хълтналите му очички и бузки, и посинелите устни му придаваха зловещ, мъртвешки вид. Сухият език и набръчканата кожа по ръчичките, лицето и крачетата, бяха още едно доказателство колко обезводнено бе телцето. Уорд предположи, че детето бе изпаднало в шок.

Сега вече никой нищо не можеше да направи. Трябваше само да чакат.

Но той не можеше да стои просто на едно място и да чака всеки момент детето да умре. Марина правеше всичко, което при тези обстоятелства можеше да бъде направено.

— Добре съм — бе го уверила тя. — Задрямвам от време на време. Няма смисъл и двамата да оставаме тук. Изабел ми каза, че не могат да завършат дамгосването без теб.

След като се увери, че Марина разполага с всичко, от което може да има нужда, Уорд се изкъпа грижливо, отиде в къщата, изяде мълчаливо закуската си, след това се отправи към обора.

— Къде отиваш? — попита Танър и изтича да го догони.

— Да оседлая коня си. Имаме да дамгосваме още животни.

— Джейк каза, че днес той ще улавя животните с ласо, тъй като ти не можеш заради бебето.

Уорд не забави ход и Танър трябваше да подтичва, за да не изостава.

— Майка ти се грижи сега за бебето.

— Ще ме научиш ли да хвърлям ласо като теб?

Уорд не смяташе, че точно този ден ще има търпението да учи когото и да било. В него се бе натрупало огромно напрежение. Трябваше му дълга и изтощителна физическа работа, в противен случай щеше да избухне.

— Може би утре, ако свършим с дамгосването.

— Но аз искам да ме учиш сега.

— Сега Уорд няма време — обади се Уил, който вървеше след Танър. — Кой ще лови животните, ако Уорд трябва постоянно да оправя ласото ти, оплетено в краката на телетата.

— Но ласото ми не се оплита в краката на телетата.

— Напротив — намеси се Дрю, която междуременно се бе приближила заедно с Пит. — Ти си ужасен с ласото. Дори Пит е по-добър.

— Дяволски си права — потвърди Пит.

— Оставете го — намеси се Уорд. — Ако Танър имаше вашия опит, той несъмнено би бил по-добър от вас. А ти по-добре внимавай с ругатните, Пит. Ако те чуе, Изабел ще ти извие ухото.

— Първо ще трябва да ме хване.

— Аз ще те хвана — заяви Дрю.

— Ако Пит избяга от Изабел, Джейк ще го хване — отбеляза Уорд. — Но тогава лошо ти се пише, Пит.

— Но ти самият ругаеш! — оплака се момчето.

— Но аз съм голям и на мен ми е позволено да върша такива неща.

— С нетърпение ще чакам и аз да стана голям — промърмори Пит.

— Не е толкова хубаво, колкото си мислиш — отвърна Уорд.

Дрю го погледна така, сякаш изведнъж си бе загубил ума. Може би бе точно така, но да бъде възрастен, за Уорд бе голямо разочарование. Бе много по-щастлив, когато беше на шест години и се катереше по дърветата, за да търси птичи гнезда, връзваше чифт звънтящи шпори за опашката на някоя крава и никога не се съмняваше, че е обичан.

Децата на Джейк си отидоха, вероятно да се приготвят за работа, но Танър остана с него и го последва в обора. Уорд изведе оттам коня си Джако, който яздеше, когато улавяше животни. Конят бе с къси крака и широк гръб, сиво-кафяв на цвят и изобщо не можеше да се нарече красив, но беше безценен, когато трябваше да удържа напъна на хванато в примката теле.

Уорд нагласи кожената юзда на главата на коня и го завърза за един стълб.

— Обзалагам се, че татко е по-добър в тази работа от теб. Мама казва, че той е най-добрият.

Уорд сложи на гърба на коня одеялото, което се поставяше под седлото, и оправи всички неравности и гънки.

— Когато се върне, ще го помоля да ме научи — продължи Танър. — И ще стана по-добър от Пит и Уил. И дори от Дрю.

— Сигурен съм, че ще станеш — отвърна Уорд.

Отиде до стената, където бяха наредени много седла, и избра едно от черна кожа и украсено със сребро. Баща му му бе подарил това седло, когато навърши петнайсет години. Тогава си бе мислил, че баща му сигурно го обича много, за да му подари нещо толкова ценно. По-късно се научи да цени нещата по различен начин.

— Дрю казва, че ти си най-добър от всички. Казва също, че си по-добър и от татко. Вярно ли е?

— Може би също толкова добър като него — отвърна Уорд. Насочи цялото си внимание към оседлаването на Джако, опитвайки се да скрие чувствата, които бяха предизвикали думите на момчето.

— Точно това каза и Джейк.

След като нагласи седлото, Уорд провря ръка под корема на коня, улови ремъка и започна да го пристяга.

— Вие с Джейк говорите ли си често за мен?

— През цялото време — отговори вместо Танър Дрю, която точно в този момент влезе и чу въпроса. — Танър постоянно говори за теб и за своя татко.

— Не е вярно! — извика момчето.

— Разбира се, че е вярно — възрази Дрю. — Джейк каза, че е готов и те чака — обърна се тя към Уорд. — А ти ще дойдеш ли да ми помогнеш, или ще стоиш тук и само ще си мечтаеш за отдавна изчезналия ти баща?

— Той не е изчезнал и не мечтая!

— Може и да успееш да ме заблудиш някога. Ще дойдеш ли или не?

— Върви — подкани го Уорд. — Да се научиш как се работи с клеймото е също толкова важно, колкото и улавянето на животни с ласо.

След като се увери, че ремъците са здраво затегнати, Уорд скочи на седлото. Трябваше да положи много усилия, за да изхвърли Танър и бебето от мислите си. В следващите няколко часа не искаше да мисли за нищо друго, освен за непосредствената си работа. Може би ако успее да улови достатъчно животни, ще се умори толкова, че въобще няма да е в състояние да мисли.

През последния един час Танър дори за миг не бе откъсвал поглед от Уорд. Шумните протести на Дрю, че помага не повече от куцо теле, сляпо и с двете очи — дори и лекият удар, който тя му нанесе с края на желязото за дамгосване — не бе в състояние да отклони вниманието му за повече от няколко минути.

Джейк бе казал, че Уорд се нахвърля върху работата си с бясна енергия. Танър не знаеше нищо за това. Но знаеше, че Уорд улавяше животните толкова бързо, че държеше в постоянна заетост двете групи момчета, които извършваха дамгосването. Танър не го бе видял досега да пропусне нито един път. Бе наблюдавал много пъти хората на Бъд. Никой не бе толкова ловък като Уорд.

Джейк се изправи, след като бе поставил клеймото на поредното животно.

— Почини малко — извика той на Уорд. — Изплезихме езици от умора!

— Аз изобщо не съм изплезила език! — извика възмутено Дрю.

— Не правиш нищо друго, освен да мърмориш — срязва я Бък, като отскочи встрани от животното, което току-що бе дамгосал.

— Аз също — добави Уил, но никой не му обърна внимание.

Танър проследи с поглед Уорд, който отведе коня си до един дъб. Когато достигна сянката, накара животното да спре и скочи от седлото.

— Никога не съм виждал някой да улавя животните толкова бързо.

— Няма и да видиш — отвърна Джейк. — Уорд е най-добрият тук, но си мисля, че тази сутрин надмина себе си.

— Той хвърля ласото под животното и го затяга около задните му крака! — възкликна удивен Танър. — Как го прави?

— Ще трябва да питаш него. Аз не мога да го правя — призна Джейк.

— Обзалагам се, че е добър колкото и татко.

На Танър не му харесваше, когато трябваше да направи такова признание, но щом като се отнасяше до Уорд, не му бе неприятно.

— Уорд е добър във всичко, с което се захване — продължи Джейк. — Понякога си мисля, че е прекалено добър.

— Как е възможно да бъдеш прекалено добър? — попита Танър.

— Възможно е, но това ти докарва неприятности с хората около теб — обясни Джейк. — Освен това те прави нещастен.

Танър бе твърде малък, за да разбере какво иска да му каже Джейк. За него това, да бъдеш най-добър във всичко, бе повече от чудесно. Но момчето не искаше да си признае, че не разбира, затова само кимна в знак на съгласие.

— Харесваш ли Уорд? — попита го Джейк.

— Да.

Джейк се усмихна.

— Добре — промълви тихо той. — Много добре.

Танър не знаеше защо се усмихва Джейк, но това го караше да се чувства неудобно, все пак усещаше, че става нещо, което не разбира. Щеше да попита майка си. Тя трябва да знае. Трябваше също да я попита защо не харесва Уорд.

Танър го харесваше. Дори много.

ГЛАВА 15

Уорд остави бебето да мърда свободно в ръцете му. Телцето не беше студено, крачетата и ръчичките не бяха вдървени. Въпреки това не можеше да се позволи да се отпусне. Бе виждал да умират прекалено много хора точно когато си бе мислил, че са на път да се оправят.

В ранчото бе тихо. Миналата нощ бяха приключили с дамгосването. Уорд бе настоял Марина да се изкъпе грижливо, преди да си легне. Тя беше на крака от два дни. Уорд седеше на предната веранда. Сведе поглед към бебето, което бе заспало кротко в ръцете му. Малкото бе много красиво. Сега разбираше защо Марина толкова се бе привързала към невръстното момиченце.

Уорд се питаше какъв ли е бил Танър на тази възраст. Никога не бе имал възможността да държи сина си по този начин, да гледа в почуда как такова малко и безпомощно същество може да предизвика толкова много любов. Можеше само да предполага какво неистово желание би изпитал да го защитава, колко щеше да се притеснява при всяка кашлица или при всяка температура.

Никога нямаше да има възможност да прекарва часове, изучавайки сина си по този начин. Никога нямаше да има възможност да го наблюдава как расте, да следи промените в него, да се гордее с първите му стъпки, с първата изречена дума.

Най-важното от всичко — никога нямаше да изпита неописуемото щастие детето му да вдигне поглед към него и да му се усмихне в отговор на това, че го е познало и че му има пълно доверие. Неговото малко момченце никога нямаше да вдигне ръчички към него, за да бъде гушнато, никога нямаше да го нарече „татко“ или да се притисне към него, за да бъде утешено. Не. Беше лишен от всичко това от хората, които повече от всички на света би трябвало да желаят неговото щастие.

В този момент бе готов дотолкова да намрази семейството си, че дори самата мисъл го изплаши. Изпита истинско облекчение, когато

Изабел излезе и дойде при него.

— Не се приближавай повече — предупреди я той.

— Бебето ще се оправи — отвърна тя и се настани на стола до него. — В противен случай нямаше да живее толкова дълго.

— Все още не можем да бъдем напълно сигурни.

— За много неща не можем да бъдем сигурни. Вместо да се тревожиш за бебето, по-добре да помислиш какво ще правиш с Танър. Марина казва, че момчето започва да говори за теб повече, отколкото за въображаемия си баща.

— Напоследък не мога да мисля за нищо друго. Имаш ли някакви предложения?

Изабел се залюля на стола, а на лицето ѝ се появи самодоволна усмивка.

— Имам едно-две. Но с повече късмет вие двамата с Марина може и сами да ги откриете.

— След като знаеш толкова много, няма ли да спестим време, ако просто ни подскажеш какво трябва да направим?

Не искаше въпросът му да прозвучи толкова саркастично.

— Ти си възрастен човек, Уорд. Трябва сам да вземаш собствените си решения, колкото и глупави да са те.

— Нямах голямо доверие в мен, нали?

— Напротив, винаги съм имала голямо доверие в теб и то от ден на ден расте. Забелязал ли си колко е красиво това бебе? Смятам, че един ден ще се превърне в много красива жена. Има сини очи като теб. Ако не ѝ намерим семейство, можеш да я осиновиш.

Уорд се сепна и я погледна право в очите. Изабел му отвърна с искрен и открит поглед. До този момент не се бе заглеждал истински в детето.

Предполагаше, че малкото момиченце е на около шест месеца. То беше изтощено, очите му бяха хлътнали дълбоко, но бяха широко отворени. Гъста червеникаворуса коса покриваше главичката му.

— Не се бях замислял как да ѝ намерим дом — проговори Уорд след дълго мълчание. — Първо трябва да я облечем.

Бебето все още бе увито в одеяло. Всичките му дрешки бяха изгорени.

— Трябва да ѝ дадем и име — добави Изабел.

— Ще оставя това на теб и Марина. Не ме бива за такива неща.

— Нито пък нас с Джейк. Все още не сме решили как да кръстим собственото си дете.

— Мислех, че възнамеряваш да кръстиш бебето на леля си.

— Ами ако е момче?

Уорд се усмихна дяволито.

— Не мислиш ли, че вече имаш предостатъчно.

Изабел му се усмихна така, както само една доволна от себе си и от живота жена може да се усмихва.

— В близките години възнамерявам да имам още няколко.

В този момент на верандата се появи Марина. Косата ѝ бе все още влажна след банята. Изглеждаше изтощена и Уорд бе доволен, че вече нямаше да е необходимо тя да стои по цяла нощ будна заради бебето.

— Малката е добре, нали? — попита Марина.

— Изабел вече ми каза, че тя ще се оправи.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен е — отвърна вместо него Изабел. — Не искам да те засегна, като ти кажа, че изглеждаш ужасно, но ако не си починеш, в скоро време няма да изглеждаш най-красивата жена в това ранчо.

В отговор Марина се изчерви.

— Никога не съм си мислила, че съм.

— И все още си — добави Изабел. — За мое най-голямо съжаление.

Изад ъгъла на къщата се появи Танър, който тичаше с всички сили. Уорд очакваше Пит, Уил или Дрю да тичат след него, но момчето бе само.

— Мога ли днес да яздя с теб? — попита Танър, като се обърна към Уорд.

Уорд хвърли бърз поглед към Марина. Тя, изглежда, се колебаеше.

— Къде отиваш? — осведоми се Марина.

— Към края на долината — отвърна Уорд. — Трябва да проверя как са телетата, които откарахме там. Джейк и останалите момчета са прекалено заети, но и те ще отидат в долината.

— Те вече тръгнаха — обяви Танър. — Искан да тръгна с Уил и Пит, но Джейк не ми позволи.

Уорд почувства истинска жал към Марина. Всичко, което искаше да прави момчето, изглежда го отдалечаваше от нея, а това бе знак, че Танър расте. Уорд знаеше, че тя е първата, която би искала той да порасне здрав, силен и независим. Но след като бе жертвала толкова много заради него, сигурно ѝ бе много трудно да вижда как той се отдалечава от нея.

— Няма да му позволявам да прескача проломи или да впуска в надбягване с останалите — предложи Уорд.

— Но така изобщо няма да е интересно — възпротиви се Танър.

— Искаш ли да останеш тук? — обърна се към него мъжът.

— Не.

— Тогава не създавай неприятности. — Уорд намигна на Танър и момчето моментално му се усмихна в отговор.

— Хайде, мамо, няма да създавам неприятности. Само ще яздя, обещавам.

— Добре — съгласи се неохотно Марина. — Но ако трябва да се преследва някое животно, остави Уорд да го направи. Той познава тези хълмове, а ти — не.

— Ето, подай ми бебето — каза Изабел и протегна ръце към Уорд.

Уорд се изправи, подаде ѝ внимателно бебето и се обърна към Марина.

— Марина, престани да се тревожиш толкова за Танър. Можеш например да помислиш какво име да дадем на това бебе. А сега, ако не искаме Дрю да се върне и да започне да ни се подиграва, ние с Танър по-добре да изчезваме.

Марина му отвърна с уморена усмивка.

— Кога започнахте да бягате от малки момиченца?

— Откакто намерих Дрю. Само постой с нея толкова, колкото аз и ще видиш.

— Всички я обичат — поясни Изабел. — Но тя невинаги се държи мило с тях.

— Към мен се отнася най-зле от всички — каза Танър. Но в гласа на момчето се долавяше искрената му симпатия.

— Тя одобрява само Джейк, защото той е неин баща, и Уорд, защото той я е спасил от индианците — заяви Изабел. — Към останалата част от мъжкия пол се отнася с презрение.

— Хайде, Танър — подкани го Уорд. — Те, разбира се, имат числено превъзходство. Да изчезваме.

Танър се усмихна гордо и се отправи към конюшната, като правеше всичко възможно да имитира походката и стойката на Уорд. Самият Уорд бе правил остроумни забележки относно това, как Уил имитира Джейк. Сега трябваше да признае, че поведението на момчето го кара да се чувства чудесно, струваше му се, че е станал някак си посилен и по-значим. Това бе един от най-хубавите мигове в живота му, почти като през онзи ден, когато най-сетне бе повярвал, че Марина го обича.

Уорд не мислеше, че нещо би могло наистина да се сравни с онзи момент. Беше се почувствал съвсем различен човек, освободен от ограниченията, против които се бе борил толкова дълго. Не можеше да се удържи да не хвърли поглед назад към верандата и да не се запита дали бе възможно да се почувства отново по този начин.

Ако беше така, Марина бе единствената жена, която можеше да го направи щастлив. Бе имал много жени, но никоя не успя да докосне онази част от него, която Марина бе завладяла толкова лесно.

Уорд постави ръка на рамото на Танър. Каза си, че не би трябвало да го прави, но не можа да се сдържи. Освен в деня, когато се ожени за Марина, никога не се бе чувствал толкова близо до друго човешко същество.

Танър вдигна поглед към него и му се усмихна така, че разтопи сърцето му. Това не бе поглед към почти непознат човек. С такъв поглед едно момче можеше да погледне баща си. Уорд усети в момчето любов, която то не се страхуваше да дари. Това бе любов, която той бе копнял през целия си живот да получи от семейството си, бе се борил, бе се надявал. А сега я намери в това момче и само трябваше да протегне ръка.

Но нямаше право.

Марина ги наблюдаваше, докато двамата заедно се отдалечаваха. Овладея я странно чувство. Ето, там вървяха те, двамата мъже в живота ѝ, баща и син. И така трябваше да бъде. Нещо в нея се разтопи и я трогна до сълзи, когато видя как Танър се опитва да имитира походката на баща си и как покровителствено и с много обич Уорд сложи ръка на

рамото на момчето и го привлече към себе си. Сълзи замъглиха погледа ѝ и започнаха свободно да се стичат по страните ѝ. Дори не се опита да ги скрие.

— Дватамата са хубава двойка, нали? — обади се тихо Изабел.

— Да — отвърна Марина със задавен глас. — Така е. Изведнъж я завладя чувство на загуба. През всичките тези години тя бе мислила единствено за гнева и болката си. Едва в този момент осъзна, че истинското им нещастие с Уорд се състоеше не в това, което си бяха причинили един на друг, а в това, което бяха пропуснали.

Тя бе пропуснала безкрайната любов, която бе очевидно, че препълваше сърцето му и той отчаяно искаше да я подари на някого. Бе пропуснала щастието да живее със съзнанието, че е обичана заради самата себе си, а не заради положението на семейството ѝ, радостта да го посреща всеки ден вкъщи, да вижда как лицето му светва от радост. Беше пропуснала толкова дни, които можеха да прекарат заедно, и толкова изпълнени със страст и любов нощи.

Бе пропуснала неописуемата радост съпругът ѝ да поеме в ръцете си сина, който тя му бе родила.

Припомни си подигравките, прикритите нападки, шушуканията. Сега за нея те не означаваха нищо, не и когато виждаше Танър да припка около Уорд като кученце. Детето ѝ бе лишено от много повече неща от нея. За Танър това бе още по-важно, защото момчето все още не можеше да разбере и по тази причина не бе в състояние по никакъв начин да се защити.

Всичко това бе много повече, отколкото Марина можеше да понесе. От гърлото ѝ се изтръгна сподавено ридание.

— Какво има? — попита разтревожена Изабел.

— Нищо — едва успя да промълви Марина. — Глупаво е. След миг ще ми мине. Всичко е наред.

Но не беше. Чувстваше се сломена и измъчена. Не можа да се съдържи и зарида. Обърна се и хукна обратно към къщата и към самотата на стаята си.

— Не можем ли да стигнем там? — попита Танър, като посочи една едва забележима пътека, която се извиваше зигзагообразно по

тесния каньон и стигаше до малко сечище на едната страна на възвишението.

— На онези телета ще им е необходимо поне месец, докато намерят пътя през този лабиринт от каньони и хълмове.

— Не можем ли да се изкачим малко по-нависоко? През целия ден яздим само по равни и скучни пътеки.

Уорд не искаше да казва на момчето, че повечето му дни минаваха точно по този начин. Танър искаше да преживее нещо вълнуващо. За него ездата представляваше път през дълга поредица от хълмове, каньони и потоци, а за разнообразие от време на време се появяваше някоя сърна.

— Джейк каза, че има нужда от месо — продължи момчето. — Ти обеща да застреляш сърна.

— Нощния ястреб ще го направи.

— Джейк каза, че след като сме толкова много хора, Изабел ще се нуждае поне от две.

— Може би Джейк сам ще застреля някоя.

— Не можеш да ги оставиш само те да ловуват, а ние да не правим нищо — възпротиви се Танър.

— Обещах на майка ти, че няма да те оставя да се забъркваш в неприятности.

— И как ще се забъркам в неприятности, ако застреляш сърна?

Танър се бе държал добре през целия ден. Можеха да поемат по една тясна пътека, която минаваше през отвесното и високо било на хълма, и насочвайки се обратно към ранчото, да прекосят няколко каньона. Там бе най-подходящото място да се търси дивеч.

Изкачването беше дълго и трудно, но си заслужаваше. Ако стигнеха до върха, можеха да видят ранчото, което се намиреше на цели десет мили. Джейк все още не бе купил всичката земя, но в бъдеще възнамеряваше да го стори.

— Готов ли си да тръгваме? — попита Танър, без да се впечатли от красивата долина, която се простираше на около хиляда фута под него.

Уорд се засмя вътрешно. Какво можеше да очаква? Момчето бе само на шест години. Ако вместо момчето тук бе Марина, без съмнение тя щеше да сподели възхищението му от живописните каньони и долини, изсечени втвърдите скали преди хиляди години, а

сега покрити с буйна трева и високи дървета. За Уорд това бе кътче от рая.

В цялата долина бяха разпръснати големи канари, по-големи дори от къщата на Джейк, които сякаш бяха захвърлени там от великанска ръка. Други, намиращи се една върху друга, изглеждаха така, сякаш всеки миг ще се срутят в долината. В няколко посоки бяха разпръснати не по-малко внушителни гранитни скали, през които течаха потоци и които образуваха по-малки проломи с дива, първична красота.

Уорд винаги гледаше с почуда и възхищение тази долина и за пореден път осъзнаваше колко малък и незначителен изглежда спрямо творението на природата и колко малки и незначителни са собствените му проблеми. Това го караше да се чувства по-добре. Колкото са по-малки, толкова по-лесно ще ги разреши.

Но колкото на Уорд се искаше да остане повече на това място, където му се струваше, че на света няма нищо невъзможно, толкова Танър ставаше по-нетърпелив. Момчето вече бе започнало да слиза по тясната пътека, която водеше надолу към скалист каньон. Очевидно бе решен да открие сърна преди Уорд.

Каньонът, в който навлязоха, беше наистина тесен и скалист. Високите дървета образуваха над главите им истински зелен тунел, който ги предпазваше от силните лъчи на слънцето. Пътеката не бе много стръмна и по нея се яздеше леко и приятно, но скоро тя изведе двамата ездачи в малка долина, закътана между високи и стръмни склонове. На известно разстояние спокойно пасяха крава и бик. До тях на тревата лежеше теле.

Танър се бе нагледал на толкова много крави, че те вече не представляваха интерес за него. Това, което търсеше, бе сърна.

— Ето една! — изкрещя момчето, а лицето му светна от вълнение.

Кошутата бе на повече от хиляда фута разстояние, а до нея теренът бе непроходим.

— Да, виждам — отвърна Уорд. — Но аз не мога да застрелям нищо от такова голямо разстояние.

— Разбира се, че можеш — отвърна Танър.

— Сигурно наблизо е скрила сърнето си.

Уорд искаше да отклони момчето от намерението му, но Танър изглеждаше решен на всяка цена да ловува. Неочаквано и с пълна сила Уорд осъзна, че не само прекрасната гледка на долината го задържате и го караше да проточва всеки миг. Всъщност причината бе, че е заедно със сина си. Искаше му се този следобед да продължи вечно. Никога преди не бе прекарвал толкова време с момчето.

Да язди с Танър, да отговаря на въпросите му, да споделя радостта му, когато се учи как да хвърля ласо, да вижда вълнението му за нещо толкова обикновено като това да прекарат заедно един ден в ранчото, да бъде човекът, който е в състояние да му доставя толкова радост — това за Уорд бе толкова ново и толкова прекрасно усещане. Изпитваше такава обич към това момче, че на моменти не бе сигурен дали може да я удържи.

Не бе възможно да изпитва такава обич към Танър, без да чувства нищо към Марина. Тя бе майка на Танър, жената, която някога толкова отчаяно бе обичал. Двамата заедно бяха дали живот на това момче.

Танър предизвикваше у него желание да има свой дом, семейство, място, където да може да обича и да бъде обичан.

Уорд се запита дали Марина все още изпитва някакви чувства към него. От поведението ѝ можеше да съди, че тя вече не му се сърди, но той искаше много повече. С всяка стъпка, с която се приближаваше към момчето, Уорд усещаше, че се отдалечава от Марина и че не иска нещата да се развиват по този начин.

— Танър, спри — извика Уорд. — Вдигаш толкова много шум, че ще изплашиш всичкия дивеч в долината.

Танър нетърпеливо бързаше напред и от време на време се скриваше зад някое възвишение или завой. Уорд не се тревожеше за безопасността му, но държеше да спази обещанието си към Марина да не изпуска момчето от очи.

Още повече, не искаше да пропуска дори миг от този забележителен ден. Уорд бе убеден, че Танър чувства поне малка част от обичта, която изпитваше към него. Виждаше доказателство за това в очите на момчето, когато то вдигаше поглед към него. Усещаше го в начина, по който Танър се опитваше да му подражава или просто да му достави удоволствие.

От друга страна, всичко това навяваше на Уорд горчиви спомени. В момчето мъжът виждаше себе си, спомняше си времето, когато би направил всичко, за да заслужи същата любов и внимание, с които майка му отрупваше Рамон. Бе станал най-добрият каубой, бе се научил да управлява ранчото, работеше дълги часове, без да се оплаква, но нищо не се бе променило.

Уорд дотолкова бе потънал в мислите си, че не забеляза кога конят му бе спрял. Танър не се виждаше никъде. Уорд дръпна юздите, пришпори коня си и се впусна в галоп по пътеката.

Намери Танър още след първия завой. Момчето не бе слязло от седлото, просто бе спряло и бе вперило поглед пред себе си. На около стотина фута напред малкият каньон се разширяваше. До една група дървета спокойно стоеше огромен елен с бяла опашка и великолепни огромни рога. Самецът изобщо не изглеждаше обезпокоен от присъствието на момчето. Животното бе отправило поглед към дърветата и душеше въздуха. Уорд предположи, че наблизко сигурно има кошута.

Добре. Докато вниманието на елена бе насочено другаде, сигурно ще може да се приближи достатъчно, за да го улучи.

— Не се движи — обърна се той към Танър. — Дръж здраво юздите на коня, защото дрънкането на метала може да го изплаши.

Уорд се опита да овладее вълнението и възбудата си на ловец, докато изваждаше карабината и се прицелваше. Въпреки че ловуваха само за да си набавят храна, момчетата се съревноваваха кой ще донесе най-голямото животно. Никой в ранчото не бе виждал такъв елен. Почти можеше да чуе Дрю, която казва на момчетата, че не струват дори цената на шпорите, които носят, ако не донесат къщи елен поне с десет разклонения на рогата.

Уорд се прицели и дръпна спусъка. Еленът подскочи и е втурна към дърветата, но не направил и две крачки, тежко рухна на земята. Като нададе пронизителен тържествуващ вик, Танър заби пети в корема на коня и се втурна напред.

Уорд прибра карабината в калъфа и бързо последва сина си. Бе напълно възможно еленът да е още жив. Ранено животно с такава големина може да бъде много опасно, особено за малко и нищо неподозиращо момче. Но още преди да пришпори коня в галоп, Уорд усети, че животното се колебае, отметна глава и изцвили високо. С

ъгълчето на очите си Уорд забеляза нещо светлокафяво, което притича между дърветата и се насочи към долината. Не беше елен. Животното тичаше към мястото, където бе паднал еленът, а не бягаше от него. Дори преди да бе имал възможност да огледа по-добре, Уорд вече знаеше какво е.

Танър и един планински лъв^[1] се бяха отправили в една посока! Очевидно пумата бе дебнала същия елен и го смяташе за своя плячка. Явно искаше да стигне до нея първа.

Обаче Танър искаше да направи същото!

Уорд отново извади карабината си и заби пети в корема на коня. Миризмата на пумата бе изплашила коня. Животното искаше да избяга в противоположна посока към планинския масив. Уорд го принуди да върви напред, но и двете му ръце бяха заети — в едната държеше карабината, а с другата задържаше коня да не избяга. Което означаваше, че не може да стреля.

Ако скоро не прогонеше пумата, Танър щеше да се окаже между огромната котка и мъртвия елен.

Тъй като не можеше да се цели точно и едновременно с това да задържа коня, Уорд стреля във въздуха.

Нито пумата, нито Танър забавиха ход.

Уорд пришпори жребеца си. Можеше само да се надява, че конят на момчето ще види или ще надуши пумата, преди да стигнат до елена. Ако не успееше, хищникът най-вероятно щеше да нападне. Това животно с лекота можеше да счупи врата на кон. Едно шестгодишно момче не би представлявало никаква пречка за него.

Уорд усети мига, в който конят на Танър подуши планинския лъв. Цвилейки от страх, животното отскочи встрани, след което се обърна, за да посрещне врага.

Неподготвен за внезапните резки движения на коня, Танър изпусна юздите и загуби равновесие. В следващия миг изхвърча от седлото и се изтъркаля на земята, на няколко сантиметра от поваления елен.

В сянката на дърветата огромната котка нададе яростен рев и се впусна в атака.

Стиснал здраво пушката, Уорд скочи от седлото. След това моментално зае положение с едно коляно на земята, опря карабината на рамото си, като отчаяно се надяваше да улучи.

Първият куршум пропусна целта. Уорд имаше време само за още един изстрел. Когато натисна отново спусъка, животното се готвеше за скок, което означаваше, че то ще се приземи направо върху плячката.

Вместо това пумата падна върху Танър.

Уорд се изправи и затича с всички сили към сплетените тела на момчето, елена и пумата.

Конят на Танър, като продължаваше да цвили от страх, се обърна и препусна към долината.

Хиляди мисли с мълниеносна бързина преминаха през ума на Уорд за няколко секунди, които му бяха необходими да стигне до момчето. Единственото, което съзнаваше обаче, бе вледеняващият страх, че хищникът ще се изправи отново и ще нападне момчето.

В първия момент това, което видя, като че ли потвърди най-лошите му страхове. Танър лежеше неподвижен на земята, целият в кръв, с разкъсана от ноктите на звяра риза. От рамото до лакътя се простираше грозна рана. Пумата лежеше неподвижна, а отворените ѝ челюсти бяха само на сантиметри от гърлото на момчето.

Уорд се впусна напред, готов да стреля още веднъж в пумата, но в същия момент разбра, че е мъртва. Вторият куршум бе улучил сърцето ѝ.

Уорд повдигна котката и я отместа от Танър. Момчето не помръдваше. Уорд отправи горещи молитви към небето синът му да е жив. Провери бързо пулса му и разбра, че момчето просто бе изпаднало в безсъзнание.

Танър отвори очи. Погледна елена, който лежеше до него.

— Господи, не знаех, че е толкова голям!

Уорд изпусна въздишка на облекчение.

[1] *Felis concolor* — планински лъв — разпространено в Америка
наименование на пума. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

— Не ме ли чу, когато ти извиках? — попита Уорд.

— Да, чух те.

— Защо тогава не спря?

— Не знам.

Момчето бе необичайно мълчаливо и намръщено. Уорд не бе сигурен дали това се дължеше на факта, че Танър знае, че бе постъпил лошо, но не искаше да си признае, или на болката от раната, или и на двете.

— Предния ден не обърна внимание, когато се опитах да те спра да не влизаш в онзи фургон.

— Не мислех, че фургонът представлява някаква опасност.

Както не бе помислил, че има някаква опасност в това да приближи животното, което току-що бе застреляно. Уорд се съмняваше, че Марина някога бе допускала момчето в близост до диво животно, без значение дали е мъртво или живо.

Уорд почисти и превърза раната на Танър, доколкото можеше при тези обстоятелства. Щеше отново да я промие, когато се върнат в ранчото. През войната бе забелязал, че рани, промити с карболова киселина, загняват много по-рядко. Така щеше да постъпи и с раната на момчето, защото нямаше намерение да поеме риска да се получи гангрена.

Никак не му се искаше да се среща с Марина. Бе й обещал, че ездата ще бъде съвсем безопасна. А сега връщаше Танър със сериозна рана, резултат от нападение на планински лъв.

— Ако майка ти изобщо някога вече ти позволи да излезеш с мен, трябва да ми обещаеш нещо — каза Уорд, когато се отправиха към къщи.

— Какво? — Танър го изгледа с подозрение.

— Ако ме чуеш да те викам, ще спреш където си, и то на момента. Никакви въпроси, никакво колебание.

— Мама много ще се ядоса, нали?

— Предполагам, че повече ще бъде изплашена от нараняването ти.

— Направо ще побеснее, когато разбере за планинския лъв.

Уорд бе сигурен, че момчето бе право. Вместо толкова дълго да се опитва да го предпазва от опасностите, Марина би трябвало да го научи как да ги посреща и избягва. Не можеше да стои до него и да го пази през целия му живот.

Танър говореше все по-малко, а когато приближиха ранчото, съвсем не продумваше. Уорд разбираше, че раната го боли много, защото го бе видял на няколко пъти да избърсва сълзите от очите си. Уорд копнееше да му предложи някаква утеха, но не можеше да направи нищо, за да облекчи болките му. Няколко пъти отвори уста, за да изрази съчувствието си, но не го направи. Танър с всички сили се опитваше да се преструва, че ръката не го боли. Докато си мислеше, че Уорд не знае колко го боли, щеше да понася стоически всичко.

От време на време Уорд посочваше някои интересни неща, край които минаваха — назоваваше някои растения, обръщаше внимание на момчето на странни скални образувания, някой нов каньон, всичко, което би могло да отклони мислите на Танър от болката. Въпреки усилията си обаче, момчето почувства как очите му се пълнят със сълзи.

На около една миля от ранчото Уорд забеляза трима ездаци, които идваха към тях.

— Поправи ме, ако греша — каза той. — Това са тримата палавници, които идват да видят какво сме уловили.

Танър веднага вдигна глава.

— Мислиш ли, че са убили някоя сърна?

— Може би, но се обзалагам, че не са убили елен като нашия.

— Тях някога нападал ли ги е лъв?

— Веднъж Уил бе ритнат от една крава — между другото, той никога не прави това, което му казваш — но нищо толкова опасно като нападението на хищника не му се е случвало.

Развеселен, Уорд наблюдаваше момчето, което се изпъчи гордо при мисълта, че само то е било нападнато от планински лъв. Дори не можеше да се надява, че Марина ще погледне на случката в такава светлина. Очакваше, че тя ще бъде готова да го убие с голи ръце.

— Боже! — извика Дрю, изоставяйки самодоволния си маниер на поведение, когато видя елена, завързан за седлото на Танър. — Къде го намерихте?

— Аз го намерих — обади се Танър.

Уил и Пит, които следваха Дрю, бяха прекалено развълнувани, за да кажат каквото и да било.

— Почакайте само Ястреба да види това — каза накрая Пит, а очите му блестяха от вълнение. — Той донесе елен с девет разклонения на рогата и мисли, че е направил нещо изключително.

Уил само прокарваше пръсти по рогата на елена и издаваше нечленоразделни звуци.

— Щяхме да хванем нещо по-голямо, ако бяхме останали по-дълго — каза Дрю, като се опита да защити себе си и отсъстващия Ноцен ястреб. — Но той търсеше планински лъв. Намерихме останки от убито животно.

— Ние открихме лъва — добави Танър. — Уорд го уби.

Те всички се втреничиха в Уорд, с широко отворени от изумление очи, като в миг забравиха за елена.

— Къде? — попита Пит.

— Колко беше голям? — поиска да знае Уил.

— Не ти вярвам — добави спокойно Дрю.

— Видяхме го в един от онези многобройни каньони в началото на долината — обясни Уорд.

— Беше огромен — каза Танър, като в миг забрави за намерението си да бъде хладнокръвен и спокоен. — Зъбите му бяха толкова големи.

Танър преувеличи само с два инча.

— Хайде де! — подметна Дрю. — Изобщо не си се приближил толкова до него, за да видиш и зъбите му.

Пит и Уил изглеждаха също толкова скептични.

— Напротив — настоя възмутен Танър. — Той скочи върху мен и виж каква рана ми направи на ръката. Уорд я превърза.

За пръв път другите забелязаха превръзката, която покриваше лявата ръка на Танър от рамото до лакътя.

— Сигурно си паднал от коня — предположи Дрю.

— Да, сигурно си паднал от коня и си се приземил върху някой кактус — повтори като ехо Уил. Пит не направи никакъв коментар.

Вниманието му бе изцяло привлечено от големия вързоп, който висеше от седлото на Уорд.

— Кажим им, Уорд — обърна се умолително към него Танър. — Кажим им, че онзи лъв скочи върху мен и ти го уби.

Всички погледи се обърнаха към Уорд.

— Това той ли е? — попита Пит, посочвайки вързоба.

— Какво е това? — осведоми се и Уил.

— Планинският лъв.

— Защо не погледнете вътре?

— Не и аз.

— Ти си истински глупак, Уил — промърмори презрително Пит. — Та планинският лъв е мъртъв. Нищо не може да направи.

— Не обичам планински лъвове — отвърна Уил. — Дори и мъртвите.

Уил нямаше и десет години. Имаше си граници за смелостта му, дори и пред Дрю.

— Наистина ли там има лъв? — попита Дрю.

— Виж сама — каза Танър, добил увереност, след като видя, че вече му вярват.

Пит развърза края на вързоба. Но в момента, когато конете подушиха миризмата на хищника, станаха неспокойни и започнаха да цвилят.

— По-добре го завържи пак — посъветва го Уорд. — Можеш да го видиш, когато пристигнем в къщата.

— Уф! — Дрю направи гримаса на отвращение. — Защо си запазил кожата?

— Не можех да оставя такава красива кожа да бъде разкъсана на парчета от хищниците — отвърна Уорд. — Изабел би могла да я използва.

— Изабел никога няма да сложи в къщата си кожа от планински лъв — увери го Дрю.

— Защо не? — осведоми се Пит.

— Просто няма да го направи — отвърна Дрю, сигурна в интуицията си какво би приела една жена.

— Наистина ли пумата скочи върху Танър? — попита Уил, като се обърна към Уорд.

— Да — отвърна той.

— Захапа ли го?

— Не, но успя да направи дълбока драскотина на ръката му.

— Боли ли? — Дрю се обърна към Танър и го измери с преценяващ поглед.

— Боли, дори много — отвърна вместо него Уорд. — Но Танър е достатъчно смел, за да не го признае.

Момчето заслужаваше някаква награда за това, че преглъщаше толкова дълго сълзите си.

— Пумата се криеше сред дърветата. Изрева страшно и се нахвърли върху мен. Уорд я застреля, докато още беше във въздуха. Ако не беше го направил, пумата щеше да ме убие. — Танър нямаше търпение да им разкаже всичко.

— Ще отида да кажа на Джейк — заяви Пит, обърна коня си и го подкара в галоп.

— Аз също — извика Уил и препусна след Пит.

— Наистина ли пумата е скочила върху Танър? — попита Дрю.

Уорд виждаше, че тя изгаря от нетърпение да се присъедини към момчетата, за да се надпреварват кой пръв ще съобщи новината, но се мислеше за достатъчно голяма, за да се впуска в едно безсмислено състезание с Пит и Уил.

— Наистина ли си я застрелял още във въздуха?

— Да.

— Танър щеше да бъде мъртъв, ако не беше улучил.

— Танър щеше да бъде мъртъв, ако не беше улучил! — Марина използва същите думи, които бе казала и Дрю, но без нейното удивление и възхищение от умението му.

Нямаше нужда да му се припомня. Дори сега ужасът от това, което можеше да се случи, не бе напуснал съзнанието му. Нямаше как да знае, че сред онези дървета имаше планински лъв. Едва много покъсно бяха намерили двете убити животни, плячка на същия хищник.

Джейк и момчетата бяха отнесли елена, за да го одерат и да нарежат месото. След като Изабел категорично бе заявила, че няма никакво намерение да украсява къщата си с части от убити животни, Уорд мислеше, че момчетата щяха да вземат рогата и да ги окачат в бараката, където спяха.

Нощния ястреб бе предложил да изчисти и обработи кожата на пумата. Уорд изпита истинско облекчение, че не се налага да върши тази неприятна работа. Да се опита да обясни всичко на Марина, бе повече, отколкото можеше да стори в момента. Щеше да бъде много благодарен, ако тя го бе оставила да почисти раната на Танър сам. Нараняването наистина бе сериозно и това подклаждаше още повече гнева й.

— Господи! — възкликна тя. — Но какво си си мислил? Да позволиш да се приближи до планински лъв!

— *Не съм го оставил да се приближи до планински лъв* — отвърна Уорд, като полагаше неимоверни усилия да остане спокоен. — За нещастие убих елен, който пумата е преследвала. Танър не можеше да го види, защото хищникът се криеше сред дърветата.

Уорд осъзна прекалено късно, че не трябва да казва това.

— Искаш да кажеш, че този планински лъв можеше да убие Танър, преди да разбереш къде се намира?

— Винаги съм нащрек, когато се намирам далеч от ранчото — отговори Уорд, без да отделя поглед от раната, която почистваше.

— Защо конят на Танър не е избягал, когато е подушил хищника?

— Така и направи. За нещастие, преди това хвърли Танър от седлото.

Още една грешка. Уорд не можеше едновременно да се грижи за ръката на момчето и да мисли за всяка дума, която казва. Точно сега бе много по-важно да почисти добре раната на Танър, отколкото да успокоява гнева на Марина.

Изпитваше гордост заради момчето. *Неговият син*, Танър, бе събрал целия си кураж, за да не заплаче. Ако Марина бе изразила загриженост и съчувствие, а не гняв, момчето сигурно щеше да се предаде и да заплаче, дори и в присъствието на Дрю.

— Не боли много, мамо — каза то. — Уорд каза, че ще направи стегната превръзка и раната ще мине бързо.

— Ако преди това не се инфектира.

— Няма — заяви Уорд. Много пъти не бе успявал да предотврати инфекция, но тук ставаше дума за собствения му син и трябваше да успее.

— Не можеш да знаеш това.

— Аз съм лекар.

— Според Изабел, си изоставил професията си още преди години.

— Но не съм забравил това, което съм учил. Още повече, не можеш да очакваш, че ще пренебрегна собст... — още малко и щеше да каже *собствения си син* — отговорностите си.

— Танър е моя отговорност, а не твоя.

— Свърши ли? — попита Дрю. — Изабел каза, че трябва да го заведа при нея веднага след като свършиш. Не може да изостави приготвянето на обяда, но иска Танър да ѝ разкаже какво се е случило с всички подробности. Брет каза, че не го интересува, но по вида му личи, че лъже. Днес е негов ред да помага в кухнята, затова се сърди, че е пропуснал всичко.

Танър бе нетърпелив да хукне към къщата.

— Дръж ръката си неподвижна — нареди Уорд.

— Искам след това да отидеш веднага да си легнеш — добави Марина. — Може да получиш треска.

— Нищо няма да му стане, ако постои малко по-дълго — каза Уорд. — Изабел ще се погрижи той да не се вълнува прекалено много. Сега вие двамата тръгвайте и не преувеличавайте прекалено много — обърна се той към Танър и Дрю.

Танър погледна Уорд, усмихна му се и се отдалечи.

— Как смееш да отменяш нарежданията ми! — извика Марина, побесняла от гняв.

— Това не е съвсем точно. Не съм ги отменил — отвърна Уорд. — Като лекар мога да кажа, че няма да му навреди и да не си легне веднага.

— Не мисли, че можеш да се измъкнеш по този начин! — извика гневно тя. — По-късно ще си поговорим и за това, но точно сега бих искала да знам кога реши, че имаш право да ми казваш кое е най-доброто за Танър?

— Когато ми каза, че той е мой син.

— Ти заяви, че не ми вярваш.

— Промених мнението си.

— Защо? Нямах възможност да ти представя никакво доказателство. Както не можах да те накарам да ми повярваш и първия ден, когато...

— Няма нужда да се връщаш към това — прекъсна я Уорд. — Промених мнението си за много неща. Едно от тях е, че приех, че аз съм бащата на Танър.

— Трябваше да го направиш още докато бях бременна.

— Казах ти, че никога не съм знаел за съществуването на момчето.

Марина отмести поглед, гневът ѝ малко се бе уталожил.

— Забравих.

Разбираше я. Години наред бе мислила обратното. Той имаше същия проблем.

— Отклонихме се от въпроса — продължи тя. — Ти ми обеща, че ще внимаваш да не му се случи нищо.

— Но винаги съществува възможност да се случи нещо непредвидено.

— Радвам се, че ме предупреди. Отсега нататък няма да пускам Танър извън къщата.

— Не можеш да направиш това. Все едно да го заключиш в стаята му.

— Искам да го върна в Сан Антонио здрав и читав.

Думите ѝ го накараха да изпадне в истинска паника. Още не бе свикнал с факта, че има син, освен това до този момент не бе осъзнал колко важен бе станал за него Танър, а сега Марина заплашваше, че ще го отведе в Сан Антонио.

— Не можеш да го държиш настрана от всички през целия му живот. Най-добрият начин да го защитиш, е да го научиш за какво да внимава и как да се справи с проблема, когато попадне в опасност.

— Предполагам, че днес направи точно това.

— В известен смисъл.

— Предпочитам начина, по който постъпва Бъд.

— Но не Бъд е негов баща, а аз.

— Ти си съвсем нов в тази роля.

— Можеш да уредиш нещата много лесно. Остави Танър тук, а ти се върни в Сан Антонио и се омъжи за твоя ранчери.

Думите излязоха от устата му, преди да бе осъзнал какво казва, но това бе самата истина. Уорд не искаше никога повече да бъде разделян от сина си.

— Тогава, щом като Танър има баща, няма смисъл да се омъжвам за Бъд. — Огорчението, изписано по лицето ѝ, подсказа на Уорд, че думите ѝ се изплъзнаха, защото бе твърде разстроена. Заля го неочаквана вълна на облекчение.

— Ако оставиш Танър при мен, няма да има нужда да се омъжваш за никого.

Уорд не можеше да каже дали тя бе повече смутена, или ядосана.

— Няма да оставя Танър при теб. Не мога да повярвам, че искаш от мен такова нещо.

— Той е мой син и аз искам да бъда заедно с него.

— Готов ли си да му обясниш защо има баща, когото никога не е виждал?

— Все още не.

— И никога няма да стане, ако зависи от мен. Танър ще бъде много по-добре, ако живее с Бъд.

— Но мен харесва повече.

Танър не бе казал точно това, но Уорд бе сигурен, че е истина.

— Той те познава от по-малко от седмица — отвърна Марина. — А Бъд е познавал през целия си живот.

— Това няма значение — настоя той.

— Значи искаш да продължиш да се преструваш, че си просто приятел?

Звучеше доста глупаво, но Уорд не го чувстваше по този начин.

— Танър има нужда да бъде в компанията и на други момчета. Тук е идеалното място за него.

— Идеалното място за него е да бъде с мен.

— И със съпруг, когото ти не обичаш?

При тези думи Марина се изчерви.

— Това не е твоя работа.

— Моя е, щом засяга сина ми.

— Извинявай, ако не проявявам нужното съчувствие — сръза го тя. — Но не мога да свикна с това да говориш за него като за *твой* син. В продължение на години Танър имаше само мен.

— Но аз го искам и ще направя всичко, което ми е по силите, за да го задържа при себе си — отвърна твърдо Уорд.

— Няма да има нужда от това. Танър се нуждае от майка и баща, а не от родители, разделени на седемдесет и пет мили разстояние.

— Но той вече си има майка и баща — отбеляза Уорд.

— Които трябва да са женени — възпротиви се тя.

— Но ние *сме* женени.

Марина присви очи подозрително.

— Искаш да кажеш, че отново ще заживееш с мен, само да има Танър баща?

— Да. Предполагам, че да.

— И не те притеснява това, че аз не те обичам, нито пък мен?

Уорд отвори уста да отговори, но не може да каже нищо.

— Не — промълви накрая той.

Не искаше да каже това. Със сигурност не се чувстваше по този начин. Каза това, което си мислеше, че тя желае да чуе, и се надяваше, че е за добро.

Но изобщо не се получи така. Марина вдигна ръка и го зашлеви силно.

— Ти не си мъжът, за когото се омъжих! — извика тя. — Той имаше идеали и вярваше в тях!

Уорд докосна горящата си страна.

— На онзи мъж всички идеали бяха грубо отнети.

— Мъжът, в когото преди години се влюбих, щеше да намери начин отново да си ги върне.

— Не всички мъже могат да го направят сами. Някои от нас имат нужда от малко помощ.

— Не търси помощ от мен, Уорд. Мисля, че ще е най-добре, ако двамата с Танър си тръгнем още утре.

Не можеше да й позволи да отведе Танър. Трябваше да направи нещо. Страхът го накара да каже първото нещо, което му дойде на ума.

— Ще кажа на Танър, че аз съм баща му. Тогава той няма да поиска да си тръгне.

Преди малко Уорд си бе помислил, че Марина е ядосана, но нищо не можеше да се сравни с гнева, в който избухна след неговите думи. За миг си помисли, че тя отново ще го удари. Марина се въздържа, но яростният огън в очите ѝ му напомняше за разярена лъвица.

— В такъв случай, аз пък ще му кажа, че лъжеш. Ще намеря някой друг, който ще му стане баща. Няма значение кой. Майка ти се постара да убеди половината Сан Антонио, че съм уличница.

— Ще направиш такова нещо само за да го задържиш при себе си?

— Ще направя всичко, каквото трябва. Никога няма да дам сина си, нито на теб, нито на когото и да било другиго.

Тези думи накараха Уорд да се опомни. Осъзна колко глупаво се бе държал. Искаше Танър, но го искаше заедно с майка му. Не бе сигурен дали това бе възможно, но имаше намерение да опита. Имаше нужда от време, за да реши как да постъпи Марина трябваше да се успокои и да спре да му се сърди. Точно сега не би повярвала на нищо, което би и казал.

— Къде искате да отидете? — попита той. Тя му хвърли подозрителен поглед.

— В Сайпрес Бенд. След като се съгласиш да ми дадеш развод, ще се върнем в Сан Антонио.

— На Танър това няма да се хареса.

— Може би не, но е по-добре, отколкото да го оставя да се привърже към теб, а след това така или иначе да се наложи да си тръгнем.

— Не е необходимо той да си тръгва.

— Уорд, не ме интересува колко си мислиш, че го искаш, че се нуждае от теб и какво може да научи в това ранчо. Няма да ти дам детето си. Мислиш, че ще ти е трудно да се разделиш с него, но ти го познаваш едва от седмица. Аз родих това дете, отгледах го, бдях над него, докато бе болен, тревожих се за него през всеки час от живота му и никога не бих съжалявала за това дори за миг.

— Не те моля да се отказваш от него.

— Знам. Ти ми предложи да живея с теб, въпреки че не ме обичаш.

— Не исках да кажа това. Но дори и да е така, щеше ли да е лошо от живота ти с Бъд?

— Да, хиляди пъти по-лошо. Не можеш ли да разбереш?

— Не.

— Ти дори не ме харесваш.

— Никога не съм казвал такова нещо. Обвинявах те, че лъжеш, но никога не съм казвал, че не те харесвам.

— Не ми казвай сега, когато си решил, че говоря истината, че внезапно си разбрал, че ме обичаш.

— Дълго време не бях в състояние да чувствам нищо друго, освен гняв. Сега това е минало, но все още не съм сигурен какво чувствам.

— Мога да ти обещаая, че каквото и да чувстваш, то няма да се превърне в любов.

— Преди беше така. Защо да не може да стане отново?

— Това бе преди години. Всичко се случи прекалено бързо. Мисля, че чувството, което споделяхме тогава, не бе любов, а просто взаимно привличане.

— Беше много повече от това, Марина. — Уорд предположи, че убедеността, с която изрече тези думи, накара Марина да изостави агресивното си държание. На лицето ѝ изписа колебание и несигурност. — Ако не бе така, ти не би дошла тук, а аз нямаше да изпитвам такова нежелание ти дам развод.

— И защо не искаш да ми го дадеш?

— Все още не искам да си тръгваш. Може би никога. За кратко време се случиха твърде много неща, за да съм напълно сигурен в преценките и в чувствата си.

— Освен в Танър.

— Да, освен в Танър.

— Аз не изпитвам такива колебания, Уорд. Ще поговоря Джейк. Бих предпочела да тръгна утре рано сутринта.

ГЛАВА 17

Марина изпита истинско облекчение, когато се отдалечи от Уорд. Гневът ѝ, че той иска да живее с нея само заради Танър, не бе доказателство срещу заявлението му, че това, което бяха изпитвали един към друг преди години, бе любов. Или намекът, че неговата любов не бе умряла.

През всичките тези години бе успокоявала болката си с убеждението, че и двамата бяха сбъркали, че бяха взели физическото привличане за любов. Беше приела по този начин и физическата си реакция спрямо Уорд, но чувствата, които сега я вълнуваха, я оставиха несигурна и разтреперана. Не можеше вече да се убеждава, че той греши.

Бе узнал истината само преди няколко дни, бе успял да ориентира през лабиринта от лъжи, да потисне гнева и да разкрие истинските си чувства.

Но тя не можеше да реагира така бързо. Беше глупаво нейна страна да смесва физическото привличане с нещо по-дълбоко. Като знаеше, че Уорд ѝ вярва и обича Танър, тя бе станала непредпазлива и защитата ѝ бе започнала да се пропуква. Беше шокирана, когато осъзна, че реагира на присъствието на този мъж както преди седем години.

Това ужасно я изплаши. Трябваше да намери Джейк и да уреди преместването им в Сайпрес Бенд. Не смееше да отлага това дори и миг повече.

Марина намери Танър в кухнята, сияещ, защото бе станал център на внимание.

— Защо не си могъл да видиш котката, след като тя е била толкова голяма? — попита Брет със скептичен тон. — Аз непременно щях да я забележа.

— Той вече ти каза, че животното се е било скрило сред дърветата — отвърна Дрю, готова да защити Танър, както по-рано бе

готова да се усъмни в него. — Ти също нямаше да успееш да я видиш. Никога не би се отдалечил толкова много от ранчото.

След като пристигна в ранчото, на Марина не бе необходимо много време, за да разбере, че въпреки че Брет бе решен да докаже, че никой не трябва да се съмнява в неговата смелост или способности, той изобщо не харесва начина на живот в ранчото. Беше чула също и за богатите му роднини в Бостън.

— Продължавай да разбъркваш ориза — предупреди Изабел, обръщайки се към Брет. — Ако залепне за дъното, ще трябва ти да измиеш тигана. Мисля, че Танър се е държал много смело. Ако върху мен бе скочил планински лъв, сигурно все още щях да продължавам да крещя.

— Не можах. Паднах на земята и той скочи върху мен — отвърна Танър по детски откровено. — Уорд помислил, че съм умрял. Когато разбра, че съм жив, заплака.

Марина се отпусна тежко на един стол до масата. Уорд бе плакал, защото Танър бе в безопасност! Никога не би си помислила, че Уорд толкова бързо е успял да обикне сина си. Наистина го обичаше. Никога не бе го виждала да плаче. Испита вина, защото щеше да отведе Танър отгук, но не можеше да постъпи по друг начин. Синът ѝ бе всичко, което имаше.

Уорд ѝ предлагаше повече. Но ако той искаше да живее с нея само заради Танър, можеше ли да му има доверие, когато ѝ говореше за любов? Трябваше да отиде някъде, където ще може да помисли на спокойствие.

— Къде е Джейк? — попита тя.

— Помага на момчетата да нарежат елена — отвърна Изабел. — Аз бих почакала, докато се върне — продължи, когато тя Марина стана и се отправи към вратата. — Гледката не е от най-приятните.

— Всяка есен ръководя клането на добитъка — отвърна Марина и излезе.

Бе казала истината, но никога не успя да хареса тази работа. Въздъхна облекчено, когато забеляза, че Джейк идва към нея. Срещнаха се под сянката на един от големите дъбове.

— Синът ти стана нещо като герой сред момчетата — каза Джейк. — Иначе никак не е лесно да задържиш Дрю в къщата, когато режем някое животно.

Марина се усмихна едва забележимо.

— Танър е много по-щастлив от тази случка, отколкото аз.

— Говориш също като Изабел.

— Никога не съм успявала да разбера какво привлича мъжете към опасността.

— Изабел казва, че това си е чист инат. Когато истински се ядоса, казва, че го правим от глупост — Джейк се ухили.

— Изабел явно не е от хората, които украсяват истината с хубави фрази.

— Тя казва също, че няма нужда от такова нещо, тъй като мъжете изпитват затруднения да разберат неща, които са повече от очевидни.

Марина знаеше, че Джейк искрено обича жена си и уважава чувствата ѝ. Беше ги виждала заедно прекалено често, за да се съмнява в това. Как можеха толкова много да се обичат и да гледат на нещата от толкова различен ъгъл?

Можеше ли и между тях с Уорд да бъде така? Това никак не изглеждаше вероятно, но Джейк и Изабел бяха доказателство за обратното. Марина осъзна, че истинската любов означаваше да разбираш, да приемеш другия, да го оставиш да бъде такъв, какъвто е. Знаеше, че това бе напълно възможно, след като Джейк бе успял със своята невъзможна сбирщина от момчета.

Но не бе дошла тук, за да си задава още въпроси, на които не можеше да отговори.

— Време е двамата с Танър да си тръгваме. Вече достатъчно дълго злоупотребяваме с гостоприемството ви. Утре рано сутринта ще тръгнем за Сайпрес Бенд.

Усмивката изчезна от лицето на Джейк, очите му загубиха дяволитите си пламъчета.

— Каза ли вече на Изабел?

— Не. Исках първо да говоря с теб и за уреждането на самото пътуване.

— От какво имаш нужда?

— Само от някой, които да ни придружи.

Не ѝ харесваше идеята да язди сама десет мили сред непознати пусти земи. Не разбираше как Уорд може да харесва всичко това.

— Говори ли с Уорд?

— Казах му, че си тръгвам.

— Помоли ли го той да те придружи?

— Не.

Беше очевидно, че Джейк се чувства неудобно.

— Поставяш ме наистина в ужасно положение.

— Как така?

— Ти си жена на Уорд. Танър е негов син. Молиш ме да ти помогна да избягаш от него. Дори и Уорд да не бе мой приятел, не виждам как бих могъл да направя такова нещо.

— Аз не бягам от никого.

— Но въпросът се свежда точно до това.

— Тогава с Танър ще тръгнем сами.

— Мислиш ли, че Уорд ще ти позволи? Той е твой съпруг.

— Честно казано, намирам, че ми е трудно да мисля за Уорд като за мой съпруг.

— Все пак поговори с Уорд. Ако той не иска да дойде с вас, ще изпратя Бък.

Бе очаквала да намери Уорд да върши всичко друго, но не и да храни намереното бебе. Беше й трудно да свърже този Уорд, който яростно бе спорил с нея, с мъжа, който си правеше труда да храни бебе, което дори не бе негово. Не можеше да не се запита дали така би постъпвал и с Танър и да се чуди дали и той си бе мислил колко нещо бе пропуснал заради това, че не бе познавал сина си.

Гневът й към него се възвърна с пълна сила. Той продължаваше да атакува защитата й, да руши стените, които бе издигнала около себе си с тези свои благородни постъпки. Те правеха невъзможно намерението й никога повече да не си позволи да го обича.

Марина не можа да измисли по какъв начин да подходи към въпроса, затова премина направо към него.

— Двамата с Танър ще тръгнем за Сайпрес Бенд утре сутринта. Джейк иска да знае дали ще ни придружиш, или би предпочел той да изпрати едно от момчетата да ни показва пътя.

— Не искаш ли да знаеш дали ще ти дам развод?

Въпросът я свари неподготвена. Почти бе забравила за първоначалните си намерения да скъса връзките между тях. Сега, след като Уорд знаеше, че има син, след като бе обикнал Танър. Сега, след

като знаеше, че част от чувствата им се бяха съхранили, разводът вече не представляваше ясната, лесна и постоянна раздяла, на каквата се бе надявала.

— Все още ли би се омъжила за Бъд, за да стане баща на Танър?
Бе очаквала този въпрос.

— Ако не го направя, ще трябва да напусна ранчото му. Не мога да остана като икономка в къщата му, след като съм го отхвърлила. Но аз нямам пари и няма къде да отида. Семейството ми все още отказва да ме вижда. И двете ми сестри се омъжиха добре, особено едната.

— Ще си помисля по въпроса.

— Но това не е твоя работа.

— Ти си моя жена, майка на сина ми. Разбира се, че е.

Марина не можеше да мисли за себе си като за жена на Уорд. Не се чувстваше омъжена, а само по някакъв начин свързана с него. Но в момента, когато тази мисъл се оформи в ума ѝ, тя осъзна, че не бе истина. Връзката бе там, освен това ставаше все по-здрава. Не знаеше дали тази връзка съществуваше от цели седем години, или се бе появила в последните дни. Страхуваше се да разбере.

— Ти не си отговорен за мен, Уорд. Без значение какво ще решим за Танър, за моето собствено бъдеще ще решавам аз.

— Очаквах това. Но след като засяга и мен, искам също да имам думата.

Марина не можеше да се съгласи, но в момента не се чувстваше готова за още една битка с него. Все още не бе казала за намерението си на Изабел и на Танър. Не очакваше нито един от разговорите да бъде лесен.

— Защо искаш да си тръгнеш толкова скоро, Марина? — натъжи се Изабел. — Тъкмо взехме да се опознаваме.

Изабел учеше намусената Дрю да плете на една кука. Младата жена признаваше, че това не бе умение от първостепенна важност за една съпруга на ранчери, но няколко покривчици, сложени тук и там, напомняха на мъжете, че вкъщи се изисква друг вид държание, различно от това при укротяване на опърничавите добичета.

— Но ти и без това имаш да се грижиш за толкова хора. Не искам да ти бъдем в тежест.

— Няма никаква разлика, дали в домакинството ми има още двама души. Не, Дрю, не се прави така. Ще завържеш края. Между другото — обърна се Изабел отново към Марина, — не това е причината да не искам да си тръгваш.

— Знам какво ще кажеш. Мислих за това, все още мисля, но не мога да взема решение тук. В ранчото ми влияят твърде много неща.

Дрю измърмори някаква ругатня. Изабел взе плетката от ръцете ѝ, поправи грешката и ѝ я връчи отново.

— Сега разбра ли как го направих?

— Да — отвърна Дрю. — Но не виждам защо трябва да се уча на това точно сега.

— Когато се сдобиеш с твой собствен дом, ще си доволна, че си се научила.

Дрю не изглеждаше убедена, но търпеливо се зае да изplete още една фигура.

— Сигурна ли си, че не бягаш от едно положение, с което не искаш да се изправиш очи в очи? — попита Изабел, като насочи вниманието си отново към Марина.

Марина въздъхна тежко.

— Не знам защо не извикам тук всички и не ви разкажа подробно живота си. Това би спестило много време.

— Съжалявам, Марина, но аз никога не успявам да гледам единствено моята работа. Човек би си помислил, че сред цялото това голямо семейство би трябвало да съм си взела урок.

— Всички тук настояват да взема решението, което те искат, но аз не мога да водя определен начин на живот само за да доставя удоволствие на някого.

— Сигурно съм изключително нетактична, за да те накарам да си помислиш подобно нещо — отвърна Изабел. — Просто искам да се увериш, че знаеш какво всъщност отхвърляш.

— Права си. Уорд е много по-различен от човека, за когото го мислех, но това не означава, че го обичам.

Но би ли могла да започне да го обича отсега нататък? Марина съвсем откровено си призна, че не знае, но мисълта я изплаши. Не искаше да обича Уорд.

— Тогава няма да кажа нищо повече. Ако искаш да оставиш тук Танър за известно време, ще се радваме да бъде с нас. Както би казал

Джейк, по-малките момчета много се привързаха към него.

Марина се усмихна, а Изабел сърдечно се засмя, поправи още една грешка в ръкоделието на Дрю и отново се обърна към Марина.

— Какво ще правиш с бебето?

Марина бе толкова объркана от чувствата си към Уорд и това, че той иска да задържи Танър при себе си, че напълно бе забравила за бебето.

— Не знам.

— Мислех си, че искаш да вземеш малката със себе си.

— Така е, исках. Все още искам.

— Аз също мога да я задържа.

— Не. Скоро ще имаш свое собствено бебе.

— По-добре поговори с Уорд. Той също доста се привърза към бебето.

Точно от това нямаше нужда — още едно нещо, за което да спорят с Уорд. Е, ще се опита да измисли нещо. Точно сега трябва да реши какво да прави с Танър.

Да му каже какво възнамерява да прави, се оказа по-лесно, отколкото си бе мислила. Помогна ѝ много и фактът, че не му бе казала цялата истина.

— Но аз искам да остана тук — възпротиви се Танър веднага след като тя повдигна въпроса за тръгването.

— Тук не е нашият дом, Танър. Не можем да останем повече, отколкото биха го направили Дрю и Уорд, ако бяха дошли в „Грейвъл Пит“.

— Бъд нямаше да има нищо против.

— Не в това е въпросът. Ние сме само гости тук.

Лицето на Танър придоби същото упорито изражение, което бе видяла преди това на лицето на Уорд.

— Не искам да се връщам в „Грейвъл Пит“. Не искам да бъда син на Бъд. Искам да остана тук и да се науча да бъда истински каубой. Дрю казва, че ставам все по-добър.

Марина бе решила да не води повече от една битка наведнъж.

— Все още няма да се прибираме. Най-напред ще отидем в Сайпрес Бенд. Уорд ще дойде да ни покаже пътя.

— А ще тръгне ли с нас?

— Не знам.

— Мога ли да го попитам?

— Не тази вечер. Само му казах, че си тръгваме. Може би не е имал време да реши. Имаш ли нещо против, ако взема бебето с нас?

— Какво бебе?

— Онова, чието семейство умря от холера.

Марина се страхуваше, че Танър ще започне да ревнува.

— Добре. Уорд каза, че можем да задържим кожата на планинския лъв. Можем ли да я вземем с нас?

Марина не искаше тази кожа, нищо, което да ѝ напомня, че Танър бе избягнал на косъм от смъртта.

— Ще минат седмици, дори месеци, преди Ястреба да свърши с обработката.

Надяваше се да е достатъчно дълго, за да може Танър напълно да забрави за това.

— Няма да забравиш, нали?

— Няма. — Много ѝ се искаше, но се съмняваше, че би могла. — Сега е по-добре да си лягаш. Искам да тръгнем рано сутринта.

* * *

Марина бе доволна, когато видя, че Уорд е повикал Дрю, която се присъедини към тях. Присъствието ѝ помагаше да се разсее част от напрежението. Така двамата нямаха възможност да говорят за нещата, които все още стояха неуредени между тях.

Ездата наистина бе много приятна. Въпреки че бе ясен пролетен ден, поради височината въздухът бе хладен и сух. Небето бе кристално синьо. Над главите им се носеха леки бели облачета. Широката, равна долина бе покрита с гъста трева, която стигаше до коремите на конете, и с цветя, много цветя. Пред очите им се простираше истинска цветна дъга. Марина се чувстваше така, като че ли бяха единствените хора в целия свят и тази вълшебна долина бе само тяхна.

Танър яздеше най-отпред и броеше сърните, които пасяха спокойно поединично или на малки стада. Дрю, свикнала с тяхното

присъствие, се интересуваше повече от състоянието на кравите на Джейк.

— Трябваше да доведем тук повече телета — извика тя, като се обърна към Уорд. — Тук има предостатъчно трева.

— Но не можем да ги наблюдаваме и пазим така добре.

— Не вярвам по тези места да има крадци — обади се Марина.

— Крадците са навсякъде, където има добитък — отвърна Уорд. — Джейк все още не е изкупил земите покрай потока между къщата и планините. Надява се скоро да успее да купи земята до реката. След като направи това, ще можем свободно да пускаме добитъка в две долини. Тогава земята ще бъде двойно повече от това, което Джейк притежава сега.

— Защо Джейк иска да купи толкова много? И защо изобщо трябва да я купува? Бъд не притежава и половината от земята, която използва.

— Джейк изгуби първото си ранчо заради фермери, които се настанили на земята, която не била негова. Той просто иска да е сигурен, че това няма да се случи отново. Мисли, че ако купи повече земя, в бъдеще ще има достатъчно за момчетата, ако поискат да си направят свое собствено ранчо.

— Значи той мисли да осигури всяко едно от момчетата със земя?

— Ако може.

— Ами собствените му деца?

— Те всички са негови собствени деца, не по-малко от това, което е на път.

Марина се смути. Беше обикнала малкото момиченце, което държеше в ръце, но към него не изпитваше и половината любов, която изпитваше към Танър.

Стигнаха до Сайпрес Бенд след изморително, но безпроблемно пътуване. Мисис Прут изобщо не се зарадва отново да види Уорд, но недоволството ѝ скоро изчезна, когато разбра, че Марина търси да наеме стая.

— Имам точно каквото ви трябва — каза тя, като придърпа Марина в къщата си, преди младата жена да успее да попита дали в града се предлагат и други стаи. — Имате късмет, че стаята е празна. Миналата седмица я бе наел един мъж. Вчера си тръгна.

Марина покорно я последва.

— Всъщност радвам се, че си замина. Мислеше си, че след като е от Сан Антонио, аз през цялото време трябва да угаждам на капризите му. Аз, разбира се, не съм човек, които би обърнал гръб на щедрото заплащане, но не съм и прислужница. Казах му, че ще направя каквото мога, но ако иска личен прислужник, по-добре да си бе намерил предварително.

Марина лесно можеше да си представи мисис Прут, която безцеремонно казва и на самия губернатор да си изтрие ботушите, преди да влезе в стаята ѝ.

— Ще задържите ли бебето при вас?

— Естествено. — Марина се запита дали ще бъде изхвърлена от къщата, ако бебето плачеше силно.

— В такъв случаи ще имате нужда от люлка. На таванската стая имам една. Ще накарам съпруга си да я свали. Обаче това ще ви струва допълнително.

— Разбира се.

На Марина би ѝ се искало да намери нещо в стаята, което да не хареса, но всичко бе в идеален ред. Две легла, гардероб, ъгъл за люлката, столове, маса и достатъчно място, за да се движи свободно. Направо се уплаши да попита каква е цената.

— Петдесет цента на ден. За храната се плаща отделно.

— Ще я наема.

— Колко мислите да останете?

Наистина, колко мислеше да остане? И за какво всъщност щеше да остане?

— Не съм сигурна. Поне два дни.

— Ще сложа чисти чаршафи. Да не сте загубили дрехите на бебето? Как се казва?

— Не знам. Това е детето, което намерихме в онзи фургон, за който ви разказа Уорд. Семейството, което умря от холера.

Мисис Прут огледа внимателно бебето.

— На мен не ми изглежда болно.

— Тя е съвсем здрава, но фургонът и всичко в него трябваше да изгорим.

— Бедното малко същество — завайка се мисис Прут. — Оставете я на мен. В момента, в който жените от града разберат, че тук

има дете без майка, ще съберете достатъчно дрехи за три бебета. Тези момчета ваши и на съпруга ви ли са?

Изглежда целият свят бе решил да я нарича жена на Уорд. Нещата щяха да бъдат много по-лесни, ако и тя чувстваше същото.

— По-малкото момче наистина е мое. Мистър Дилън работи в ранчото в горната част на долината. Другото момче е на Джейк Максвел. — Марина не мислеше, че на Дрю би й харесало хората тук да узнаят, че е момиче.

— Това е онзи, който нарича себе си доктор, нали? — попита мисис Прут, като кимна към Уорд.

— Той е много способен хирург.

— В града няма болни.

— Сигурна съм, че Уорд ще се радва да чуе това.

— Е, вие идете и донесете нещата си — каза жената. — Преди да се върнете, ще сменя чаршафите на леглата.

— Има ли тук удобно място, където мистър Дилън да смени една превръзка? — попита Марина.

— Ще го заведа в кухнята. Между другото, как да ви наричам?

Марина бе готова да каже „мис Скот“. Но това щеше да е дори по-лошо, отколкото „мисис Дилън“.

— Най-добре ще е да ме наричате просто Марина. Синът ми се казва Танър.

— Ще трябва да измислим име на бебето.

— Много бих се радвала да ми предложите някое — каза Марина. — Сега, моля, заведете ме в кухнята.

Раната на Танър изглеждаше добре. Все още не се бе затворила и засегнатата тъкан бе яркочервена, но нямаше следа от инфекция.

— Раната винаги трябва да е чиста — предупреди Уорд. — Слагайте нова и чиста превръзка. Не използвайте нищо, което преди това не е било изварено.

— Господи, кой има време да изварява превръзки? — възкликна мисис Прут.

— Всеки, който иска да избегне инфекцията — сръза я Уорд. — И преди това задължително си измивайте ръцете.

— И каква полза от това? — настръхна домакинята.

— Така ще се отървете от микробите.

— Какво е това микроби? Никога не съм чувала за подобно нещо.

— Това са малки, невидими организми, които пренасят болести. Изражението на мисис Прут стана сурово и неодобрително.

— Не вярвам в неща, които не виждам.

— Можете да ги видите, но ще ви е необходим микроскоп — отвърна Уорд.

Беше очевидно, че Уорд говори за неща, напълно непознати на мисис Прут. Тя нямаше желание да се доверява на нещо, което не знаеше, дори не искаше да разговаря за това.

— Ще измивам и ще изпирам всичко, Уорд — обеща Марина.

— Утре ще се върна, за да проверя състоянието на раната.

— Няма да е необходимо — увери го тя.

— Въпреки това ще дойда.

— Този човек е определено нагъл и груб — заяви мисис Прут, след като Уорд и Дрю си тръгнаха.

— Точно сега той е подложен на голямо напрежение — чу се да казва Марина. — Обикновено е много мил човек.

— Няма да е лесно да ме убеди в това — отвърна другата жена. — Изварени превръзки, боже мой!

— Ако не можете да го направите, аз ще се заема с това — каза Марина, като посочи мръсните превръзки.

— Ще ги изваря, но за това трябва да платите допълнително.

Марина почувства как в гърдите ѝ се надига глух гняв.

— Гледайте само да са идеално чисти.

Тя също никога преди не бе чувала да се изваряват превръзки. Но ако Уорд смяташе, че това ще предпази Танър от инфекция, щеше да ги изварява сама, ако бе необходимо. Бе сигурна, че Уорд никога няма да рискува, щом се отнася за живота на Танър.

— Кога ще се върне Уорд? — попита Танър.

Бе започнал да пита за него по-малко от час след като Уорд си бе тръгнал предния ден. През последните два часа Танър бе задал този въпрос поне пет пъти.

— Не каза, но сигурно няма да се появи тук преди обед.

По-голямата част от вчерашния ден премина в настаняване и разговори с почти всяка жена в Сайпрес Бенд. Както мисис Прут бе предсказала, Марина бе събрала повече дрехи, отколкото бебето можеше да износи. Запита се дали Изабел би използвала някои от тях, ако детето ѝ е момиче.

Освен това бяха ѝ предложили много повече имена за бебето, отколкото можеше да запомни. Най-напред получи предложения за имена от библията като Мери, Елизабет и Ребека. С известно учудване прие местните имена Корамей, Бърди и Флорета. След Аргония, Зилфа и Белсейда сложи точка и престана да ги запомня.

Най-накрая се спря на Дейл^[1]. Не беше сигурна защо. Никой не хареса това име, особено мисис Прут.

— Звучи ми като име на момче.

— Познавам две жени, които се казват Дейл. Затова си спомних за него. При това, ние я намерихме именно в долината.

— На мен самата не ми харесва да се кръщават бебета на потоци, долини и други такива.

— Мога и да си променя решението — отвърна Марина. — Просто си мисля, че Дейл съвсем не е лошо име.

Танър не се интересуваше как ще нарекат детето. Това, което наистина го интересуваше, бе идването на Уорд.

За разлика от него, Марина не искаше да го вижда. Това, че се махна от ранчото, не ѝ помогна да изясни чувствата си. Колкото и да се опитваше, не можеше да забрави, че Уорд я бе напуснал, че не ѝ бе повярвал. Съмняваше се, че някога би могла да му прости това.

Но чувствата ѝ към него далеч не бяха мъртви. Всъщност бе сигурна, че ако миналото по някакъв начин може да бъде заличено, тя щеше безумно да се влюби в него, както преди седем години. Понякога ѝ бе страшно трудно да не го докосне, да не го помоли да я вземе в прегръдките си дори само за минута. Бе се лишавала цели седем години от утехата на мъжката прегръдка.

Но миналото не можеше да бъде заличено. А Марина се бе заклела никога повече да не се влюбва безумно.

[1] dale — долинка (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Когато Уорд накрая пристигна, Марина все още не бе успяла да сложи в ред мислите и чувствата си. Нямахме никаква възможност да говори с него, тъй като Танър не млъкваше дори за миг. Когато за момент спря, за да си поеме въздух, влезе мисис Прут.

— Боли ли те още? — обърна се Уорд към момчето, когато махна превръзката. Раната вече не бе толкова зачервена, но все още не се бе затворила.

— Само когато се претърколя в леглото и натисна ръката си — отвърна Танър. — Когато яздя, не боли.

— Вече си яздил?

— Казах му, че идеята не е добра — обади се мисис Прут. — Не познава района и ако стане нещо с ръката му, няма да има кой да му помогне.

— Джо Олуел ми разказа за едни водопади на няколко мили от града — продължи Танър, говорейки за новия си приятел. — Той казва, че посред реката има огромни скали. Казва също, че можем спокойно да преминем на другата страна, без дори да се измокрим. Искам да го видя. Ще ме заведеш ли?

— Само ако майка ти се съгласи — отвърна Уорд, без да вдига поглед от раната, която превързваше.

— Хората казват, че тези водопади са много красиви — каза мисис Прут. — Но сама не бих отишла там. Където има вода, има и змии.

Танър погледна умолително към Марина. Тя би предпочела той да остане в стаята им, но беше напълно безполезно да прави подобно предложение. Момчето кипеше от енергия. Ако някъде не изразходеше поне част от нея, щеше да я подлуди. Наистина бе дошло време да се прибира в „Грейвъл Пит“.

Но в мига, когато тази мисъл мина през ума ѝ, Марина съзна, че това не е решение на проблемите ѝ.

— Би трябвало първо да попиташ Уорд дали има време — каза тя. — Все пак той е изоставил работата си, за да дойде види ръката ти.

— Имаш ли време, Уорд? — обърна се момчето към него.

Марина знаеше какъв ще е отговорът му.

— Време имам, но не мога да остана до късно. Ще трябва да се върна преди смрачаване, в противен случай Изабел няма да ми даде вечеря.

Танър започна да разказва на Уорд за всичко, което бе чул за водопадите. Но Марина веднага усети, че синът ѝ много повече се вълнуваше от възможността да бъде с Уорд, отколкото да види водопадите. Момчето правеше всичко, което бе по силите му, за да накара Уорд да го хареса. Беше много трогателен, много сладък. Ако не ги разделеше скоро, щеше да си има много неприятности.

Ако се върнеше при Уорд, всичко би се променило. Трябваше да си признае, че такава възможност я изкушаваше. Това щеше да реши много проблеми и най-важният от тях бе, че Танър щеше да има до себе си своя истински баща и име, което никой не би могъл да му отнеме. Някога бе мислила, че тези предимства са достатъчни, за да се омъжи за Бъд, когото не обичаше. Не можеха ли да бъдат достатъчни и за да остане с мъжа, който бе неин съпруг?

Марина се запита дали Уорд осъзнаваше, че приемайки я в живота си заедно с Танър, означаваше, че тръгва против собственото си семейство, а те най-вероятно щяха напълно да го изключат от живота си. Наистина, те го бяха излъгали, но той все още копнееше за обичта им.

За това Уорд все още трябваше да води истинска битка и Марина не знаеше дали би успял да я спечели.

Но докато го наблюдаваше как внимателно превързва ръката на Танър и как през цялото време отговаря с желание на въпросите му и нито веднъж не проявява нетърпение, се изкуши да си помисли, че би могъл. Всеки изминал ден потвърждаваше факта, че Уорд се бе превърнал във внимателния и любящ мъж, за когото се бе омъжила.

Но Марина не искаше отново да се обвързва емоционално с него. Без значение какво щеше да реши да прави в бъдеще, щеше да се ръководи от разума, не от сърцето си.

— Мама казва, че името на бебето ще бъде Дейл — каза Танър.

— На мен ми звучи много добре — отвърна Уорд.

— Но това име не е подходящо за момиче — намеси се мисис Прут. — Трябва да ѝ се даде някакво обикновено име като например Абигейл, Юнис или Гърти.

Уорд хвърли на Марина поглед през рамо и направи такава физиономия, че тя едва се удържа да не избухне в смях.

Животът с Уорд нямаше да бъде така лош, ако той по-често се усмихваше по този начин. Беше напълно готов да поеме отговорността си за Танър. Ами тя? Можеше ли да живее с него, да работи заедно с него ден след ден и да изпитва същото леко, неангажиращо чувство като към Бъд?

Веднага трябваше да си признае, че не можеше. Не бе в състояние да обясни защо, дори и на себе си. Просто знаеше, че това е невъзможно. Подозираше, че това се отнася и за двама им.

— Имате ли случаи на необясними заболявания? — попита той мисис Прут, докато привършваше с новата превръзка.

— Никакви — отвърна тя.

— Защо не разпитате наоколо, за да се уверите?

Мисис Прут изглеждаше искрено засегната от недоверието на Уорд.

— Щом настоявате — излезе от стаята.

— Ако ще вода Танър при водопадите и искам да съм се върнал навреме за вечеря, по-добре да тръгнем веднага — каза той, като поведе всички навън.

Марина бе изненадана, когато видя Уил, който чакаше при конете.

— Джейк каза, че трябва да го доведе — обясни Уорд. — Каза, че имал много работа и ако не мога да му помогна, поне да взема Уил със себе си. Трябва някой през цялото време да го наглежда, за да не се забърква в неприятности. Джейк си помисли, че така ще сме квит.

— Вината беше на Дрю и на Пит — започна да протестира Уил.

— Понякога е така, но в повечето случаи вината е твоя. Сега иди и помогни на Танър да си оседлае коня. Трябва да задам на майка му няколко въпроса.

Марина почувства как пулсът ѝ се ускори. Каза си, че сигурно Уорд отново ще настоява тя да му остави Танър, но знаеше, че само се зальгва. Без съмнение той щеше да говори за съвместния им живот като мъж и жена.

— Как е Дейл?

— Кой?

— Бебето. Танър каза, че си й дала името Дейл.

— О! — Почувства се като глупачка. — Все още не съм свикнала с името. Все пак това беше само идея. Имаш ли предложения за друго име, което повече да ти харесва? Ти си този, който спаси живота й.

— Всеки щеше да направи същото.

— Не, Уорд, нямаше, дори и да знаеше как да постъпи. Когато порасне, с удоволствие ще й разкажа за постъпката ти.

— Значи възнамеряваш да я задържиш?

— Не знам. Трябва да проверим дали има някакви роднини. Мислиш ли, че има шанс да ги намерим?

— Не. Трябваше да претърсим фургона, преди да го изгорим, но, честно казано, не вярвах, че бебето ще оживее. Можеш да я дадеш за осиновяване.

— Ако някой ще я осиновява, това ще бъда аз.

— В такъв случай ще е по-добре да не ми искаш развод. Съдът няма да ти даде детето, ако не си омъжена.

— Искаш да използваш и този аргумент, за да ме задържиш при себе си?

— Не. Роднините могат да се появят по всяко време. Ако ти я отнемат, след като си я гледала две или три години, ще бъдеш съсипана от мъка.

— Как можеш да знаеш това?

— Аз може да съм се влюбил в теб само за един ден, но не съм глупак. Ти приемаш задълженията и отговорностите си много сериозно. Уважавам много честността и почтеността ти.

— Дори когато бях готова да се омъжа за Бъд, мъж, когото не обичам?

— Сигурен съм, че той е наясно с твоите чувства към него. Сигурно сама си му казала.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. Както и това, че отказваш милостиня от когото и да било, че отказа да се омъжиш за Рамон, въпреки че това можеше да е разрешение на всички твои проблеми, че дойде тук сама, вместо да изпратиш някой друг. По същата причина използваш моминското си име, но настояваш Танър да се нарича Дилън.

В този момент мисис Прут подаде глава от вратата.

— По-добре идете да видите какво правят момчетата. Досега сигурно са оседлали половин дузина коне.

— Момчетата ще се появят всеки момент — отвърна Уорд. — Тя не познава Уил — обърна се той към Марина. — Ще имаме истински късмет, ако престане да говори поне колкото да затегне ремъка.

Мисис Прут се върна вкъщи. Очевидно недоверието на Уорд в способността ѝ да оценява здравето на хората от града все още я дразнеше.

— Сега какво ще правиш? — попита Уорд.

— Не знам. Какво ще направиш, ако се съглася да живея с теб?

— Все още не съм решил.

— Знам, че си мислил върху това. Преди седем години постъпихме необмислено, но сега виждам, че си съвсем различен.

— Откъде знаеш?

— Не се доверяваш на никого, Уорд, дори на себе си. Проверяваш зад всеки ъгъл, страхувайки се, че всеки момент оттам може да изскочи призрак.

— Това вече се случи.

— Престани да отбягваш въпроса ми. Какво ще направиш?

— Това зависи от теб.

— Добре, кажи какъв избор имам.

— Можем да останем в ранчото. Мога да продължа да работя там.

— Не можем да продължим да живеем в къщата на Изабел.

— Можем да си построим собствена къща.

— С какво?

— Имам малко пари.

— Колко?

— Достатъчно.

— Значи няма да ми кажеш?

— Не.

— Това не е добър знак. Съпрузите не трябва да имат тайни един от друг.

— Зависи колко са близки.

Тези думи накараха Марина да направи нещо, което нямаше намерение да стори.

— Какъв друг избор имаме?

— Можем да се преместим в Сан Антонио.

— Надявам се, разбираш, че никой не би говорил с мен.

— Това за мен изобщо не би имало никакво значение.

— А за мен би имало, и то голямо. Нямам никакво намерение да живея с теб и да отгледам Танър като отхвърлен от обществото човек. Това мога да направя и ако заживея сама.

— Можем да отидем да живеем в „Ранчо дел Еспада“.

— Отказвам да живея в една къща с Рамон, дори и ако майка ти ми позволи да прекрача прага.

— Те вероятно ще прекарват в Сан Антонио по-голяма част от времето си.

— Ще трябва да измислиш нещо друго. След като казваш, че имаш малко пари, мислил ли си да купиш ранчото от Рамон?

Марина осъзна, че си бе позволила да се увлече дотам, като че ли вече бе решила, че ще живее с Уорд. Освен ако не грешеше, Уорд също бе стигнал до този извод.

— Не че съм решила точно какво да правя — добави тя, — но веднъж, след като Танър разбере, че ти си баща му, връщане назад няма.

— И сега няма връщане назад — каза Уорд. — Той трябва да знае. Единственият въпрос е кога и как да му кажем.

Марина отново усети острата стрела на гнева. Като всички мъже, Уорд виждаше само едно — че има син. Като че ли един мъж можеше да има една-единствена цел — да се сдобие с жена и син. Само малка част, изглежда, разбираха разликата между това и да имаш съпруга и истинско семейство. Преди да предостави своята и на сина си съдба в ръцете на този мъж, трябваше да е сигурна, че Уорд разбира разликата.

Най-после Уил и Танър се появиха.

— Бащата на Джо ми помогна — съобщи Танър. — Каза, че съм много смел, щом смея да яздя с овързана ръка като „папууз“. Какво е „папууз“?

— Малко бебе-индианче, увито в много одеяла, за да му е топло — обясни Уорд. — Няма ли да дойдеш с нас? — обърна се той към Марина.

Въпросът я сепна и изненада. Отговорът, който напираше на устните ѝ, я разстрои още повече. Искаше да отиде, но се страхуваше.

Уорд се държеше прекалено добре, а тя беше прекалено уязвима.

— Не мога да оставя Дейл.

— Аз ще се погрижа за бебето — предложи мисис Прут, която отново подаде глава от вратата.

— Не мога да злоупотребявам с вашето гостоприемство.

— Глупости. Бебето не представлява никакъв проблем.

— Хайде, мамо — замоли се Танър.

— Обещавам да не започвам никакви спорове — каза Уорд. — Ако го направя, можеш да ме блъснеш в реката.

Марина се остави да бъде убедена. Преди да се опомни, се озова на седлото и бе на път за някакви водопади, които нямаше никакво желание да види.

— Надявам се, че знаеш пътя — обърна се Уорд към сина си. — Ако Уил каже на Дрю, че всички сме се загубили заради теб, никога няма да те остави да го забравиш, защото постоянно ще ти го натяква.

Марина ги наблюдаваше как яздят един до друг, а Танър бе пощастлив от всякога. Прониза я остра болка. Точно това трябваше да правят Танър и баща му. Би дала почти всичко, за да продължи повече.

Но тя бе само едната страна на този триъгълник. Не можеше просто да се предаде като част от сделката само защото беше майка на Танър. Трябваше да бъде желана заради самата себе си. Може би точно затова се бе съгласила да тръгне с тях на тази разходка. Трябваше да разбере дали Уорд наистина я иска или желае да вземе само Танър.

На няколко мили от Сайпрес Бенд теренът рязко се промени и плодородната долина премина почти в пустиня. Криви дъбове с възлести клони изместиха кипарисите и кленовете. Тучните ливади отстъпиха място на скалисти хълмове и дълбоки каньони, в които растяха в изобилие бодливи храсти, кактуси и трева, която се подаваше на туфи от някоя скала.

Но дори и променящият се пейзаж не можеше да отнеме удоволствието на Марина от ездата. Беше решила да се наслади докрай на неочакваната разходка. В момента не искаше да се тревожи за бъдещето, нито да се измъчва за миналото.

Колкото по-труден ставаше теренът, толкова по-голямо желание изпитваше Танър да се отклони от пътеката.

— Не се тревожи — каза й Уорд. — Уил е с него.

— Ти самият каза, че Уил постоянно се забърква в неприятности.

— И винаги се справя с тях. Това момче има инстинкт за оцеляване.

Марина не можеше да възприеме спокойното отношение на Уорд към Танър, но в никакъв случай не можеше да каже, че той проявява небрежност. Уорд се грижеше за момчето повече, отколкото за себе си. Но мъжете се държаха по свой странен начин. Сега, след като осъзна, че Уорд има намерение да учи сина им точно на това, щеше да внимава повече.

Но въпреки всичко, имаше доверие на Уорд.

Когато приближиха реката, земята стана още по-камениста. Високи дървета скриваха пукнатините в скалите, издълбани от водата в продължение на милиони години. Пътеката водеше до малка височина. Двеста фута по-надолу реката течеше буйно в широко скално корито и след това изчезваше сред огромни скални отломъци. Стотина ярда по-надолу бреговете се стесняваха и реката се превръщаше в тих, спокоен и криволичещ поток.

— Трябва да оставим конете тук и да изминем останалото разстояние пеша — каза Уорд.

— Но аз не съм подготвена, за да се катеря по скалите — възпротиви се Марина.

— Не можеш да се откажеш сега, мамо.

— Дрю не би се спряла — заяви Уил. — Тя би поискала да се състезава с теб до дъното на каньона.

— Дрю е малко момиче — отвърна Марина. — А аз не съм.

— Изабел също не би се отказала. Нея нищо не може да я изплаши.

При това положение, Марина нямаше никакъв избор.

— В такъв случай ще стигна при реката преди всеки от вас.

Уорд, който се ухили толкова самодоволно, че ѝ се прииска да го удари, се обърна към нея.

— Ще ти подам ръка.

Приемайки предизвикателството насериозно, момчетата вече бяха започнали да се спускат предпазливо по скалите.

— Танър, недей.

Уорд покри устата ѝ с ръка. Изненадана, тя се обърна и го погледна в очите.

— Днес никой няма да се тревожи за нищо и за никого, нали?

— Не мога да не се тревожа, Уорд. Аз съм негова майка.

— И винаги ще бъдеш, така че спри да се притесняваш.

Марина не можеше да възприеме тази логика, но реши, че не си струва да спори. Момчетата с радостни викове се спускаха по скалите, това очевидно бе един от най-хубавите мигове в живота им.

— Ето, подай ми ръка и ще ти помогна да слезеш.

Марина не бе мислила за възможността да го докосне отново. Нито пък бе подготвена за горещата вълна, която я заля, когато Уорд пое ръката ѝ. Това я накара да си спомни за онзи момент отпреди толкова години, когато той леко я бе вдигнал на седлото. Спомни си как твърдото му, мускулесто тяло се притискаше до нейното и в какъв водовъртеж от чувства и усещания бе попаднала.

В момента водовъртежът отново заплашваше да я погълне, когато той обви ръка около кръста ѝ и я повдигна от скалата. Дори един кратък поглед към скалите я увери, че докато достигнат брега на реката, той щеше да повтори това много пъти.

— Може би е по-добре да остана тук — промърмори тя.

— Страх ли те е?

— Малко. — Нека той сам да реши от какво се страхува. Но нямаше нужда Уорд да отгатва каквото и да било.

Той знаеше.

— Аз пък не се страхувам.

Той продължи да ѝ помага, докато слизаха по стръмния склон, покрай големите скални отломъци, по несигурните и опасни части от пътеката. Накрая стигнаха до брега. Марина чувстваше как я обливат горещи вълни, които не се дължаха единствено на физическата умора.

— Ние пристигнахме първи — извикаха победоносно момчетата.

— Така е — призна Марина. — Предполагам, вече не съм толкова бърза, колкото преди. — Тя внезапно хукна по широката гладка скала на речното дъно. — Обзалагам се, че мога да стигна първа на другия бряг.

Момчетата се опитаха да я догонят, но ботушите им не бяха толкова удобни за тичане, колкото леките ѝ обувки и те започнаха да изостават още преди да бяха стигнали средата на реката.

— Хайде — извика им игриво тя. — Няма да позволите на едно момиче да ви изпревари, нали?

— Дрю го прави през цялото време — извика Уил.

Танър се опита да не изостава, но не успя. Точно когато Марина щеше да се наслади на успеха си, Уорд я задмина, тичайки бързо и грациозно като пантера.

— О, не, не можеш да го направиш! — извика тя и се впусна след него, но напразно.

Когато го достигна, Уорд вече бе коленичил и пиеше вода от реката.

— Трябваше непременно да ме изпревариш, нали?

Уорд вдигна глава и се усмихна, а от брадичката му капеха сребърни капчици вода.

— Трябваше да защитя мъжката си чест. Не мога да позволя да бъда победен от едно момиче.

Марина се разсмя.

— Как го направи? Предположих, че досега ще си капнал от умора.

— Един стар мексиканец, който живееше в ранчото на татко, ме научи да тичам на пръсти. Петите бавят човека, когато бяга.

— Можем ли да се спуснем надолу до пясъка? — попита Уил.

Марина отправи поглед натам, където сочеше момчето. Не много далеч от тях се белееше ивица пясък. Но между тях и пясъка имаше няколко наистина огромни скални къса.

— Разбира се — каза Уорд. — Трябваше да си донесем обяд. Можехме да си направим пикник в сянката на този остров на сред реката.

— Можем да се върнем утре — предложи Танър.

— Но вие дори не знаете дали можете да изкачите онези скали — възрази Марина.

— Разбира се, че можем — отвърна Уил. — Аз се катеря по скалите през цялото време.

Марина понечи да каже на Танър да внимава, но в следващия миг реши да не го прави. Детето истински се забавляваше. Не искаше да му разваля деня.

— Погледни, мамо — извика Танър. — Тук има малки рибки!

В основата на няколко скални къса се бе събрал малък водоем. Малки рибки, по-къси от инч, се стрелкаха в сенчестите дълбини. Момчетата се катереха от един скален отломък на друг, крещяха

възбудено, когато намереха нещо интересно, и всяко се стремеше първо да стигне до пясъчната ивица.

Марина се забавляваше не по-малко от Танър. Не отблъсна предложението на Уорд да ѝ помогне да премине трудния терен. Реката пресичаше пясъчната ивица на няколко ръкава. Момчетата се прехвърляха от един на друг, а когато не можеха да прескочат, сваляха ботушите си и нагазваха във водата.

Слънцето, отразено от белия пясък, припичаше силно.

— Бих дала всичко, за да мога да седна на сянка — каза Марина, като посочи островчето всред реката, което по-рано Уорд бе споменал.

— Да вървим.

— Не можем. Как ще стигнем до там?

Уорд приседна на пясъка и събу ботушите си, напъха чорапите си в тях и ги подаде на Марина.

— Ето, дръж.

Преди да бе успяла да попита какво възнамерява да прави, той я вдигна на ръце и нагази във водата, която стигаше до бедрата му.

— Ти си полудял! — възкликна Марина, когато малко по-късно той я остави на островчето, невредима и суха.

— Това не е нищо в сравнение с пресичането на реката с цяло стадо крави. С теб преминах много по-лесно.

Марина изсумтя недоволно, но после избухна в смях.

— За пръв път в живота ми ме сравняват с крава. И по-добре да си остане и последният.

— Казах само, че с теб ми бе по-леко.

— Знам. И това е единствената причина ботушите ти да не се озоват във водата още същия миг.

Тя седна на сянка, а Уорд се изтегна на слънцето, за да могат дрехите му да изсъхнат. След миг затвори очи. Марина наблюдаваше момчетата, които играеха във водата до брега. Не след дълго бяха помокри и от Уорд. Марина сведе поглед към него. Бе толкова едър и силен. Както бе заспал кротко на слънцето, изглеждаше, като че ли нямаше никакви грижи в този свят. Младата жена се усмихна, когато върху него кацнаха две пеперуди. Едно водно конче се опита да се задържи на носа му. Уорд се събуди и го прогони.

Марина се разсмя, а той я погледна объркано и се изправи. Погледна я и ѝ се усмихна.

— Извинявай. Напоследък прекарах доста безсънни нощи. — Потърси с поглед момчетата, които се гонеха в гъстата трева на брега. — Хайде, момчета. Вземете ботушите си. Време е да се връщаме.

— Как ще се върнеш, без да се намокриш? — попита Марина, а момчетата се помолиха да останат само още мъничко.

— Ако тръгнем надолу по течението, можем да открием следи от наводнението през зимата.

Накрая тръгнаха. Едно дърво услужливо се бе заклезило между две големи скали. Преминаха благополучно реката. Момчетата се оплакваха през целия път до върха, където бяха оставили конете, но Марина виждаше, че децата наистина са уморени.

Обратният път премина в мълчание. Изглежда, всички чувстваха бремето на проблемите, които ги очакваха в Сайпрес Бенд. За малко ги бяха забравили, но това, разбира се, не можеше да продължи вечно.

За Марина този ден бе явно доказателство, че двамата с Уорд можеха да бъдат приятели. Все още не знаеше дали той я искаше колкото Танър, но разбираше, че можеха да се чувстват добре заедно. А това, от своя страна, бе от голямо значение, ако сериозно обмислеше възможността да се върне при него.

— Ние с момчетата ще се погрижим за конете — заяви Уорд, когато пристигнаха в града.

— Разходката много ми хареса — каза Марина. — Благодаря ти, че ме покани, Уорд.

— Радвам се, че дойде.

Тя го остави да се оправя с момчетата, не бе успяла да вземе никакво решение и бе не по-малко обърквана отпреди.

— Значи той е твой съпруг — мисис Прут я чакаше на входа. — Чух ви, като си говорехте тази сутрин — обясни тя. — Нямах намерение да подслушвам, но след като чух за какво става въпрос, не можах да се въздържа и изслушах целия разговор.

— Никой не трябва да разбере. Още повече, че Танър не знае нищо.

— Мястото на жената е до съпруга ѝ, особено когато има дете, за което да се грижи.

Марина бе започнала да мисли, че никой, освен Бъд, не проявява ни най-малък интерес към желанията и чувствата ѝ. Всичко, което другите бяха в състояние да видят, бе, че Танър има нужда от баща и че тя трябва да се омъжи за някой мъж, за да му го осигури. Е, досега бе успяла да го отгледа сама. Дори и ако нещата придобиеха неочакван и неблагоприятен обрат, можеше да продължи да живее и в бъдеще по същия начин.

— Съгласна съм с теб, но ние със съпруга ми се разделихме още в деня на нашата сватба. И допреди седмица изобщо не се бяхме виждали.

Марина прецени, че ще е грешка от нейна страна да се опитва да обясни на мисис Прут ситуацията. Виждаше, че жената мислено се впусна да прави всякакви предположения, чудейки се какво нещастие може да сполети една жена, за да се окаже в подобно положение.

— Тогава имаш късмет, че той отново иска да живеете заедно след всичкото това време.

— Не съм сигурна дали аз желая да го приема обратно — възрази Марина. — И сама се справям доста добре.

— Никоя жена не трябва да живее разделена от съпруга си.

— Щеше ли да има някаква разлика, ако той бе загинал във войната?

— Тогава, естествено, можеш да се прибереш при семейството си.

— С други думи, мислиш, че в един дом трябва да има мъж, за да може жената да бъде уважавана.

— Разбира се.

— Тогава мнението ти за мъжете е прекалено добро, а за жените — точно обратното. Ако отново се омъжа или избира отново да живея със съпруга си, ще бъде, защото сама ще реша така, а не защото имам нужда от него. Вече доказах, че нямам нужда от мъж.

— Никога не съм си мислила, че ще доживея да чуя една порядъчна жена да говори по този начин.

— Сигурно не бих говорила така, ако имах възможност да живея като обикновена жена.

— Има хора, които ще кажат, че си уличница. Биха сметнали, че никога няма да кажеш подобно нещо, ако не беше толкова красива, че можеш да имаш всеки мъж, когато пожелаеш.

— Хората могат да казват и да си мислят каквото си искат, стига да не изказват мнението си в мое присъствие. Още повече, че мъжете създават само неприятности. Повечето жени, предполагам, ги смятат за лукс, а не за необходимост.

— Може би наистина мислиш по този начин — макар че не виждам как една порядъчна жена може да говори така. Но за момчето бащата е наистина необходим.

Марина не можеше да оспори това твърдение. Танър не бе споменавал въображаемия си баща от дни.

— По-добре да проверя дали Дейл се е събудила. Все още не съм успяла да я привикна на определен режим на хранене.

— Ти, изглежда, повече се тревожиш за дете, което не е твоя плът и кръв, отколкото за собствения си син.

— Не, мисис Прут, тревожа се еднакво и за трима ни.

— Работа на мъжа е да се тревожи. Ти би трябвало да приготвяш вечерята му и да гледаш децата му.

— Точно това бях възнамерявала да правя, но след това нещата се промениха.

— Тогава отново ги промени.

Шумното появяване на Танър сложи край на разговора.

— Уорд и Уил заминаха ли си? — попита го Марина.

Танър кимна леко.

— Попитях Уорд дали бихме могли и утре да отидем при водопадите. Джо обеща да ни покаже къде можем да намерим пещери, в които живеят прилепи.

Марина настръхна само при мисълта да влезе в пещера, пълна с прилепи.

— Танър, трябва да спреш да молиш Уорд за всевъзможни неща.

— Защо?

— Защото той си има собствена работа — обясни тя.

— Но той няма нищо против. Сам го каза — възпротиви се момчето.

— Но Уорд не може постоянно да ти угажда.

— Той обича да ме води на разни места — заяви Танър. — Каза, че ще ме заведе навсякъде, където пожелае.

Марина се съмняваше, че Уорд е казал точно това.

— Ние трябва да се върнем в Сан Антонио, а Уорд остава тук.

Марина бе предполагала, че Танър няма да приеме добре тази новина, но не бе подготвена за гневното му избухване.

— Не искам да се връщам в Сан Антонио! Искам да остана тук!

— Не можем да останем.

— Уорд ще ни позволи да останем. Знаем, че ще го направи.

— Ранчото не е на Уорд. То принадлежи на Джейк и Изабел, а те вече си имат пълна къща с деца. Няма място за повече хора, дори и ако искахме да останем.

— Не искам Бъд да ми става баща. Искам Уорд. Защо не можеш да се омъжиш за него?

— Той ли ти каза да ми зададеш този въпрос? — попита тя, а гласът ѝ бе пропит с тревога.

— Не. Защо не го харесваш? Всички харесват и обичат Уорд. Дрю казва, че го харесва дори повече от Джейк — заяви Танър.

— А какво ще правиш, ако се върне истинският ти баща? — Нямахше намерение да му задава този въпрос. Дори не мислеше да намеква за такава възможност, докато не вземе някакво решение относно предложението на Уорд.

В миг Танър стана необичайно сериозен. Не смееше да погледне майка си в очите.

— Той няма да се върне. Знаем, че е мъртъв. Наистина, бащата на Бенджи се върна, но това бе преди много време. Дрю каза, че съм истински глупак, за да не повярвам в смъртта на татко. Не исках да бъда единственият без баща. Ако казвах, че той е някъде с тайна мисия, щях да бъда като всеки друг.

Марина много бе тъгувала за семейството си, когато всички ѝ обърнаха гръб, но тогава тя бе много по-голяма от Танър и прекалено обсебена от грижата да изхранва себе си и детето си, за да почувства толкова остро тази загуба. Очевидно, присъствието на Бъд не бе накарало Танър да се чувства по-малко изоставен. Не можеше да разбере дълбочината на болката му, но я чувстваше с цялото си сърце. Би направила всичко, за да му помогне.

— Винаги има някаква възможност — каза тя. — По време на война се губят толкова много доклади. Хората невинаги знаят...

— Татко е мъртъв! — изкрещя гневно Танър. — Той няма да се върне! Никога!

— Но ако той наистина...

— Ти просто не искаш Уорд да ме харесва! — избухна Танър. — Не искаш да остана тук и да стана каубой като него!

— Не можеш, Танър, не и сега. Може би малко по-късно, да кажем, след като Изабел роди бебето си, може да ни покани да се върнем в ранчото. Ако тя...

— Аз няма да се върна в „Грейвъл Пит“! — извика отчаяно момчето. — Ще остана с Уорд. Той иска да остана. Знаем, защото сам ми го каза.

— Танър...

Но момчето не искаше да я слуша. Излетя през вратата и се спусна тичешком по стълбите. След миг вратата силно се хлопна след него.

— Ако още веднъж удариш вратата така — извика мисис Прут, като подаде глава от кухненския прозорец, — ще останеш навън.

Танър не спря да тича. Зави зад ъгъла и се изгуби от поглед. Марина остави на масата празното шише от мляко и прегърна бебето, като леко го тупаше по гръбчето. След това надникна през прозореца, за да види накъде се бе отправил Танър. Марина понечи да сложи малкото в люлката и да отиде да потърси сина си, но реши, че е по-добре да го остави да се успокои, преди да се опита отново да поговори с него.

Пет минути по-късно съжали за решението си. Танър яхнал коня си, премина като вихрушка покрай нея и се загуби в посока към ранчото.

ГЛАВА 19

Обикновено Уил създаваше толкова проблеми, че Уорд нямаше време да мисли за нищо друго, освен как да прибере момчето в ранчото здраво и читаво. Днес, поради някаква неизвестна причина, момчето се държеше необикновено добре. Яздеше до Уорд и не обелваше нито дума. Ако мъжът не бе толкова погълнат от собствените си мисли, щеше веднага да застане нащрек, сигурен, че Уил замисля нещо наистина опасно.

Нещата не можеха да продължават по този начин. Въпреки че Марина вече знаеше, че гневът и недоверието, които се бяха настанили между тях, бяха причинени от изкусни лъжи, все още не можеше да забрави случилото се. Или да прости.

С него нещата не стояха така. Всичките му съмнения бяха изчезнали. Сега, когато погледнеше Марина, виждаше една красива, силна и енергична жена, за която всеки мъж би бил горд да се ожени. С всеки изминал ден ставаше все по-нетърпелив в намерението си да я убеди, че я обича, че иска да бъде неин съпруг и любовник, а не само баща на Танър. Бяха изгубили толкова много години, бяха пропуснали шанса си за толкова много любов, че Уорд не можеше дори да понесе мисълта да чака още. Замисли се за някаква възможност да се възползва от отслабващата ѝ защита.

Все още си спомняше онзи ден, когато се влюби в нея. Тя беше ослепително красива, женствена, весела, прекалено млада, за да осъзнае колко безумно се влюбва, беше точно от този тип жени, които привличаха мъжете, които си мислеха, че повече нямат шанс да обичат. Само в един миг бе преобърнала целия му свят.

Но сега двамата вече не бяха толкова невинни, както някога. Тя бе станала самоуверена и предпазлива, жена, която нямаше никакво намерение да позволи отново да бъде наранена от любов. И все пак Уорд усещаше желанието ѝ да обича, да бъде обичана. Само трябваше да намери начин да разсее страха, който все още я държеше в плен. Всеки път, когато я видеше, изпитваше желание да я вземе в

прегръдките си, да я целува до забрава, да я люби. Беше си казал, че отива в Сайпрес Бенд да провери как е ръката на Танър. Знаеше, че ще види и нея. Не я искаше обратно в живота си само заради Танър. Искеше и тя да го желае, да изпитва нужда да бъде с него.

— Мислиш ли, че бащата на Танър ще се върне? — попита Уил.

Уорд с мъка се изтръгна от вцепенението си.

— Защо питаш?

— Когато за пръв път дойде в ранчото, не говореше за нищо друго. Дрю казва, че баща му е мъртъв. Но според Дрю всички, които не може да види, са мъртви.

— Днес Танър спомена ли баща си?

— Не. Той иска ти да му станеш баща. Сам ми каза. Ще го направиш ли?

— За това трябва да поговоря с майка му. — Уорд би предпочел да запази тези мисли за себе си, но изглежда, това бе невъзможно.

— Ще напуснеш ли ранчото?

— Все още не сме решили.

— Танър иска да остане. Исква да стане каубой като теб. Казах му, че си лекар, а той каза, че не е вярно. Лекар ли си?

Уил като че ли имаше невероятната способност да те настъпва винаги по болното място!

— Наистина учих за такъв.

— Дрю казва, че ти харесва много повече да бъдеш каубой.

— Така си е.

Това бе истина, но причините бяха съвсем различни от тези, които си мислеше Уил. Звукът от конски копита върху глинестата почва ги накара да се обърнат назад.

— Това е Танър — каза Уил. — Може би някой се е разболял. Ето, че сега можеш отново да станеш доктор.

Уорд имаше чувството, че нещата не са толкова прости. Страхове му се потвърдиха, когато забеляза израза на лицето на Танър. Момчето плачеше, сълзите се стичаха по бузите му, а вятърът бързо ги изсушаваше.

— Хей! — извика Уорд и заедно с Уил отстъпиха встрани от пътеката, за да не бъдат връхлетени от галопиращия кон.

След това Уорд пришпори коня си и достигна Танър точно когато момчето успя да намали ход, за да може да обърне коня в обратна

посока.

— Какво има? — попита Уорд. — Да не би с майка ти или с Дейл да се е случило нещо?

— Няма да се върна в Сан Антонио! — изхлипа Танър. — Не искам Бъд да ми става баща. Искам да стана каубой като теб.

Уорд не знаеше какво бе разстроило толкова Танър, но бе очевидно, че момчето не бе в състояние да обясни нищо.

— Но аз си мислех, че ти вече си каубой — обади се Уил. — Нали каза, че живееш в ранчо.

— Исках да кажа, че искам да стана истински каубой — отвърна Танър, без да откъсва поглед от Уорд. — Ти можеш да ме научиш. Нали ми обеща.

— Казах, че ще ти помогна, докато се намиращ в ранчото — отвърна Уорд. — Никога не съм ти обещавал, че можеш завинаги да останеш. Трябва да отидеш с майка си.

— Но тя ще се върне в Сан Антонио!

— Тя знае ли къде си?

Танър спря да плаче, изглеждаше гузен.

— Не знам.

— Ти каза ли й?

— Не.

— Какво се случи?

— Казах й, че не искам да се връщам в Сан Антонио. Тя каза, че така или иначе ще трябва да отида, и аз избягах.

— Ще се наложи да се върнем — заяви Уорд. — Майка ти ще се тревожи.

— Не, аз няма да се върна!

— Разбира се, че ще се върнеш. Не можеш да бягаш от майка си.

— Ако избягам, Изабел яко ще ме набие — обади се Уил.

— Мама никога не ме бие.

— Изабел също не ме е била — призна Уил. — Но Джейк ще го направи, защото съм причинил тревоги на Изабел и защото съм бил достатъчно глупав, за да избягам.

— Аз не съм глупав! — настоя Танър.

— Ако избягаш, наистина ще постъпиш глупаво. Тогава ще станеш сирак. Аз бях сирак много дълго време и никак не ми хареса.

— Глупаво ли бе да избягам? — попита Танър, като насочи поглед към Уорд.

Той мълчаливо кимна.

— Но аз не искам да се връщам в Сан Антонио.

— И аз не искам да се връщаш, но това, че ще заминеш, не означава, че няма да можеш да се върнеш отново тук.

— Мислиш ли, че ще мога? — попита тъжно Танър.

— Ще трябва да попиташ майка си — отвърна Уорд.

— Ти ще дойдеш ли с мен?

— Защо искаш да се върна с теб?

— Защото се страхувам.

— Не, не се страхуваш. — Уорд наистина имаше намерение да се върне с момчето, но трябваше да разбере защо Танър бе избягал.

Танър сведе глава.

— Ако поговориш хубаво с мама, тя ще хареса теб, а не Бъд. Тогава ще можеш да ми станеш татко.

Сърцето на Уорд прескочи няколко удара. Още от мига, когато прие, че Танър е негов син, мечтаеше за този момент. Сега го имаше, но на каква цена? Не можеше да позволи обичта на Танър да застане между момчето и майка му. Искаше любовта им да ги свърже двамата, да ги сплоти в едно семейство, а не да ги разделя.

— Мислех си, че истинският ти баща ще се върне.

Танър вдигна поглед към него, а очите му отново се напълниха със сълзи.

— Татко е мъртъв. Не искам това да е така, но няма какво да се прави.

Когато видя реакцията на момчето, Уорд съжали, че бе повдигнал този въпрос.

— Можеш да имаш двама бащи — подметна Уил. — На твое място бих приел и двамата. Аз самият никога не бих поискал да напусна Джейк и Изабел.

Уорд разбираше, че двамата с Марина трябваше час по-скоро да вземат някакво решение. За тях беше може би по-лесно да обмислят още, но така положението ставаше все по-трудно за Танър.

— Ще поговорим с майка ти и ще видим тя какво иска да направи.

— Мога ли да остана с теб?

— Ще видим. Но каквото и да се случи, няма отново да се опитваш да бягаш. Бягат само страхливците.

Уорд се зачуди как така все още не бе почервенял от срам. Той отдавна не беше дете, а бягаше от отговорностите си от години.

— Аз не съм страхливец.

— Знам, че не си. Просто не си осъзнал как трябва да постъпиш. Ако искаш нещо, питай. А ако не искаш да направиш нещо, просто кажи.

— Но ако мама все пак ме накара да го направя? — попита Танър.

— Невинаги можем да постъпваме както искаме — възрази Уорд. — Понякога трябва да останем и да решим възникналия проблем, каквото и да ни струва това. В никакъв случаи не трябва да бягаме.

— Точно това каза Джейк на Зийк, когато миналата година той заплаши да избяга — каза Уил. — Джейк каза също, че нещата в момента може да не изглеждат добре, но ще станат още по-лоши, ако Зийк избяга.

— Точно така — отвърна Уорд.

Изпита облекчение, когато забеляза, че вече приближават Сайпрес Бенд. Изобщо не се изненада, когато видя Марина, която препускаше към тях. Тя дръпна юздите, спря коня и зачака.

Танър се смути.

— Ще говориш ли с нея?

— Не. Това е нещо, което ще трябва да свършиш сам.

— Мама направо ще побеснее.

— Вероятно, но тя много те обича. Ще бъде доволна, че си в безопасност. Двамата с Уил ще чакаме тук.

Уорд много искаше да отиде с Танър. Болеше го от умолителния поглед на детето, отчаяно отправен към него. Но знаеше, че дължи това на Марина. В продължение на седем години тя бе единственият родител на Танър. Нямахше да е правилно сега да подронва авторитета ѝ и да омаловажава позициите ѝ пред детето. Тя никога нямахше да го уважава, ако постъпи по друг начин. Нито пък щеше да го бича.

— Дали тя ще го бие? — попита тихо Уил.

— Не мисля.

— А мислиш ли, че Джейк би ме набил, ако избягам?

— Не и ако си толкова разстроен, колкото Танър. Джейк би се опитал да разбере какво не е наред, за да не бягаш повторно.

Уил се замисли за момент над думите на Уорд.

— Танър всъщност не иска да бяга. Би искал да остане с теб.

— Танър трябва да остане с майка си.

— Вие двамата можете да се ожените като Изабел и Джейк.

Изглежда, разрешението на проблема им бе толкова очевидно, че дори и децата го бяха видели.

— За да се оженят мъж и жена, е нужно малко повече, Уил.

— Какво по-точно?

Уорд се съмняваше, че Уил разбира за какво точно пита. Докато никой не знаеше, че е баща на Танър, Уорд не можеше да говори много, без да създаде погрешно впечатление, което по-късно ще му е трудно да оправи.

— Мисля, че е най-добре да попиташ Изабел.

За щастие, Танър и Марина се насочиха към тях. Момчето не изглеждаше щастливо, но поне бе по-спокойно. Марина обаче изглеждаше много разстроена.

— Уил, защо двамата с Танър не отидете да напоите конете? — предложи тя.

— Но ние вече ги напоихме.

— Тогава им дайте сено.

— Джейк казва, че не трябва да храним кон, когото после ще яздим.

— Тогава ги разтрийте хубаво. Сплетете им гривите, ако искате. Аз трябва да поговоря с Уорд. Насаме.

— Защо вие двамата не си спретнете едно състезание — предложи Уорд. — Вижте кой първи ще стигне до онази голяма канадска топола, която видяхме на път за водопада.

Уорд разбра, че Марина наистина бе дълбоко разстроена, защото, когато Танър и Уил препуснаха в галоп, тя дори не хвърли поглед към тях, за да види дали момчетата няма да прегаят някого.

— Това не може да продължава — каза тя.

— Съгласен съм.

— Танър избяга от мен!

— Знам.

— Благодаря ти, че го върна.

— Не си мислила, че ще постъпя по друг начин, нали?

— Вече изобщо не знам какво да мисля. От мига, в който те срещна, Танър изобщо не прилича на себе си. Какво си му сторил? Той никога не се е държал по този начин с Бъд.

— Не съм сторил нищо друго, освен да отвърна на обичта му с обич.

— Бъд също го харесва, освен това го познава повече от теб. Защо Танър иска толкова отчаяно да бъде с теб, че бе готов дори да избяга от мен?

— Може би усеща колко много го обичам?

Марина обаче не изглеждаше убедена.

— Трябва да му кажем за мен, Марина. Танър си мисли, че баща му е мъртъв. Искат аз да заема неговото място.

— Знам — призна Марина.

— Ще трябва да му кажем — настоя Уорд.

— Така е.

— Кога?

Марина прехапа устната си.

— Не знам. В продължение на години се опитвах да намеря начин да го убедя, че си загинал във войната. Сега трябва да отрека всичко и да го убедя, че си жив.

— Може да се окаже по-лесно, ако разбере, че ще живее и с двама ни.

— По-лесно за Танър, по-лесно за теб, ами аз? — избухна тя. — Мислиш ли, че за мен е лесно да живея с мъж, който ме изостави, без дори да ме изслуша.

— Наистина, случиха се много неприятни неща, бяха казани остри думи, това вече не може да се промени, предполагам, че не може и да се прости — каза тихо Уорд. — Те просто трябва да се забравят.

— Мислиш ли, че мога да забравя, че нямаше никаква вяра в мен, че майка ти ме заклея като уличица, че семейството ми просто ми обърна гръб, че хората, които съм познавала, обръщаха глави настрана и пресичаха улицата само за да не говорят с мен?

— А аз правя всичко възможно, за да забравя какво ти стори брат ми.

Марина го погледна невярващо.

— И успяваш ли?

— Ако не го правя, ще трябва да го убия. Бих предпочел да те обичам.

Марина отстъпи крачка назад, на лицето ѝ се изписа страх.

— Не искам от теб да ме обичаш. Нито аз искам да те обичам.

— Знам, но имам намерение да те накарам да си промениш решението.

— Уорд, не ми причинявай това.

— Какво?

— Не ме карай да се чувствам виновна, че не те обичам.

— Не го правя.

— Напротив, правиш го. Забравяш това, което направи Рамон. Ти искаш да ме обичаш, да бъдеш баща на Танър. Аз съм единствената пречка тази бъркотия да получи идеалното разрешение. Не е необходимо да бъдеш толкова добър. Никой няма да те обяви за светец заради това.

Уорд се усмихна. Само ако тя знаеше колко далеч бе от мисълта да става светец. Мислите, които минаваха през ума му, нямаха нищо общо със святост и непорочност.

— Едно от предимствата да бъдеш каубой е, че имаш предостатъчно време, за да размишляваш. Преди седем години не знаех това, но толкова отчаяно исках семейството ми да ме обича, че пропуснах шанса си самият аз да създам семейство, да обичам и да бъда обичан. Нямам намерение да повтарям същата грешка. Ако това, че забравя стореното от Рамон, ми даде втори шанс да обичам, ще сметна, че съм се отървал леко.

— Не е възможно да бъдеш толкова благороден.

Тя изглеждаше толкова тъжна и унила, както никога досега. Уорд разбираше, че това е само реакция от шока, че Танър бе избягал от нея. Сега се чувстваше сигурна и можеше да признае слабостта си. От това Уорд се почувства по-добре. Независимо дали го съзнаваше или не, Марина бе започнала да му се доверява. Може би щеше да се научи да го обича.

— Не мога да взема решение точно сега — каза тя. — Знам, че трябва, но просто не мога.

— Тогава трябва да кажем на Танър.

Гневът ѝ отново пламна.

— Какво те кара да си мислиш, че имаш правото да се месиш и да поставяш ултиматуми?

— Не аз създадох това объркано положение, Марина. Аз също съм жертва, както и ти. Но аз не искам да се отказвам. Нито пък ще се предам.

— Значи мислиш, че аз ще се предам?

— Не, но независимо дали ще решим да живеем заедно или не, трябва да кажем на Танър. Ако ние не го направим, някой друг ще му каже, че аз съм баща му.

— Аз ще му кажа, Уорд, но трябва да реша как да го направя, без да го нараня прекалено много.

Разговорът им бе прекъснат от Танър и Уил, които препускаха към тях с всички сили.

— Аз спечелих! — изкрещя Танър, като прелетя покрай тях, тъй като бе набрал инерция и не можа да спре веднага. — Изпреварих го с цяла миля.

— Не е честно! — започна да се оплаква Уил. — Дори и Джейк не би могъл да надмине този кон.

Тъй като бе по-опитен ездач, Уил бе успял да спре до Уорд. Изпод копитата на коня му се вдигна облак прах.

— Най-добре е да направим състезание в ранчото — предложи Уорд. — Ще оставим Джейк да избере конете, така че да са с еднакви възможности.

— Да, добре — отвърна Уил.

Танър, който бе обърнал коня си и в този момент се приближи до групата, не изглеждаше толкова въодушевен от тази идея.

— Хайде, Уил, по-добре да тръгваме, в противен случай може да не получим вечеря.

— Може да останете тук — обади се Танър. — Мисис Прут ще ви предложи вечеря.

— По-добре е да оставим Уорд да си върви — каза Марина. — Вече отнехме достатъчно от времето му.

— Но Уорд няма нищо против, нали? — попита Танър.

— Утре ще се върна — обърна се той към Марина. — Вероятно дотогава все ще сме измислили нещо.

Никой не бе по-изненадан от Уорд, когато Танър влетя в къщата същата нощ точно когато всички се приготвиха да си лягат.

— Арчи Джонсън има холера! — обяви възбудено момчето. — Мама казва, че трябваше веднага да си тръгнем.

След Танър влезе Марина, която носеше Дейл на ръце.

— Надявам се, че нямате нищо против, че доведох децата тук — обърна се тя към Изабел. — Не можех да ги оставя в Сайпрес Бенд.

— Разбира се, че не — отвърна Изабел. — Можете да останете тук, колкото пожелаете.

— Бих искала да оставя Танър и Дейл тук. Ние с Уорд трябва да се върнем в града.

Уорд почувства как отново го обзема омразното чувство на безпомощност.

— Мога да помогна само ако хората ми позволят да го направя. Дори и тогава няма да съм в състояние да помогна на всички.

— Струва си усилията дори да спасиш само един човек.

Уорд разбираше, че Марина е права. Трябваше обаче да си повтаря, че имат значение единствено оцелелите, а не мъртвите.

— Ще си взема чантата.

— Къде е тази чанта? — попита Дрю. — Никога не съм я виждала.

— Прибрал съм я. Откакто свърши войната, съм я вадил само веднъж.

— Когато извади куршума от Джейк?

Уорд мълчаливо кимна.

ГЛАВА 20

— Абсолютно задължително е да изварявате всяка вода, която пиете — обяви Уорд. — Наистина, не знаем много неща за холерата, но това, което със сигурност знаем, е, че болестта се предава посредством зарамена вода.

Отдавна бе минало полунощ. Хората бяха сънливи и раздражителни. Оскъдната светлина от няколко газени фенера и свещи хвърляше причудливи сенки по загрижените лица. Повечето от децата бяха дошли по пижами. Всички се бяха събрали в кръчмата — голямо четириъгълно здание с голи стени и мръсен под. Във всеки ъгъл на помещението Уорд виждаше изплашени и сърдити лица. Хората не го познаваха и не го искаха тук. Но в страха и невежеството си, бяха принудени да се обърнат за помощ към него.

За пръв път в медицинската си практика Уорд не се чувстваше безпомощен. Би могъл да помогне на тези хора, ако само можеше да ги убеди да го изслушат, да му повярват, да правят това, което им каже.

Подобно на другите жени, мисис Прут изглеждаше готова изцяло да разчита на него. Обаче, както скоро разбра, че това не означаваше, че бе готова да приеме нарежданията му, без да провери всяко едно.

— Ще прекарваме половин ден до печката да кипваме вода и да изваряваме дрехи! — оплака се тя.

— Да не би да предпочитате да се разболееете от холера — сръзая Уорд.

Марина многозначително му намигна, напомняйки му, че постъпва грубо, но той нямаше намерение да търпи глупави възражения, когато животът на хората бе в опасност.

— Измийте, изтъркайте и изперете всичко около вас — продължи Уорд. — Тенджери, тигани, съдове, дрехи, завивки. Особено внимание трябва да обърнете на самите себе си. Най-страшните холерни епидемии в армията избухваха в частите, които бяха потънали в мръсотия.

— Нашият град не е мръсен! — заяви мисис Прут, а лицето ѝ придоби морав цвят от възмущение.

— Знам — отвърна Уорд. — Просто се опитвам да ви кажа, че холерата се разпространява чрез мръсотия и заразен вода.

— Ще трябва да използвам толкова дърва, колкото ще ми стигнат за отопление за цяла година — възпротиви се един от мъжете.

— Не би ли предпочел да изваряваш дрехи, вместо да използваш дървата, за да сковаваш ковчези?

Наистина, градът бе заобиколен от гора с огромни дървета, но бяха нужни много работа и усилия, за да се отсече едно дърво, след това да се нацепи и приготви за огрев. А след като и земята трябваше да се изоре и да се засеят пролетните посеви, бе ясно, че мъжете изобщо нямаше да смогнат с всичката работа.

Но Уорд държеше твърдо на своето. Беше сигурен, че някои от мъжете не се бяха къпали цял месец. От начина, по който изглеждаха децата, можеше да се заключи, че телата им не бяха виждали вода от последния път, когато се бяха къпали на реката.

— И как всичкото това миене и изваряване ще спре холерата? — поиска да узнае една жена, която очевидно бе настроена скептично, но искаше да бъде убедена в ползата от тези мерки.

— Горещата вода убива микробите, които разпространяват болестта. Тях не можете да видите — каза Уорд, въпреки че бе наясно, че тези думи могат да накарат хората да пренебрегнат нарежданията му. — Но те са там.

— Не вярвам в нещо, което не мога да видя с очите си — заяви един мъж.

— Ти бил ли си болен? — обърна се към него Уорд.

— Преди две зими се разболях от грип.

— И видя ли какво точно причини грипа?

— Е, не, но...

— Няма да видите причинителите на холерата, тифуса, жълтата треска или дизентерията — продължи Уорд. — Но въпреки това ще умрете.

Мъжът замълча, но не изглеждаше убеден.

— Разбирам, че ще ви е трудно да повярвате на някои неща, които ви казвам, но трябва да знаете, че ако холерата започне да се

разпространява сред вас, след седмица почти всички ще сте мъртви. Няма да ви кажа, че знам как я лекувам. Истината е, че не знам.

— В такъв случай ти се излагаш на същата опасност като нас — обади се някой.

— Съвсем не — каза Марина, изпреварвайки го. — Доктор Дилън три години е учил медицина в университета във Вирджиния. По време на войната четири години е бил хирург. Той знае за болестта повече от всички нас, взети заедно.

Уорд не бе сигурен от какво бе изненадан повече — от неочакваното обръщение на Марина към него като „Доктор Дилън“ или от пламенната ѝ защита на способностите му като медик.

— Холерата е тук — продължи той. — Не мога да променя този факт, но знам как да спра разпространението ѝ. Стойте далеч от хора, които са се разболели, освен ако не се грижите за тях. Особено важно е да изгорите всякакви замърсени дрехи и завивки.

— Не можем да направим такова нещо! — чуха се възмутени гласове. — По същия начин можете да ни накарате да изгорим и къщите си.

— Ако умрете, ще направя точно това.

— А ти самият няма ли да хванеш холера? — попита една жена.

— Ако не спазвам всички тези мерки, които ви казах, аз също мога да се заразя като всеки от вас.

— Тогава какво правите тук?

— Той дойде, за да ви помогне — отвърна Марина. — Още от момента, когато намери онова семейство, умряло от холера, Уорд знаеше, че има опасност някои от вас да се е заразил.

— Какво семейство? — попитаха едновременно няколко души.

— В долината намерихме един фургон — обясни Уорд. — Всички бяха мъртви, освен бебето.

— Какво стана с него?

— Бебето е момиченце и сега то е в отлично здраве — отвърна Марина. — Благодарение на доктор Дилън.

— Защо ние нищо не знаем за това семейство? — попита някой.

— Същия ден, когато открих и изгорих останките им, дойдох в града, за да ви предупредя, но вашият кмет и жена му ме увериха, че в града няма никой болен.

— Така беше — обади се мисис Прут, но обичайната ѝ твърдост я бе напуснала. — Не виждах никакъв смисъл да плашим всички наоколо.

— Добре, но сега Арчи Джонсън е болен — възрази някой. — Онези хора бяха отседнали в неговата къща.

— Да, сега си спомням — добави друг. — Семейството изглеждаше съвсем порядъчно. Не мога да си представя какво са правили в долината. Мъжът не ми изглеждаше като фермер или собственик на ранчо.

— Знаеш ли как се казваха? — попита Уорд.

— Не си спомням да са казвали имената си.

— Е, ако някой си спомни, съобщете на мен или на моята... на мисис Дилън — каза той, след като се поколеба за момент.

Не знаеше как би реагирала Марина, но мислеше, че и двамата сега имаха много по-належащи неща, за които да тревожат.

— Сега всички си вървете по домовете. Останете там, освен ако не е абсолютно необходимо да излезете. Ако някой се разболее, веднага съобщете на мен или на мисис Прут. И не забравяйте, измивайте всичко, особено ръцете си, преди да се храните.

— Ако питате мен, това са пълни щуротии — обади се един мъж, когато хората понечиха да си тръгнат.

— И как да се грижим за човек, който вече се е разболял? — попита една жена.

Всички спряха и обърнаха погледи към Уорд.

— Ако човекът има треска, постарайте се да го охладите със студена вода. Ако му е студено, гледайте да го стоплите. Най-важно от всичко, накарайте го да пие течности.

— Как да направим това, ако болният изпадне в делириум? — попита друг.

— Ако се налага, насила му наливайте в гърлото. Сложете във водата малко захар и сол.

— Колко?

— Една чаена лъжичка захар и толкова сол в галон вода.

— От това като нищо ще повърна — каза някой.

— Ако се разболееш от холера, ще изпиеш до капка тази вода, Пентън Белнап! — отсече съпругата му. — Или ще се задавиш с нея.

Нямам никакво намерение да отглеждам сама единайсет деца, още повече че дванайсетото е вече на път.

По израженията на лицата им Уорд виждаше, че повечето хора не вярваха в неговите невидими микроби. Трябваше да им представи нещо, на което можеха да повярват, преди да започнат да изпълняват заръките му. Освен това имаше нужда от съдействието на всяко едно семейство, ако искаше да спре разпространението на холерата.

— Сега най-добре ми покажете къде живее Арчи Джонсън — каза Уорд.

— Аз ще те заведа — предложи Клайд Прут.

— И аз идвам — обади се Марина.

— Защо не останеш тук и не помогнеш на жените да започнат с миенето и изваряването на дрехите?

— Това може да свърши и мисис Прут. Жената на мистър Джонсън и цялото му семейство се нуждаят от помощта ми повече от всеки друг.

Когато пристигнаха в дървената къща на Джонсън, едно от децата му вече бе заразено. Първото нещо, което Уорд направи, когато влезе в мръсното помещение, бе да нареди на останалите деца да излязат навън и да отидат на реката да се изкъпят.

— Дори речната вода е по-добра от това да се въргалят в такава мръсотия — каза той, отвратен от картината, която виждаше.

Арчи страдаше от болезнени спазми в стомаха. Малко хлороформ от едно шише, което Уорд извади от чантата си, успокои болките.

— След като Марина сгрее вода, искам да се опиташ да го измиеш — обърна се той към мисис Джонсън.

— Ами Кати? — изпищя изпадналата в истерия жена. Детето се бе разболяло след бащата, но положението му бе по-лошо.

— Стопли я и се погрижи тя да пие много вода.

Уорд измъкна завивката, която използваша другите деца, и я изнесе навън.

— Можете да спите под онези дървета — каза им той, докато те се изсушаваха.

Едното от децата, момиченце, започна да плаче за майка си.

— Тази вечер ще трябва ти да се погрижиш за сестра си — обърна се Уорд към най-голямото момче. — Майка ти прави всичко възможно, за да се грижи за баща ти и малката ти сестра.

— Мислиш ли, че и другите деца ще прихванат холера? — попита го Марина.

— След като болестта веднъж е започнала да вилнее в едно семейство, почти винаги засяга всички.

— Смяташ ли, че малката Кати и баща ѝ ще се оправят?

— Не знам.

Отново беше като през войната, но този път никой нямаше да го спре или да му попречи да използва всичко, което знаеше. Уорд веднага се зае да помага на мисис Консън. Марина започна да чисти кухнята. И за двамата се очертаваше дълга нощ.

Един час преди разсъмване се разболя най-малкото момче. Едно по едно, до обяд се бяха разболели и останалите деца.

— Бедната жена ще се побърка, ако загуби цялото си семейство — каза Марина, докато двамата с Уорд се бореха безуспешно с болестта, като даваха на децата вода, но не можеха да предотвратят обезводняването им.

— Ако самата тя не се разболеє преди полунощ — отвърна Уорд, без да прекратява усилията си да налива насила вода в устата на най-голямото момче.

Мисис Джонсън бе наляла поне четвърт галон вода в гърлото на съпруга си. Уорд се надяваше, че щеше да се оправи. От време на време от къщата се разнасяше писъкът на Кати и сърцето на Уорд се свиваше болезнено, но не влезе вътре. Трябваше да съсредоточи усилията си върху другите деца.

— Направо не издържам, като гледам тези деца да се мъчат — продума Марина със задавен от плач глас.

Тя седна между едно момиченце на около пет години и едно момченце на четири, бършеше с напоени със студена вода кърпи челата и телата им, за да свали треската им, даваше им да пият вода и се молеше телата им да задържат течността.

— Не мога да направя нищо повече, за да спра болките — каза Уорд, като се върна към шестгодишния Дамрон.

Момчето, изглежда, не изпитваше големи болки, но състоянието му бе най-сериозно. Нищо, което правеше Уорд, не можеше да накара тялото на момчето да задържи течността.

Мисис Прут дойде три пъти този ден, за да провери как са нещата. Всеки път спираше далеч от колибата, но гордо съобщаваше, че никой друг в града не се е разболял от холера. Когато жената се появи за четвърти път, Уорд веднага разбра, че нещо се е случило.

— Момчето на Елинол Олуел се е разболяло — събщи тя. — Елинол иска веднага да отидете при нея.

— Какви са симптомите? — попита Уорд, като положи обратно Дамрон на одеялото.

Детето не се помръдна, нито издаде звук. Просто лежеше и гледаше Уорд с празни очи.

— Елинол каза, че всичко станало напълно неочаквано. В един миг бил добре, а в следващия вече лежал болен. Синът й получил ужасни болки в ръцете и краката. И започнал да се обезводнява.

— Идвам веднага — отвърна Уорд. — Знаеш ли дали онова момче е имало някакъв контакт с тези деца?

— Момчето на Елинол и малкият Дамрон са големи приятели — отвърна мисис Прут. — Играят заедно през цялото време.

Уорд се страхуваше от нещо подобно. Най-вероятно децата от фургона са предали заразата на децата на Джонсън. От тях се бе заразило момчето на Елинол Олуел. Но поне сега имаше с какво да се занимава. Ако можеше да прекъсне тази омагьосана верига, щеше да успее да спаси повечето от хората.

Докато Уорд се изми и преоблече. Елинол Олуел бе изпаднала почти в истерия. Съпругът й, пребледнял като платно, стоеше мълчалив до леглото на сина им.

— Това е единственото им дете — каза мисис Прут, когато Уорд й подаде дрехите, за да ги извари. — Ако момчето умре, това ще убие Елинол.

— От колко време е в това състояние? — попита Уорд, когато видя момчето.

Спазмите бяха толкова силни, че дори хлороформът не помогна напълно да премине болката.

— Всичко започна преди по-малко от час — промълви Елинол, задавена от ридания. — Веднага след като научих, че момчетата на

Джонсън са се разболели от холера, го разпитах най-подробно как се чувства. Моят Джо играе с техния Дамрон през цялото време.

Уорд й каза точно какво да прави.

— Вече опитах да го накарам да пие. Джо просто повръща всичко.

— Продължавайте да опитвате. Това е единственото нещо, което знам, че може да му помогне.

Като тръгна по следата на завързаните приятелства между децата в Сайпрес Бенд, Уорд посети всяка къща в града. Обясни как мъртвото семейство бе предало холерата на децата на Джонсън и как Дамрон Джонсън бе предал заразата на малкия Джо Олуел и как тяхното собствено дете може да е прихванало болестта.

За пореден път Уорд подчерта важността на чистотата, отново нареди да се преварява водата, да се почиства всичко, което влиза в досег с храната или водата за пиене, постоянно да се мият ръцете. Също така повтори какво трябва да се направи на човек, заразен от холера.

Този път хората му повярваха — някои поради това, че се страхуваха да не прихванат болестта от него. Повечето говореха с него иззад заключените си врати. Всички бяха изплашени.

— Изтощена си — обърна се той към Марина, когато след смрачаване се върна в къщата на Джонсън. — Имаш нужда от сън.

— Не мога. Малката Кати току-що почина.

Уорд почувства познатата тежест в гърдите, но точно сега не трябваше да се поддава на страха и отчаянието. По-късно щеше да има предостатъчно време да страда. В момента най-належащото бе, да убеди Марина да си легне. Тя беше на крак от трийсет и шест часа. Ако се преумореше прекалено, щеше самата тя да се разболее поради отслабване на организма.

— Аз ще остана тук. Ти се върни при мисис Прут.

Марина се опита да се изправи на крака, но не успя. Уорд й подаде ръка и й помогна да стане.

— Трябваше да те изпратя в леглото още преди часове.

— Какво ще стане с другите деца? — попита Марина.

— Не знам. Но няма да им помогнеш, като припаднеш. Трябва да си починеш. Утре може да имаме още случаи.

— Ти също трябва да си починеш. Не си отдъхвал дори за миг.

— Ще го направя. Но искам да видя какво мога да направя за мисис Джонсън.

Жената люлееше мъртвото си дете, целуваше челото му, а сълзите ѝ капеха по безжизненото личице. Въпреки че Уорд се страхуваше, че така и мисис Джонсън може да се зарази, не му даде сърце да отнеме детето от прегръдките ѝ. Но това, което той не можа, направи Марина. Тя взе мъртвото момиче от ръцете на безутешната майка и го остави на леглото.

— Уорд ще се погрижи за Кати — обърна се Марина към жената. — Ти трябва да си починеш. Другите ти деца сега ще имат още по-голяма нужда от теб.

Марина я отведе в спалнята и я убеди да си легне поне за няколко минути.

— Единият от нас ще остане с децата и съпруга ти. Ще те извикаме, ако стане нещо.

Мисис Джонсън си легна, но Уорд се съмняваше, че тя ще може да заспи. Чуваше приглушените ѝ ридания и сърцето му се късаше. Марина уви детето в чаршаф и го отнесе под дървения навес. Уорд изнесе навън замърсените завивки, поля ги с газ и ги запали.

— Ще трябва час по-скоро да погребем детето — каза той на Марина.

— Не можем ли да изчакаме, за да видим дали семейството ще се оправи достатъчно, за да присъства на погребението ѝ?

— Дори и да се оправят, няма да са в състояние да стават от леглото в продължение на няколко седмици.

Марина пристъпи напред и се олюля. Уорд протегна ръка, хвана я и я притисна до себе си. Тя се облегна на гърдите му, търсейки подкрепа. Въпреки че бе смъртно изморен, Уорд почувства как тялото му се напрегна. Тя бе толкова мека и нежна. Желанието към нея, потискано с години от гнева и разочарованието, изведнъж изригна с неподозирана сила. Изпита непреодолима нужда да я притисне силно към себе си и да я целува диво и необуздано, до самозабрава.

Но бързо се овладя. Когато целунеше Марина — и със сигурност имаше намерение да го направи, — искаше тя да разбере точно какво искаше от нея и какво можеше да ѝ даде.

Когато обви ръка около нея и я изведе извън къщата, се запита дали самият той е наясно какво иска. Преди по-малко от две седмици

би се заклел, че я мрази. Сега мислите му бяха объркани и неясни от умора, но знаеше, че всъщност никога не бе могъл да я намрази.

— Вече мога и сама — каза тя, когато излязоха отвън.

— Няма да ми отнеме много време да те изпратя до вкъщи.

— Не можеш да оставиш мисис Джонсън. Никога ни би си простил, ако се случи нещо, докато теб те няма.

— И никога не бих си простил, ако нещо стане с теб.

Каза го импулсивно, но бе напълно искрен. Марина бе станала много важна за него и не само като майка на Танър.

— Не говори така — възрази тя. — Не искам да се чувстваш по този начин.

— Защо?

— Някога те обикнах и това разруши живота ми. Моля те, не ме карай да те обичам отново.

— А бих ли могъл да те накарам?

— Когато пристигнах тук, бях сигурна, че няма да мога да издържа да стоя в близост до теб дори само за да ти поискам развод. Нищо не стана така, както бях очаквала.

— Обичаш ли ме, Марина, поне малко?

— Не... не знам. Сега си лягам. Ще мисля за теб... за нас.

— Преди да си легнеш, трябва да се измиеш много внимателно. Кажете на мисис Прут да извари дрехите ти, преди да ги изпере.

Марина кимна в знак на съгласие и се изгуби в нощта. Уорд я проследи с поглед, докато тя крачеше бавно и уморено.

Когато се бе оженил за Марина, не бе знаел нищо за нея, освен че е много хубава жена. Влюби се в нея от пръв оглед. Сега тя беше много повече от това. Беше се превърнала в силна жена, която нямаше да вдигне отчаяно ръце пред някоя трудност и която очевидно много държеше на своята независимост. Винаги щеше да има думата във всичко, което касасе нея или семейството ѝ.

Някои мъже дори не биха си помислили да имат такава жена за съпруга, но Уорд мислеше, че тези качества у една жена са чудесни. Животът може да изправи човек пред много трудности. Може би някои биха сметнали това за себичност, други за слабост, но на него му харесваше мисълта да има някого, с когото да споделя трудностите. Ако нещо станеше с него, нямаше да се безпокои за Танър. Марина се бе справила отлично, отглеждайки и възпитавайки момчето при много

трудни обстоятелства. Харесваше му и това, че вече не бе наивното младо момиче, тялото ѝ се бе наляло, придобивайки съблазнителна мекота и закръгленост. Невинността ѝ бе отстъпила място на разума, импулсивността ѝ бе изчезнала, заменена от самообладание и търпение.

Марина просто се бе превърнала в зряла жена. Мъже, много по-малко чувствителни от Уорд, щяха да бъдат принудени да се съобразяват с нея.

Едно от децата издаде болезнен стон, връщайки Уорд към действителността и към ужасната задача, която все още стоеше пред него. Сега не трябваше да мисли за Марина. Докато имаше болни, трябваше да съсредоточи усилията си, за да запази живота на пациентите си. Може би би могъл да открие нещо, което ще помогне на други жертви на тази ужасна болест. Това беше възможност, която не можеше да пренебрегва, без значение колко напрежение и нерви можеше да му струва това.

Можеше да изтърпи всичко, при условие че нищо не се случеше с Марина.

Марина започна да се чуди дали ще има достатъчно сили да се добере до стаята си. Вероятно не трябваше да се отбива в дома на Олуел. Според баща му, Джо страдаше повече отпреди. Майка му бе изпаднала в истерия и не бе в състояние да каже нещо смислено. Тя просто седеше до леглото на момчето и ридаше неутешимо.

Марина си бе тръгнала, след като бе дала кураж на бедната жена, разбира се, доколкото можеше. Ако бе останала по-дълго, самата тя щеше да се разплаче.

Докато изминаваше краткото разстояние до къщата на семейство Прут, Марина размишляваше за това, какво се бе случило само поради решението ѝ да поиска лично развод на Уорд. Сега се съмняваше, че би могла да се омъжи за Бъд. Трябваше да намери начин да каже на Танър, че Уорд е неговият баща. Като капак на всичко, се бе оказала в град, където върлуваше холерна епидемия. Имаше риск самата тя да се зарази. Можеше дори да умре заради решението си да остане и да помогне на тези хора.

За нейна изненада, това не я разстрои и наполовина толкова, колкото откритието, че отново бе започнала да се влюбва в Уорд. Смъртта щеше да сложи край на всичките ѝ проблеми. Любовта към Уорд щеше да добави още един. Все още чувстваше допира на ръката му. Беше толкова изморена, че не можеше да се противопостави на силната ръка, която я подкрепяше, докато схванатите ѝ мускули възвърнат част от еластичността си. Сърцето ѝ бе започнало ускорено да бие. Би отдала това на умората, ако и разумът ѝ също не бе започнал да се замайва. Не можеше да отрече това, дори пред себе си. Тялото ѝ отвърщаше на докосването на Уорд точно както преди седем години.

А може би пък не. Може би нищо не беше като преди седем години.

Тогава тя бе на седемнайсет години, най-голямото и най-красивото момиче в семейство, в което нямаше нито едно момче. Откакто навърши десет години, постоянно ѝ се повтаряше, че трябва да се омъжи за подходяща партия, за да може да възстанови семейното богатство.

След това срещна Уорд и всичко се промени.

Беше обвинила Уорд, че се е самозабравил, но самата тя също се бе поддала на вихъра на безумната им страст, пламнала толкова внезапно.

Тогава бе прекалено млада, за да разбере, че хората не обичаха да провалят плановете и намеренията им, че младите мъже с крехко его не обичат годениците им да ги отхвърлят заради някой друг, че някои мъже са готови да повярват на една жена, която познават само от два дни, а не на семействата си, които са познавали през целия си живот.

Не, тя вече не беше същото младо момиче, но все още го обичаше.

Мисис Прут я посрещна на вратата.

— Докторът каза да не те допускам до леглото, докато не те съблека и не изваря дрехите ти.

Марина не можа да се удържи и се усмихна. Уорд не се отказваше да се грижи за нея, дори и когато не беше наблизо.

— Ела да минем през кухнята. Вече съм приготвила водата.

Марина бе прекалено изморена, за да протестира. Ако искаха да се отнасят с нея като с малко момиче, тя нямаше нищо против. Всъщност нямаше нищо против някой друг да взема решенията вместо

нея. Дори и най-маловажните. Позволи на мисис Прут да ѝ помогне да се съблече. От два дена не бе сваляла дрехите си. Жената на кмета незабавно сложи дрехите във вряща вода в огромния съд върху печката.

— Докторът каза, че дрехите трябва да се сложат в гореща вода. Каза също, че не трябва да поемам никакъв риск, особено след като си била цял ден с болните деца.

Марина с учудване слушаше мисис Прут, която сега постоянно цитираше Уорд и изобщо не поставяше под съмнение думите му. Марина с удоволствие се потопи в топлата вана. Почти веднага почувства как схванатите ѝ мускули започнаха да се отпускат.

— Чух, че малката Кати Донсън е починала — започна мисис Прут, докато изтриваше гърба на Марина. — И другите ли ще умрат?

— Твърде рано е да се каже.

— Те винаги са били много бедни, но не са лоши хора. Мислиш ли, че причината за всичко това е мръсотията?

— Вероятно са прихванали болестта от онези хора от фургона.

— Те също бяха мръсни. Забелязах, когато тези хора дойдоха да разпитват за пътя. — Жената замълча за момент. — Надявам се малкият Джо да се оправи. Елинор и съпругът ѝ чакаха десет години за това дете. Ако момчето умре, това ще ги убие.

— Ако някой може да го спаси, това е Уорд.

— Имаш голяма вяра в този мъж и не би трябвало да се отнасяш толкова лошо с него като със съпруг.

Марина изобщо не се бе замислила за това, когато за пръв път научи за избухването на холерата. Инстинктивно се бе обърнала към Уорд. Предполагаше, че наистина имаше голямо доверие в него. Всички му вярваха и се уповаваха на него.

— Уорд е бил един от най-добрите студенти в медицинския курс. Ако някой знае какво да прави, това е той.

Ставаше ѝ все по-трудно да мисли. Умората надвиваше ума ѝ като приливна вълна и замъгляваше съзнанието ѝ. Мисис Прут продължаваше да говори, но гласът ѝ долиташе от все по-далеч и по-далеч.

— Хората са толкова изплашени, че не излизат от домовете си. Правят го само когато спешно се налага. Лестър затвори железарията си. Лангранд затвори смесения си магазин. Чух, че може да затворят и

кръчмата. Знаеш, че това означава, че нещата наистина са много лоши. Хората винаги искат да изпият едно питие, когато имат неприятности. Поне мъжете постъпват така. И жените могат да го направят, но, разбира се, тайно. Инак не е прието жените да пият, нали така? Просто не изглежда правилно.

Марина можеше да ѝ каже, че много неща в този свят не изглеждат нито правилни, нито справедливи, но беше твърде уморена да мисли за тях точно сега. Щеше да говори за това утре.

ГЛАВА 21

Косата на Уорд бе влажна, но той нямаше сили дори да я изсуши. Бе оставил мисис Прут да заеква от смущение, облечена само с една от ризите на мъжа си, докато той с мъка изкачваше стълбите. Ако не беше толкова изморен, той сигурно щеше да се разсмее на гледката. Трябваше обаче да ѝ отдаде дължимото. Тя не се бе оплакала, че трябва да сгрее вода за него или да излезе от кухнята, докато той се къпеше.

— Само след минутка ще сложа дрехите във вряща вода — бе казала тя. След това го бе измерила с подозрителен поглед. — Къде ще спиш?

— В леглото на Танър — бе отвърнал той, без дори да се замисли.

— Но неговото легло е в стаята на майка му.

Сега Уорд разбра причината за строгия ѝ поглед.

— Знам, че Марина е твоя жена, но точно сега тя не те иска. Защо го прави, не е моя работа, но няма да позволя който и да е мъж да се възползва от една жена в собствения ми дом.

Уорд едва събра сили да ѝ се усмихне.

— Аз съм прекалено изтощен, за да се възползвам от когото и да било, дори и от такава красива жена като Марина.

Изражението на мисис Прут не се смекчи.

— Искам да я убедя да се върне при мен. Последното нещо, което мога да направя, е да се възползвам от нея.

Намръщеното лице на мисис Прут разцъфна в усмивка, когато съпругът ѝ влезе в кухнята.

— Как са децата на Джонсън? — попита мистър Прут.

— Баща им е по-добре, но опасността за другите деца все още не е преминала — отвърна Уорд.

— Ами малкият Джо Олуел? — попита мисис Прут.

— Не бих могъл да кажа. Чули ли сте за още случаи на холера?

— Не.

— Все още е рано — промърмори Уорд.

Започна с мъка да се изкачва по стълбите, като очакваше да се строполи безчувствен в леглото в момента, когато го достигне. Но гледката на дълбоко спящата Марина го спря.

Ранната утринна светлина се процеждаше през прозореца, като осветяваше част от стаята, а други части оставяше в полумрак. В лъчите от светлина танцуваха пращинки. Един от тези лъчи достигна възглавницата, само на няколко инча от лицето на Марина. Уорд спусна пердето, защото не искаше слънчевите лъчи да я събудят.

Винаги би смятал, че е много красива, но сега изглеждаше прекрасна като горска нимфа. За момента тревогите ѝ бяха забравени и тя изглеждаше като ангел — спокойна и по детски невинна. Уорд се приближи до леглото ѝ. Искаше да я докосне, въпреки че осъзнаваше, че няма право на това.

Но нещо вътре в него отказваше да се подчинява на определените норми на поведение, значение имаше само собственото му желание. То го тласкаше напред, докато достигна леглото ѝ.

Марина лежеше по гръб, бе обърнала глава на една страна. Пролетната сутрин бе топла и може би затова бе изритала завивките и те бяха паднали на пода. Уорд ги вдигна и ги сложи в долния край на леглото. Почувства вина, като че ли бе нарушил уединението ѝ, но не се обърна. Не можеше.

Тя беше прекалено красива.

Тънката памучна нощница не можеше да скрие формите и меките извивки на тялото ѝ. Тялото му се напрегна от желание. За миг умората и желанието да се потопи в дебрите на съня отстъпиха на пламналата страст.

Уорд не можа да се удържи. Протегна ръка и докосна леко нейната, която лежеше на корема, тъничка и бяла като алабастър. Гърдите ѝ съблазнително издуваха нощницата и просто го подканяха да ги докосне. Уорд протегна ръка и върховете на пръстите му лекичко докоснаха мекия плат. Изгаряше от желание да помилва розовото зърно, което се виждаше през прозрачната материя.

Но в следващия миг той отдръпна ръката си. Докосна лекичко страната ѝ и пръстите му усетиха допира на гъстата ѝ черна коса, която се бе пръснала по възглавницата.

Но това не му беше достатъчно. Искаше нещо повече. Не би могъл да заспи, ако не получише нещо повече.

Уорд се приведе напред, докато почувства топлия дъх на Марина върху кожата си. Позволи си най-лекото копринено докосване до устните ѝ. Те бяха топли, меки, подканящи.

Бе тръгнал по опасна пътека. Но това не можеше да го спре. Вътрешната му нужда го караше да направи това, което знаеше, че Марина не би му позволила.

Целуна я нежно, дълго, страстно. Беше като целувка на младо момче, което едва смееше да диша, изплашено, че няма да го направи както трябва, страхуващо се, че ще бъде отхвърлено, сигурно, че не е достойно за такова доверие, и все пак неспособно да се отдръпне.

Устните ѝ бяха като божествен нектар.

Марина се размърда в съня си. Уорд застина неподвижно.

Ако се събудеше и го завареше да я целува, Марина без съмнение щеше да побеснее от гняв. Нямахше да приеме никакво извинение от негова страна.

Но въпреки това не можеше да се отдръпне. Не още. След като веднъж бе вкусил устните ѝ, не можеше да не го направи отново. Опасността нямаше значение. Трябваше да я целуне отново.

Уорд се опита просто да докосне леко устните ѝ със своите. След първата целувка се опита да се отдръпне. Но бе стигнал дотам, че повече не можеше да контролира страстта и желанието си към нея. Целувката му се задълбочи, имаше нужда от още, от всичко. Свободната му ръка обхвана лицето ѝ и я привлече към себе си за дълга, изпиваща целувка.

Марина започна да се пробужда, като бавно излизаше от дълбочините на съня и пълното изтощение, което все още я държеше в плен.

Това, което тя направи в следващия миг, беше напълно неочаквано. Марина протегна ръце, обви врата му и го привлече към себе си. Уорд бе сигурен, че тя е твърде замаяна, за да осъзнава какво върши, но не се отдръпна. Щеше да я държи в прегръдките си, докато бе възможно.

Спомни си първия път, когато я целуна — нежността, сладостта, радостта, чувството на еуфория и удивление, че нещо толкова красиво може да се случи точно на него. Сега се чувстваше по същия начин.

Той се отпусна на леглото, прегърна Марина със свободната си ръка и я целуна страстно и дълбоко. Тя се притисна към него без следа от колебанието и враждебността, които бе проявявала към него още от момента, когато бе пристигнала в ранчото. Марина притисна гърдите си към неговите и разтвори устни, за да поеме езика му. Искаше го не по-малко отколкото той нея.

Марина се събуди. В очите ѝ проблесна изненада и гняв. Отблъсна го от себе си.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Целувам съпругата си.

Марина хвана чаршафа и го вдигна до брадичката си, след това се отдръпна от Уорд. Той предположи, че тя се ядоса заради това, че бе осъзнала факта, че доброволно бе отвърнала на целувката му, въпреки че бе полубудна.

— По закон може да съм твоя съпруга, но не и по някакъв друг начин. Нямах никакво право така да ми се натрапваш.

— Опитах се да спра, но не можех. Ти спеше толкова невинна и спокойна, толкова красива — и толкова близо до мен. Не можах да се удържа и те целунах. Въпреки че няхах намерение да го правя.

Марина изглеждаше потресена, но не беше жена, която щеше да се поддаде на момента и на страстта — неговата или своята.

— Казах ти, че не те обичам. Ако реша да живея с теб, ще бъде заради Танър, не заради нищо друго.

— Не можеш да го направиш.

— Какво искаш да кажеш? — изглеждаше уплашена. Ръцете ѝ инстинктивно стиснаха чаршафа по-силно.

— Обичам те, Марина. Искам час по-скоро да ми станеш жена във всяко едно отношение. Не мога да живея с теб, да те виждам всеки ден, постоянно да си близо до мен и да не мога да те докосна, да те целуна или да те любя.

Уорд се бе надявал, че Марина ще се зарадва, когато разбере, че той я обича. Ако не друго, поне бе очаквал да види по лицето и израз на облекчение. Тревожното ѝ изражение го нарани и обиди.

Дали майка му все пак не беше права? Наистина ли бе, толкова недостоен за любов, че дори само мисълта за това плашеше Марина? Животът с момчетата на Джейк, това че бе уважаван и ценен, бе му

помогнало да изгради отново самоуважението си. Към това се прибавяше очевидната обич и привързаност на Танър.

Но ако Марина не можеше да го обича, нищо друго не би имало значение.

— Не искам да те обичам. Уорд. Не искам да обичам никого.

— Защо?

— Веднъж вече се влюбих и това разруши живота ми. Не искам да позволя това да се случи отново.

— От любовта ли се страхуваш, или само аз съм този, когото не можеш да понасяш? — не бе сигурен дали бе готов да чуе отговора, но така или иначе трябваше да знае.

— Ти си чудесен човек, Уорд. И заслужаваш да бъдеш обичан. Но не искам отново да загубя контрол върху живота си, нито заради теб, нито заради Бъд, заради никого.

Почти можеше да чуе как веригите се разбиват с трясък. Вината не беше негова.

— Този път няма да се съобразяваме с никого, освен със самите нас и нашия син.

— Мислиш си, че знаеш какво искаш. Танър също мисли, че знае какво иска, но за себе си не съм сигурна. Ти искаш от мен повече, отколкото съм готова да ти дам.

— Изплашена си. Обещавам ти...

— Сега не е времето да обсъждаме този въпрос. Изморена съм. Ти, изглежда, също едва се държиш на краката си. Легни си, Уорд. Можем да поговорим, когато всичко това свърши.

— Искам да говорим сега.

— А аз не. Ще си кажем неща, които всъщност не искаме, ще си дадем обещания, които няма да можем да изпълним. Ако настояваш, ще изляза.

— Няма къде да отидеш.

— Ще слеза на долния етаж. Ще напусна всяка стая в момента, когато ти влезеш. Ще откажа да говоря с теб, дори да те гледам, освен ако не се касае за холерата.

Уорд знаеше, че тя ще направи точно това, което казваше. Той бе преодолял болката и гнева от това, което се случи преди толкова много години, но тя не беше. Болката му бе страшна, огромна, като клеймо от

нажежено желязо, но бе отшумяла още преди време. Тя бе преживяла години на унижения, които не можеха да се забравят толкова лесно.

— Обичам те, Марина. Искам да те опозная по-добре, да те обичам още повече. Искам да опозная по-добре и сина си и да го обикна още повече. Ще направя каквото трябва, за да заживеем като семейство.

Той пое ръцете ѝ в своите и я целуна дълго и страстно. За миг си помисли, че тя ще се отпусне в прегръдката му, но тялото ѝ се скова и тя се отдръпна от него. Той я пусна.

— Не прави това отново — прошепна тя.

— Не знам дали ще мога да се удържа.

Марина го погледна с такъв израз, който той не можеше по никой начин да определи. Каза си, че преди всичко лицето ѝ изразяваше страх. Беше прекалено изтощен, за да мисли. Едва можеше да се държи на краката си от умора. Обърна се и се насочи към леглото в другия край на стаята.

— Събуди ме след два часа.

След това си легна и моментално заспа.

Марина не се помръдна. Дори и ако не беше толкова изморена, не мислеше, че щеше да има сила да го стори. Опитваше се да осъзнае и приеме факта, че Уорд отново се бе влюбил в нея. Преди смяташе, че Уорд само си мисли, че е влюбен, защото искаше Танър.

Сега вече не бе толкова сигурна. Човек може да каже много неща, без да мисли в действителност нито едно от тях.

Но тялото не лъжеше. Целувките на Уорд, ръцете му, дори очите му и тонът, с който ѝ говореше, ѝ бяха подсказали неща, които не би повярвала, ако бяха изречени с думи.

Но не това я притесняваше. Марина бе открила, че му отвърща по начин, по който не бе реагирала на никой друг мъж, освен на Уорд, когато преди години себе влюбила в него. И това я плашеше.

Колкото и да се опитваше, не можеше да отрече растящото привличане между тях, което не бе само физическо. Марина се страхуваше, че всичко това много напомняше за времето, когато за пръв път бе срещнала този мъж. Тогава се бе държала глупаво.

Сърцето ѝ бе подсказало, че се бе влюбила и нищо друго не бе имало значение.

Сега много неща имаха значение. Не искаше да се влюбва отново. Не искаше да изпитва същата дълбока и всепоглъщаща обич. Още по-важно — ако трябваше да бъде напълно откровена със себе си — искаше да бъде обичана заради самата себе си, а не заради сина си.

Ледената буца, която чувстваше под сърцето си, сякаш се разтопи по цялото ѝ тяло. Това щеше да бъде още по-лошо, отколкото, ако въобще не бъде обичана.

Марина отхвърли завивките си и се пресегна за робата си. Умората все още владееше тялото ѝ, но тя не можеше повече да остане в леглото. Хвърли поглед към Уорд. Беше повече от очевидно, че бе крайно изтощен. Нямаше никакво намерение да го буди само след два кратки часа. Можеше и сама да обиколи градчето, за да провери дали има нови случаи на холера. Хората вече знаеха какво трябва да правят. Уорд щеше да им бъде от по-голяма полза отпочинал и здрав.

Марина облече една рокля, която преди това бе взела назаем от мисис Прут. Осъзна, че от чиста суета бе взела само най-хубавите си дрехи. Сега дрехите, които носеше, трябваше да бъдат изварявани. Не можеше да си позволи да съсипе повече дрехи, отколкото бе абсолютно необходимо.

Марина изми лицето и зъбите си, среса косата си и я върза в стегнат кок на тила. Но когато се приготви да излезе от стаята, осъзна, че иска да хвърли още един поглед на Уорд.

Той беше толкова хубав мъж. Не можеше да разбере защо никой в семейството му не бе в състояние да види, че по един първичен и леко грубоват начин, той бе по-хубав от Рамон. В този мъж нямаше нищо меко и по светски елегантно. Нямаше нищо идеално съразмерно. Кожата му бе придобила бронзов тен и бе леко обветрена от постоянното излагане на слънце и вятър и от работата му от сутрин до мрак.

Уорд беше толкова силен. Той излъчваше груба мъжка сила, нешлифована и неукрасена със светски маниери.

Самият Уорд едва ли осъзнаваше всичко това. Изглежда, никога не бе го осъзнавал. Защо се учудваше, че Танър го обожава толкова много? Той бе всичко, което едно малко момче мечтаеше да стане. Това бе повече от ясно на всички около него.

Нощната риза на Клайд Прут не можеше да скрие великолепното мускулесто тяло. Тя достигаше до средата на бедрото. Имаше нещо много еротично в гледката на една мъжка риза, която достига едва на фут над коляното. Марина не можеше да си обясни защо преди никога не бе изпитвала нещо подобно, но знаеше, че ефектът върху нея можеше да бъде опасен.

Пресегна се и леко покри с чаршафа спящия Уорд.

Това обаче само замени напрежението, което изпитваше, с друго. Той изглеждаше толкова изтощен, изпит и тревожен, че ѝ се прииска да го прегърне, да притисне главата му до гърдите си и да го увери, че всичко скоро ще бъде наред.

Марина се обърна бързо и си каза, че трябва час по-скоро да напусне стаята. Започваше да става сантиментална. Уорд бе достатъчно възрастен, за да е в състояние сам да се грижи за себе си. Последното нещо, от което имаше нужда, бе да попадне в емоционална зависимост от него. Все още ѝ предстоеше да реши дали може да живее с него като негова жена, но трябваше да вземе това решение след ясни и разумни разсъждения, а не когато е разкъсвана от противоречиви чувства.

Собствените ѝ проблеми веднага останаха на заден план, когато видя мисис Прут, застанала в подножието на стълбите, като нервно чупеше ръце.

— Разболяха се още трима души — каза тя. — Единият от тях е Клайд.

Марина не знаеше дали има такова нещо като лек случай на холера, но скоро стана ясно, че Клайд Прут има огромен късмет. Не само че страдаше много по-малко от всеки друг от обезводняването на организма, но при него този процес спря само след няколко часа.

— Слава богу, че и двамата сте тук — каза тя на Марина, докато слагаше в пълния с гореща вода казан дрехите на съпруга си, заедно със завивките. — Никога нямаше да знам какво трябва да правя.

— Трябва да благодариш на Уорд — отвърна Марина. — И аз не бих знаела повече от теб.

Марина обиколи бързо болните от градчето, но през голямата част от деня помагаше на мисис Прут, за да може тя да посвети цялото

си внимание на съпруга си. Хрумна ѝ, че може да събере изсъхналите дрехи от телта. Чувстваше се странно, когато държеше дрехите на Уорд, докато сгъваше бельото му. Това беше един вид интимност, от която тялото ѝ реагира по начин, който Марина никога не бе очаквала. Сепна се, когато осъзна, че гърдите ѝ изведнъж станаха почувствителни.

Топлината премина от гърдите ѝ към корема. Точно така се чувстваше, когато Уорд я притискаше към тялото си. Не искаше отново да ѝ се случва това, не искаше да усеща притегателната сила на този мъж. Бързо сгъна и последните дрехи и ги сложи в кошницата.

На всеки час идваше поне един човек, настоявайки Уорд да бъде събуден незабавно. Хората правеха всичко, което Уорд им бе казал, но искаха да получат уверенията му, че любимите им болни ще се оправят. Марина им казваше, че Уорд ще ги посети, когато се събуди. Хората не бяха доволни, но си тръгваха. Искаха да накарат Уорд да отиде в домовете им, но никой не искаше да пристъпи прага на дома на Прут, след като се разбра, че Клайд Прут се е разболял от холера.

— Човек би си помислил, че той ще ги зарази — казваше мисис Прут, ядосана, че хората страняха от съпруга ѝ.

Марина знаеше, че жената щеше още повече да се ядоса, ако същите тези хора се бяха опитали да влязат.

Но това, че отказваше да събуди Уорд, оставяйки му повече време за почивка и сън, само временно отлагаше отговора на въпросите, които я измъчваха. Марина реши да му приготви закуска, за да се разсее от тревожните си мисли.

— Добре постъпи, като отдалечи момчето оттук навреме — каза мисис Прут. — Ако бе играл с нашите момчета, сигурно и той щеше да се разболе.

Тези думи стреснаха Марина и тя едва не се поряза с ножа, докато режеше наденицата. Танър наистина беше играл с Джо Олуел. Дори в този момент той може би бе болен. Опита се да се успокои, като си каза, че Изабел щеше веднага да изпрати някое от момчетата си да я уведоми, ако нещо се беше случило с Танър.

— Танър е добро момче — проговори отново мисис Прут. — Когато порасне, ще заприлича съвсем на баща си. По-добре е да му кажеш колкото можеш по-скоро.

Марина пусна парчетата наденица в горещата мазнина и се пресегна за яйцата. От собствената ѝ закуска бяха останали малко пържени картофи. Те, заедно с горещите питки, конфитюра и кафето, трябваше да са достатъчно обилна закуска.

— Ние с Уорд наистина имаме намерение да му кажем — отвърна Марина. Тревогата продължаваше да се трупа в гърдите ѝ. — По-добре да събудя Уорд. Той и без това ще се ядоса, че съм го оставила да спи толкова до късно.

— Но той спа по-малко от осем часа, а бе на крак цели два дни.

— Въпреки това ще се ядоса.

— Може би е по-добре аз да отида.

— Не. Ти остани при съпруга си. Аз ще се оправя с Уорд.

Но можеше ли да го направи? Не можеше дори да приготви закуската му, без да разбуди всички онези чувства, с които не бе сигурна, че ще може да се справи.

— Тревожиш се за майка си ли?

Изабел бе последвала Танър до пейката под един от огромните дъбове, които хвърляха сянка върху къщата и корала.

— Да.

Уорд му бе казал да стои далеч от Сайпрес Бенд, защото има опасност да се зарази. Не мислеше, че нещо може да се случи с майка му, докато беше с нея, но сега, когато нея я нямаше, не беше толкова сигурен.

Спомняше си страха ѝ, когато за пръв път бе научила за холерата. Бе го почувствал, когато тя припряно бе напуснала градчето, заедно с него и Дейл. След това двамата с Уорд изчезнаха, като го оставиха разтревожен и разстроен. И все още се чувстваше така. Имаше нужда от уверенията на майка си и на Уорд, че всичко ще бъде наред. Джейк и Изабел бяха добри с него, но не беше същото.

— Кога ще си дойде мама?

— Не знам. Липсва ли ти?

Момчето кимна.

— Тя никога преди не ме е оставяла така.

Танър не искаше Изабел да си помисли, че е прекалено малък, но истината беше, че се страхува.

— Майка ти не искаше да те оставя — каза му Изабел. — Но чувстваше, че трябва да помогне на хората от Сайпрес Бенд.

— Тя ще умре ли?

— Разбира се, че не. Какво те кара да мислиш така?

— Чух, когато Бък каза на Шон, че хората, които се разболяват от холера, умират. Мама ще се разболе ли от холера.

— Уорд нямаше да ѝ позволи да отиде в града, ако мислеше, че има риск.

— Бък каза, че Уорд също може да се разболе. Каза също, че ако това се случи, ще избие всички в онзи скапан град.

— Уорд знае как да се пази. Той е лекар. Но трябва да помага на хората, които са болни. Майка ти чувства същото.

— Защо никой друг не може да го прави?

— Уорд е единственият лекар тук.

— Мама не е лекар.

— Не, но тя се интересува от съдбата на хората. Затова взе бебето и започна да се грижи за него.

— Дейл ми харесва. Само че онези хора от града не ми харесват.

— Така е, защото не ги познаваш.

Танър беше сигурен, че дори и да ги познаваше, това не би променило нищо. Никога не би харесал някого, който можеше да зарази майка му с опасна болест. В този момент към тях се приближи Дрю.

— Пак ли плачеш за майка си?

Танър много харесваше Дрю, но понякога би искал тя не е толкова лоша.

— Аз не плача — отвърна той. — Просто се чудех кога ще върне.

— Няма как да разбереш, докато не я видиш, така че няма смисъл да губиш време да мислиш за това.

На езика му бе да каже нещо злобно, но си спомни, че родителите на Дрю бяха убити от индианци. Може би тя се държеше по този груб начин, защото те много ѝ липсват и знаеше, че няма никога да се върнат.

— Няма нищо лошо в това, че Танър тъгува за майка си — обърна се Изабел към Дрю. — Надявам се, ако ме няма, и ти да тъгуваш за мен.

— Разбира се, че ще тъгувам — съгласи се Дрю малко небрежно. — Но няма да стоя и да плача. Искаш ли да ми помогнеш да проверим как са конете, Танър?

Танър знаеше, че няма нужда никой да проверява конете. Това беше просто начинът на Дрю да каже, че съжалява. За момиче тя понякога бе доста груба, но имаше добро сърце.

— Разбира се. Уорд казва, че човек никога не трябва да оставя грижата за коня си на някого другиго, или съвсем скоро ще се окаже с много лош кон.

— Аз се грижа добре за всички коне — отвърна Дрю, приемайки забележката му като лична обида. — Първият, който каже обратното, ще получи хубав удар в носа.

— Всички знаят това, Дрю — усмихна се Изабел.

Танър не разбираше защо Изабел винаги се усмихваше на Дрю, когато момичето караше всички други да се мръщят недоволно. Дори Джейк един ден заплаши да я напляска.

— Е, ако ще идваш, да вървим — подкани го Дрю. — Трябва да свърша с тази работа и да си лягам. Утре искам да съм на седлото преди всички.

Танър се изправи и последва Дрю. Хвърли поглед през рамо към Изабел. Би предпочел да остане с нея, но Дрю отново щеше да го обвини, че се държи като бебе.

— Хайде, идвай — подкани го Дрю. — Да се състезаваме до обора.

Танър знаеше, че не би могъл да я изпревари, но трябваше да опита. Уорд му бе казал, че няма нищо лошо един каубой да бъде победен в някое състезание. Лошото бе, ако не опита. Дори повече от Дрю, Танър се стремеше към одобрението на Уорд.

ГЛАВА 22

Погребаха Кати и Дамрон Джонсън заедно. Момчето бе починало малко преди обед. Мисис Джонсън, обезумяла от загубата на двете си деца, накрая бе убедена да си остане вкъщи.

Мъжете от града изкопаха гроба, но никой не искаше да докосне децата. Уорд и Марина ги пренесоха през селището до новото гробище. Кати и Дамрон бяха първите деца, които щяха да бъдат погребани тук. В градчето нямаше свещеник. Клайд Прут изпълняваше всички светски и религиозни задължения. И тъй като Клайд бе болен, Уорд трябваше да изрече последните прощални думи за двете деца.

— Милостиви Боже, с натежали от мъка сърца Ти предаваме тези две деца. Не е по силите ми да разбера защо са ни отнети толкова рано и защо трябваше да страдат толкова много, преди да напуснат тази грешна земя, но помогни ни всички да повярваме, че вече са на сигурно място, сгрени от Твоята любов. Утеши ги, както ще утешиш тези, които толкова много ги обичаха и на които ще липсват повече, отколкото може да се изрази с думи. Амин.

Марина извърна глава, преди да започнат да запълват гроба. Не можеше да понесе такава гледка. С ужас си мислеше как би се чувствала, ако в някой от тези гробове бе положен Танър.

Това щеше да разруши целия ѝ живот.

Сърцето ѝ кървеше за мисис Джонсън, която трябваше да се бори, за да спаси останалата част от семейството си, докато в същото време се опитва да се примири със загубата. Марина чувстваше, че не би била способна да го направи. Танър бе всичко, което имаше в този свят. Ако го изгубеше, щеше... просто не мислеше, че ще може да го понесе.

Тези разсъждения отново насочиха мислите ѝ към Уорд. Какво имаше той? Как щеше да преживее такава загуба? Членовете на собственото му семейство не го искаха при тях. Той живееше с Джейк и Изабел, но по някакъв едва доловим начин стоеше на разстояние от тях.

Марина си помисли, че е много по-лесно да си сирак. Така човек можеше да започне отново да изгражда живота си, без да се съобразява с това, което е оставил зад себе си. За нея и за Уорд раната, нанесена им от собствените им семейства, стоеше отворена, винаги кървяща, винаги болезнена. Можеше да разбере болката му, защото самата тя страдаше от нея. Но на една ръка разстояние се намираше и лекарството за тази болка. Имаха Танър. Имаха шанс да продължат оттам, откъдето бяха прекъснали.

— Непоносимо е, когато умират деца — каза мисис Прут, когато двете с Марина се върнаха вкъщи. — Чувствам се така, като че ли съм могла да спася всяко едно от тях, ако бяха мои.

— Никой не би могъл да спаси тези деца.

— Знам, че е глупаво. Това е, защото двамата с Клайд толкова много искахме да имаме деца, но не успях да зачена. При такова положение една жена се чувства и виновна, и измамена.

— Това не трябва непременно да е така. Не виждам защо трябва да се чувстваш по този начин.

Марина бе сигурна, че мисис Прут иска да ѝ каже нещо, но се отказа. Накрая жената не изтрая.

— Намислихте ли със съпруга ти какво ще правите с малката Дейл?

— Трябва да се опитам да ѝ намеря семейство, което ще я осинови. Ако не мога...

Мисис Прут сграбчи ръката на Марина толкова силно, че младата жена вдигна към нея изненадан поглед.

— Не можем ли да я вземе ние? — попита развълнувано мисис Прут. — Клайд и аз. Винаги сме искали деца, но не успяхме. Вече бях решила да се примиря, но това момиченце като че ли ни е изпратено от Провидението. Няма да ѝ липсва нищо. Ние не сме богати, но няма да намерите никой, който да я обича повече от нас.

Мисис Прут бе толкова развълнувана, че отначало Марина се стъписа. Не бе подозирала, че е възможно някой толкова силно и отчаяно да иска нещо.

— Мислех си самата аз да я осиновя.

— Но ти вече си имаш момченце, пък и със съпруга ти можете да имате още деца. От погледа, с който те гледа, мога да заключа, че само чака ти да кажеш да.

Марина почувства как се изчервява.

— Що се отнася до бебето, не мога да реша сама — каза. — Крайното решение трябва да бъде на съдията.

— Но ако ни препоръчате с мистър Дилън, знам, че това ще помогне. Вие я намерихте. Вие я спасихте. Съдията ще е вслуша във вас.

— Не знам. Първо трябва да помисля.

Мисис Прут посърна, решителността и енергията ѝ изчезнаха.

— Трябваше да попитам — каза с мъка тя. — Разбираш, нали? Трябваше.

— Разбирам.

Мисис Прут повече не спомена Дейл, но от държанието ѝ, от начина, по който се движеше в къщата, Марина можеше да каже, че много се надява да вземе детето. Завръщането на Уорд разсея донякъде натрупаното напрежение. Марина вече се бе изкъпала, но той я накара да го направи отново.

— Невъзможно е да бъдем напълно сигурни, че сме се измили достатъчно, след като сме носили жертва на холерата — заяви той.

Кожата на Марина бе суха и леко изпръхнала от толкова много търкане и миене. Знаеше, че Уорд е в по-лошо състояние от нея. Той се измиваше и преобличаше всеки път, когато оставяше пациент. Бедната мисис Прут трябваше да използва помощта на няколко свои съседки, за да смогне с постоянното изваряване на дрехите, прането и сушенето.

— Не мога да кажа, че вярвам в съществуването на онези тайнствени животинки — каза мисис Прут, когато Уорд дойде да провери какво е състоянието на съпруга ѝ. — Но трябва да призная, че това, което вършите, е правилно.

— Разбира се, че е правилно — намеси се мистър Прут. Той все още не можеше да става от леглото, но беше ясно, че е на път да се оправи. Винаги повтаряше, че дължи живота си на Уорд.

— Не знам нищо за лекуването на холерата — каза Уорд. — Но знам как да спра разпространението ѝ.

Но хората от града бяха на друго мнение. И преди бяха преживявали епидемии. Разбираха, че бяха извадили голям късмет. Дори когато се бореха за живота на близките си, те обсипваха Уорд с благодарности. Някои казваха, че това, което става, е чудо.

— Всичко това е работа на доктора — казваше мисис Ауолт, една от жените, които помагаша в безкрайното изваряване и пране. — Докато тази епидемия не премине, никой в къщата ми няма да яде нещо, което не е било сварено преди това, дори и да се наложи да сваря зеленчуците на каша и месото на яхния.

Марина се усмихваше, когато виждаше неудобството на Уорд и в същото време се ядосваше. Ясно бе, че не беше свикнал да получава похвали и благодарности. Марина знаеше, че в онзи проклет дом не бе получавал нищо повече от оплаквания и недоволни забележки.

Но нещата в градчето наистина тръгнаха добре. Уорд изяви надежда, че повече няма да има заразени. Ето защо, когато Марина слезе за закуска на следващата сутрин, беше крайно изненадана, когато мисис Прут се приближи, а на лицето ѝ бе изписана тревога.

— Нещо се е случило с доктора. Никой не може да го намери.

Уорд винаги си бе мислил, че има нещо невероятно успокояващо във вида на бавно течащата вода. Докато седеше на брега на реката и наблюдаваше водата, която образуваше миниатюрни водовъртежи в корените на един гигантски кипарис, обзе го чувство на спокойствие и мир. За пръв път от няколко дни беше сам. Дългите часове самота бяха едно от нещата, които най-много му харесваха, докато работеше за Джейк. Предполагаше, че и хората му харесват, поне в достатъчна степен, но предпочиташе откритите пространства в ранчото, самотата, тишината на нощта под хилядите блестящи звезди. Тогава човек можеше да се вслуша в себе си, във вътрешния си глас, който нямаше да бъде заглушен от шумовете на цивилизацията.

Майка му беше права. Той бе много по-подходящ за работа в едно ранчо, отколкото да живее във висшето общество. Разбираше природата и животните по-добре от хората. При някои случаи дори ги предпочиташе.

Но точно сега Уорд не бягаше от хората. Бягаше от техните похвали и безкрайни благодарности. Те го караха да чувства още по-остро колко ограничени бяха възможностите му. Наистина, знаеше някои неща, но имаше толкова много, което не знаеше, и толкова много, което не можеше да направи. Хората сега очакваха от него

повече, отколкото той беше в състояние да даде. Очаквах от него да бъде свършен.

А Уорд не искаше да бъде свършен. Не можеше, а и не желаше хората да очакват това от него.

Изведнъж го обзе странен импулс. Отначало той не му обърна внимание. Беше толкова смешно и глупаво. Но чувството бе толкова силно, че не можеше просто така да го пренебрегне. Защо не? Какво значение имаше? На сърцето му олекна, на лицето му се появи усмивка, мъжът скочи, свали дрехите си и се гмурна в реката. Чувстваше се превъзходно. От години не бе плувал в толкова дълбока вода. Още по-дълго време бе изминало, откакто бе плувал без дрехи.

Това го накара отново да се почувства като малко момче. Като че ли вършеше нещо забранено. Със сигурност нещо забранено за един мъж. Лекар. Нещо, което никога не би било позволено на Рамон. От това изкушението ставаше неустоймо. Уорд ненадейно се разсмя високо. Слава богу, че не бе на мястото на Рамон. Още повече, никога не бе искал да бъде.

Изведнъж годините на борба, неуспехи и болка като че и останаха далеч назад. Не завиждаше на Рамон. За своя голяма изненада, Уорд осъзна, че той бе в много по-добро положение от брат си. Имаше жена, син, приятели, хора, които се нуждаеха от него и му вярваха. Можеше да направи нещо с живота си. Можеше да направи нещо значимо. Не беше свършен, но не беше и безполезен. Имаше своята работа, свой дом. Имаше и чувство на принадлежност.

Заля го огромно облекчение. Като че ли бе освободен от мрачен затвор, след като години наред бе прекарал в тясна килия с малък единичен прозорец, през който да гледа това, което никога нямаше да може да притежава, това, което никога нямаше да бъде.

Уорд започна да лудува във водата като дете. Около него бързо се стрелката риби и усилията му да улови няколко с ръце останаха напразни. Една костенурка, която се приличаше на слънце на голям камък, се размърда неспокойно, недоволна от водата, която Уорд изля върху камъка. Животното се плъзна в реката, за да си потърси някое по-тихо място. Дори птиците в клоните на дърветата започнаха шумно да протестирали заради нарушаването на утринния им покой.

Но Уорд изобщо не се интересуваше от тази суматоха. Птиците, костенурките и рибите можеха да си почиват и утре. Днес те бяха

свидетели на неговото прераждане. Този важен момент трябваше да бъде споделен от всички. Това си бе неговият миг. Не можеше да го сподели с никой друг, защото никой не знаеше какво означаваше това за него. Дори и Марина.

Загребвайки с мощни движения, Уорд заплува срещу течението. След като дни наред бе прекарал в затворени помещения, чувстваше огромно задоволство, че има възможност да раздвижи мускулите си. Водата беше чудесна. Слънчевите лъчи се процеждаха през клоните на кипариса и с топла милувка галеха гърба му. Водата бе кристалночиста, ясно се виждаха рибите, които отплуваха в паническо бягство при вида на огромното същество, появило се ненадейно в техния воден свят. Уорд се разсмя и се опита да улови няколко. Когато ръката му се удари в скала, той се обърна и заплува обратно. Имаше намерение да плува напред-назад, нагоре и надолу по течението, докато цялото напрежение напусне тялото му.

След това щеше да помисли как да накара Марина отново да се влюби в него.

Марина не можеше да повярва на очите си. Уорд плуваше в реката без дрехи! Никога не би могла да си представи, че той ще направи подобно нещо. Това изобщо не беше в негов стил. Просто не бе нещо, което той би направил.

И все пак ето, че той бе всред реката и се забавляваше чудесно. Изглеждаше по-отпочинал и по-щастлив, отколкото си спомняше да го е виждала някога. Едва не се разсмя на глас, когато той опръска с вода един глухар, който точно тогава се опитваше да впечатли една женска. Голямата птица изкрещя възмутено и побягна към близката ливада, за да продължи там ухажването си.

Марина бе обзета от чувство на вина, че го шпионираше по този начин. Разбираше, че трябва веднага да се върне в къщата на мисис Прут, но не го направи. Уорд бе съвсем гол. Младата жена не можеше да помръдне и на инч.

Ако някой я бе попитал Марина би казала, че в никакъв случай не бе възможно едно голо мъжко тяло да я привлича толкова силно. Мъжете бяха груби същества, често бяха мръсни, а в повечето случаи

немарливи към външността си. Да ги накараш да се изкъпят, бе понякога по-трудно, отколкото да ги принудиш да се държат галантно.

Уорд беше каубой. Защо тогава ѝ се струваше, че може да го гледа с часове и да не ѝ омръзне?

Вече бе видяла краката му. Бяха дълги и силни, със здрави мускули. Имаше здрави и яки бедра след всичките години езда. Бе невъзможно да не обърне внимание на гърба, раменете, ръцете. Марина бе очарована от играта на мускулите му, докато той плуваше с резки, красиви движения. Никога преди не бе свързвала мускулите с движения на тялото. Сега стоеше очарована и наблюдаваше Уорд, демонстрацията на физическа сила я накара отново да почувства онази странна тежест в стомаха си. Чувството се разля на горещи вълни по тялото ѝ, когато погледът ѝ се премести надолу към хълбоците му. Опита се да отмести очи, да съсредоточи вниманието си върху краката му, дори върху вълните, които набраздяваха повърхността, докато той плуваше. Сигурна бе, че никоя добре възпитана жена не би гледала задните части на един мъж, още по-малко гледката би ѝ доставила удоволствие. Но въпреки това Марина бе неспособна да откъсне поглед.

Изведнъж ѝ стана прекалено горещо. Крайниците ѝ омекнаха, бе неспособна да направи каквото и да е движение. Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне мъжа пред себе си. Бе едновременно изненадана и уплашена, осъзнавайки, че намира тялото му наистина привлекателно, а също така, че може да бъде нейно, стига да пожелае.

Трябваше да каже единствено *да*.

Марина ахна изненадано. Уорд се бе обърнал и плуваше по гръб. Тялото му бе пред погледа ѝ в цялото си великолепиe на мъжка сила.

Уорд обаче долови тихия ѝ вик, спря да плува, гмурна се под вода и се насочи към брега. Бе изненадан, че я вижда на това място, а Марина бе шокирана и ужасена, че не може да откъсне поглед от него като някоя уличница.

— Случило ли се е нещо? — попита той, доближавайки се още повече към брега.

Тя не бе в състояние да отговори, затова само поклати глава.

Уорд вече излизаше от водата, всяка стъпка го приближаваше все по-близо до нея и все по-голяма част от тялото му се появяваше над водата. Изглеждаше великолепно. Приличаше на някоя от онези

рисунки, езически и срамни, за които бе чела в училище, когато монахините не гледаха. Никога не си бе представяла Уорд по този начин. Това го правеше някак си напълно различен. Вълнуващ. Опасен.

— Защо тръгна да ме търсиш? — попита той.

Марина отстъпи крачка назад. В този момент разбра, че бе застанала между него и дрехите му.

Уорд продължаваше да пристъпва към нея и водата вече достигаше едва до коленете му. След миг беше на брега, застанал пред нея в цялото си великолепие, като че ли това беше най-естественото нещо на света.

Марина не смееше да се помръдне. Не можеше да диша. Като че ли се бе превърнала в каменна статуя. През тялото ѝ премина тръпка, но това я извади от вцепенението ѝ. Тя отмести поглед.

— По-добре се облечи. Някой може да дойде насам.

— Никой няма да дойде.

— Въпреки това се облечи. Можеш да настинеш.

За нея това бе невъзможно. Чувстваше се така, като че имаше треска.

— Не е необходимо да извърщаш поглед. Между нас има дърво.

Марина продължи да гледа в противоположната посока, но не защото се страхуваше от нещо, което би могла да види. Напротив, спомняше си всяка подробност. Съмняваше се, че би могла да забрави.

Марина многократно си напомни, че беше зряла жена, а не девица, че бе родила син, че бе живяла сред мъже през целия си живот. Но това, изглежда, изобщо нямаше значение. Виждайки Уорд да плува в реката, бе, все едно че вижда мъж за пръв път в живота си. Това я шокира и едновременно я развълнува по съвсем нов за нея начин.

Цялото ѝ тяло я болеше от копнеж, който никога преди не бе изпитвала. Чувстваше как мускулите ѝ се напрягат и след това отново се отпускат, вълните на физическото желание се разливаха по тялото ѝ като вълните по набраздената повърхност на езеро.

— Вече можеш да се обърнеш.

Марина не мислеше, че може да го направи. Дори не бе сигурна, че ще бъде в състояние да направи каквото и да е движение. Цялата ѝ сила, изглежда, бе изсмукана от тялото ѝ.

— Случило ли се е нещо?

Марина почувства ръцете му върху раменете си и тялото ѝ се напрегна. Дълбоко и шумно си пое въздух, което подсказа на Уорд, че мислите и чувствата ѝ бяха в истински хаос.

— Не. Нищо не се е случило.

— Тогава защо се извърна?

Не можеше. Той я обърна към себе си, докато тя не застана с лице към него. Уорд не си бе сложил ризата. От кръста нагоре бе гол.

— Каза, че си облечен.

Марина се надяваше, че той няма да долови несигурността в гласа ѝ и колко развълнувана бе от близостта му.

— Когато излязох от водата, намокрих ризата си, затова я метнах на един храст. Слънцето ще я изсуши.

Марина не бе сигурна, че би могла да издържи още няколко минути. Никога не бе очаквала видът на голото му тяло да има такъв ефект върху нея. Не бе подготвена за такова нещо. Всичко бе излязло напълно извън контрол, преди изобщо да бе усетила опасността.

Искаше да протегне ръка и да го докосне. Той беше толкова близо. Марина повдигна ръка и я постави на гърдите му. След това я вдигна към лицето си.

— Трябва да вървя. Мисис Прут се разтревожи, когато никой не успя да каже къде си.

— Почакай малко. Ризата ми скоро ще изсъхне.

Защо продължаваше да стои като закована? Защо умът ѝ отказваше да работи нормално? Защо се оставяше да бъде понесена от течението на физическото желание като дърво в буен и стремителен поток? Марина отново отмести поглед.

— Трябва да вървя.

Уорд взе лицето ѝ в ръце и я принуди да го погледне.

— Защо? Страхуваш ли се от мен?

Не.

Искаше да му каже точно това, но от гърлото ѝ не излезе и звук. Тя само поклати глава и отклони поглед.

— Тогава ме погледни.

Не искаше да го направи, но той леко обърна лицето ѝ към своето и тя трябваше или да затвори очи, или да го погледне право в лицето.

— Не се отвръщай от мен. Аз съм твой съпруг.

— Не съвсем.

— Можем да променим това положение.

— Ще отнеме много време.

— А аз мисля, че вече сме започнали с промяната.

Той беше прав. Ако не беше така, гневът ѝ към него не би се превърнал във възхищение и тя не би се чувствала толкова развълнувана и толкова безпомощна. Уорд я привлече към себе си. Тя инстинктивно протегна напред ръце, за да го отблъсне, но по този начин дланите ѝ се допряха до голите му гърди.

Бе си мислила, че по-голям шок не би могла да изпита, но грешеше. Все едно бе поставила ръцете си върху горещата печка. Опита се да се отдръпне, но не успя. Уорд я привлече още по-близо, сега вече ръцете ѝ представляваха единствената преграда между телата им.

Марина с учудване се запита колко дълго може да издържи човек, без да си поеме въздух. Запита се дали просто припада, или умира тихо с отворени очи. Сигурно сама щеше да разбере, защото нямаше сила, която да я накара да поеме въздух в дробовете си.

— Не можеш да продължаваш да бягаш. Рано или късно ще се наложи да решиш дали можеш или не да живееш с мен.

Той отпусна хватката си и тя най-накрая успя да си поеме дъх.

— За да живеем в един дом, не е необходимо да се докосваме — заяви тя, но в същото време знаеше, че щеше да бъде невъзможно да прави нещо друго.

— Но аз ще трябва да те докосвам, Марина.

— Нали и сега го правиш.

— Не по този начин — каза той и погали бузата ѝ с opakото на дланта си. — Съвсем не по този начин.

— Как тогава?

Това бе много глупав въпрос. Марина не искаше да узнае отговора.

Уорд докосна устните ѝ с върховете на пръстите си.

— През цялото време ще искам да докосвам устните ти.

— Не би могъл да го направиш, след като през половината ден ще си на кон някъде из ранчото.

Уорд продължи сладкото мъчение. След това леко притисна пръсти към устните ѝ, докато тя инстинктивно не ги разтвори леко. Той веднага се възползва от възможността промуши пръста си в устата

й. Челюстта ѝ се отпусна и устните ѝ се разтвориха. Марина не направи това умишлено, то просто се случи.

— Не е необходимо да бъда на кон толкова време.

Тя не можеше да му отговори. Устните ѝ се ключиха около пръста му, а зъбите ѝ леко докоснаха нокътя. Уорд се усмихна.

— Изобщо не е необходимо да прекарвам толкова време на коня.

Марина го ухапа по-силно, но той продължи да се усмихва. Наведе се към нея, докато устните му докоснаха меката част на ушенцето ѝ. Мощна тръпка разтърси тялото ѝ, когато езикът му остави влажна диря по цялото ѝ ухо. Несъзнателно зъбите ѝ се забиха в плътта още по-силно. Уорд ѝ отговори, като прокара език във вътрешността на ухото ѝ.

Като че ли цялото ѝ тяло щеше да се разпадне на части, тя се отпусна и зъбите ѝ престанаха да се впиват в пръста му. Той ѝ отговори, като пое меката част на ухото ѝ между зъбите си и лекичко го гризна.

Марина простена тихо и отново се притисна към Уорд. Почувствала неоспоримото доказателство за възбудата му, тя се вцепени и се отдръпна.

Но Уорд не прекрати атаката си. Устните му се спуснаха надолу към шията ѝ. Това накара тялото ѝ да се разтопи от удоволствие. Възбудата като гореща лава потече по вените ѝ. Никой и никога не се бе опитвал да я съблазни. Никога не бе имала възможност да разбере какво можеше да стори на тялото ѝ и на сетивата ѝ такава бавна и прелъстител на атака. За част от секундата се запита откъде Уорд бе научил всичко това. Преди седем години не бе постъпил така. Но тази мисъл се изгуби безследно сред хаоса от усещания и емоции, които завладяваха тялото ѝ. А Уорд не правеше нищо друго, освен да целува шията ѝ и ухото ѝ. И рамото ѝ. Една съвсем малка част от нея, но въпреки това цялото ѝ тяло пламваше от възбуда.

— Трябва да спрем — промърмори тя.

— Защо?

Той смъкна роклята от едното ѝ рамо и покри пламналата ѝ кожа с целувки. Марина отметна глава назад. Устните му се преместиха на ключицата ѝ. Опитите ѝ да поддържа разстояние между тях се провалиха напълно. Марина отново се притисна към него. Уорд издаде глухо стенание, когато тялото ѝ се притисна към възбудената му

мъжественост. Марина изпусна въздишка на задоволство и чувствителните зърна на гърдите ѝ се притиснаха към голата му кожа.

— Имаш пациенти, които трябва да посетиш.

— Ще ги посетя по-късно — промълви той, устните му се отделиха от шията ѝ и покриха нейните.

Марина се предаде. Просто вече не бе в състояние да спре. Дори не бе сигурна, че иска да го направи. Чувстваше се невероятно добре в прегръдките на този мъж. Никога не бе позволила на Бъд да я прегръща по този начин. Беше се заклела, че никога няма да позволи чувствата ѝ да вземат връх над нея.

Но това, което изпитваше сега, не бе просто чувство. Беше нещо напълно ново. Това бе нещо много по-първично, мощно, нещо, невъзможно да бъде описано или отречено.

Това бе предизвикало в нея желание, което бе толкова силно, че я плашеше. Не искаше да желае някого толкова много и толкова отчаяно. Но дори когато тези мисли се опитваха да се промъкнат в трезвата част на съзнанието ѝ, Марина отстъпи пред настоятелния му език, който в миг започна да опустошава устата ѝ. Тя му отговори диво и пламенно, по начин, който нито той, нито тя бяха очаквали.

— Опитваш се да повлияеш на решението ми ли? — попита тя, останала без дъх.

— И успявам ли?

— Не.

Тя всъщност не лъжеше, не съвсем. В момента не бе в състояние да вземе каквото и да било решение.

Уорд задълбочи целувката и я притискаше плътно към себе си. Плъзна ръце по гърба и по хълбоците ѝ. Марина простена тихо, когато той докосна гърдите ѝ.

Уорд я облегна на едно дърво. Марина наистина имаше нужда да се облегне на нещо, защото не можеше да се държи на краката си. Цялото ѝ тяло трепереше. Уорд бе събудил в нея чувства и усещания, които тя бе смятала за мъртви от години, а за други изобщо не бе подозирала.

Уорд провери коляно между бедрата ѝ и по тялото ѝ моментално се разлиха нови чувствени вълни. Устните, гърдите, коремът ѝ, всички части на тялото ѝ крещяха безмълвно, изисквайки специалното му внимание. Опита се да се овладее, но разбра, че това е невъзможно.

Марина не се възпротиви, когато той я освободи от стегнатия корсет на роклята и покри гърдите ѝ с горещи целувки. Не се противопостави, когато той плъзна ръка по гърба ѝ, обхвана хълбоците ѝ и я притисна към себе си.

Горещината, която се излъчваше от тялото му, премина в нейното, като изсмука цялата сила от нея по-бързо от жарещото августовско слънце. Трябваше да се държи за него, за да не се изплъзне от ръцете му. Но това само я накара да се притисне още по-плътно до него. Което, от своя страна, накара страстта му да пламне още по-силно.

Коляното му се притисна към вътрешната страна на бедрото ѝ и леко го погали. Грубата кора на кипариса се заби болезнено в гърба ѝ, но Марина не ѝ обърна никакво внимание. Всъщност едва ли бе забелязала всичко това, тъй като то бе нищо в сравнение с насладата, която на мощни вълни заливаше цялото ѝ тяло.

— Не би трябвало да правим това.

Тя разбираше, че не бива, но нямаше желание да спре. Никога не бе искала нещо по-силно.

За миг изпита страх, когато Уорд повдигна роклята ѝ. Усещането за ръката му върху топлата плът от вътрешната страна на бедрото ѝ я стресна и възбуди едновременно. Марина си пое дълбоко дъх, тялото ѝ се напрегна и тя стисна силно коленете си едно до друго.

— Отпусни се — прошепна Уорд. — Знаеш, че никога не бих те наранил.

Тя не се страхуваше от него. Никога не се бе страхувала. Боеше се от себе си. Успя все пак да се успокои и да започне да диша нормално, но когато ръката му се плъзна между краката ѝ, тялото ѝ отново се вцепени.

— Не се страхувай, Марина, Отпусни се. Отвори се за мен — шепнеша Уорд в ухото ѝ.

Езикът му продължаваше да си играе с малката мидичка на ухото ѝ. Като че ли някой превъртя невидим ключ в нея. Цялата ѝ скованост изчезна. Тя се отпусна, облягайки се на стъблото на дървото, и въздухът излезе със свистене от гърдите ѝ.

Пръстите на Уорд проникнаха в меката ѝ плът. Марина почувства как тялото ѝ отново започва да гори, понесено на гребена на страстна вълна. Той проникна по-дълбоко, откри мъничката чувствителна

пъпчица. Марина изстена приглушено, а по тялото ѝ се разля горещина като от нажежено желязо и кръвта започна да пулсира диво във вените ѝ. Уорд продължаваше да гали ухото ѝ с език, с топлия си дъх, със зъбите си. Марина се почувства обгърната, защитена — напълно завладяна. Притисна се силно към него. Само така можеше да се удържи да не се свлече на земята.

Уорд започна да я гали леко и с безкрайна нежност. Марина почувства как в нея започна да се натрупва огромно напрежение, което не приличаше на никое друго, което бе чувствала някога. То се зараждаше някъде дълбоко в нея и се разпространяваше по цялото ѝ тяло, като не оставяше нито една част незасегната и недокосната от него.

Дори когато напрежението продължи да расте, мускулите ѝ се отпуснаха, а вълшебните пръсти на Уорд по-лесно проникваха в нея. Не го бе направила, защото искаше да му помогне. Просто не би могла да се удържи.

За кратко време напрежението в тялото ѝ нарасна до неподозирано ниво. Ръцете и краката ѝ се разтрепериха. Започна да се извива в ръцете му, като се стараеше да отдалечи ухото си от настоящата му атака, а кората на кедъра се заби още по-дълбоко в нежната ѝ кожа.

— Какво правиш? — с усилие попита тя.

Никога не бе предполагала, че може да се чувства по този начин. Тя повече не бе способна да го контролира. Испита страх от това, че е толкова безпомощна, и опиянение от внезапното чувство на свобода.

— Надявам се, че ти доставям удоволствие — прошепна Уорд, а устните му бяха почти до нейните.

— Ти ме измъчваш — отвърна също толкова тихо Марина.

— Отпусни се — прошепна отново той. — Предай се на удоволствието и го остави то да те понесе по течението.

Марина не бе сигурна дали изобщо би могла да направи нещо друго. Тялото ѝ потръпваше конвулсивно след всяка вълна на удоволствие, която преминаваше през нея. Опита се да се хване здраво за Уорд, но мускулите ѝ сякаш се бяха превърнали във восък. Отпусна ръце и се облегна тежко на стъблото на дървото. Едва можеше да си поеме дъх. Искеше да го накара да спре, но едновременно с това ѝ се

искаше да не спира. Повече от всичко искаше да освободи от сладката агония, която бе обхванала цялото ѝ тяло.

Изведнъж най-силната и най-мощна вълна от екстаз я понесе в буен водовъртеж. Освобождението я връхлетя като вихър, от който дъхът ѝ секна.

Като издаде тих, изпълнен със задоволство стон, Марина се отпусна в прегръдките на Уорд.

ГЛАВА 23

Дните, които последваха, бяха истинско мъчение за Марина. През деня двамата с Уорд помагаша на хората от градчето. Миеха, изваряваха, горяха, даваха съвети. Уорд започна да проверява всеки кладенец, за да се увери, че водата не е заразена.

Въпреки че в селището вече се чувстваше облекчение, дори победа над болестта, Уорд продължаваше стриктно да държи под наблюдение домовете, в които имаше или бе имало болни хора. Марина и мисис Ауолт организираха хората, които не бяха засегнати от болестта, да оказват помощ на болните и подсигуриха храна за онези, които нямаха.

Вечер, след като се бяха изкъпали грижливо и бяха изварили дрехите си, оставаха сами със себе си. Мистър Прут степенно се оправяше, а мисис Прут не напускаше мястото си до леглото му, освен ако не беше крайно необходимо. Марина би предпочела да остане сама, за да се опита да подреди мислите си. Използвайки това, че мисис Прут винаги бе заета някъде другаде, Уорд непрестанно атакуваше постоянно отслабващата ѝ защита. През деня той намираще хиляди причини да я докосне или да остане толкова близо, че телата им леко да се докосват. Тя, разбира се, се отместваше встрани, но от това нямаше полза. Той просто се преместваше до нея.

— Остави ме на мира — казваше му тя, но без успех.

— Не мога да си върша работата от разстояние — отговаряше той.

Уорд не я причакваше, нито ѝ поставяше никакви капани, просто се приближаваше до нея, повдигаше леко брадичката ѝ и я целуваше.

— И как ще причислиш това към думите ти, че трябва да си вършиш работата?

Уорд се усмихна. През последните дни той се усмихваше много по-често. Марина намираще усмивката му почти неустоима.

— Помага ми да поддържам бодър духа си — отвърна той. — Още повече, това е инвестиция за бъдещето.

Марина не бе сигурна как точно да приеме това. Казваше си, че Уорд също нямаше точна представа какво иска да каже. Но постепенно у нея започна да се заражда подозрение, че той знае много добре какво върши. И защо. И ако не искаше да се окаже принудена да вземе решение, за което все още не беше готова, по-добре бе да си изясни пред самата себе си какво иска от Уорд и какво бе готова да му даде в замяна.

На четвъртия ден никой не се разболя. Дори няколко повалени от холерата показаха явни признаци на подобрение. Джо Олуел се оправяше толкова бързо, че майка му плачеше от благодарност. Никой не можеше да я накара да напусне мястото си до леглото на момчето. Когато не го миеше или не го хранеше, тя просто стоеше и го гледаше. Съпругът ѝ се кълнеше, че изобщо не е заспивала. Марина не разбираше как тази жена бе успяла да издържи на огромното напрежение.

Останалите три деца на Джонсън бяха все още болни и слаби, но макар и бавно, те също започваха да се оправят. Арчи Джонсън също се бе възстановил и вече искаше да става от леглото. Уорд постоянно му повтаряше, че е много важно да лежи поне още две седмици. Беше виждал прекалено много войници, които умираха от сърдечен удар заради това, че се бяха опитали да станат от постелите си прекалено скоро след раняването. Арчи се противеше с думите, че има да се върши много работа, но жена му казваше, че вече са загубили прекалено много членове на семейството им и не иска да рискуват и неговия живот. Едно семейство, което живееше близо до реката, умря. И мъжът, и жената бяха отказали да вземат предпазните мерки, които Уорд им бе наложил. Намери ги един мъж, който караше провизии във фургона си. Той не се колебал и подпалил къщата им, която се бе превърнала в техен гроб.

Когато на петия и на шестия ден никой не се разболя, Марина искаше да обяви, че опасността е преминала, но Уорд не ѝ позволи.

— Надявам се, че най-лошото е останало зад гърба ни, но съм виждал и случаи, когато болестта атакува отново. Трябва да изчакаме, за да се уверим, че всички са в безопасност.

Вече всеки ден някой палеше огън и гореше заразени дрехи, бельо и легла. Марина предположи, че половината град ще се наложи да спи на земята. Много хора продължаваха да повтарят, че не вярват в

невидимите микроби на Уорд, но продължаваха да изваряват, да чистят и да мият. Марина много се ядосваше, че дори когато стана ясно, че той е прав, хората отказваха да му повярват, но Уорд ѝ каза, че това всъщност не го интересува, докато всички продължават да следват напътствията му.

Сутринта на осмия ден Клайд Прут слезе в трапезарията за закуска. Движеше се бавно, но изглеждаше забележително добре. Уорд му помогна да заеме мястото си заедно с мисис Прут, която постоянно се суетеше около него.

— Не разбирам защо трябваше да ставаш — каза му тя. — Можех да ти донеса закуската в стаята, както правех през последната седмица.

— Омръзна ми да гледам онези четири стени — оплака се Клайд Прут. — Трябваше да стана и да изляза.

— Може да си станал, но няма да излизаш — заяви жена му. — Облегни се на доктора. Не искам да се измориш прекалено и да получиш сърдечен удар.

— Няма да получа сърдечен удар — отвърна Клайд, като се остави да го положат на обичайното му място на масата.

— Беше сигурен, че няма да се заразиш и от холера — напомни му мисис Прут.

— Надявам се, че кафето е горещо — каза Клайд, като изостави спора, който не можеше да спечели.

Уорд погледна към Марина и ѝ се усмихна по начин, който подсказваше, че двамата споделят някаква тайна. Преди да се усети. Марина му се усмихна в отговор. През тялото ѝ премина тръпка. Това беше още един от опитите на Уорд да ѝ повлияе и да я манипулира, докато не ѝ остане никакъв друг избор, освен да го приеме в живота си, и то при неговите условия.

Беше решена да му се противопостави, но с всеки изминал ден разбираше, че това е все по-трудно и по-трудно.

— Всички в града, изглежда, са на път да се възстановят — каза Уорд. — Ако до утре сутринта не се разболеете още някой, мисля, че е време двамата с Марина да се върнем в ранчото.

Клайд и съпругата му веднага ги заляха с порой от възражения.

— Не можете да си тръгнете — заяви мисис Прут. — Хората все още не са добре.

— Но те нямат нужда от мен, за да се оправят — каза Уорд.

— Може някой друг да се разболее — възрази жената, не желаейки да се откаже толкова лесно.

— Ако стане така, ще се върна — увери и двамата Уорд. — Но все пак измина цяла седмица. Мисля, че всички вече са добре.

— Надявах се вие двамата да се преместите да живеете тук — каза Клайд. — Този град наистина се нуждае от лекар.

Марина веднага отправи поглед към Уорд. Не бяха говорили по този въпрос, но тя знаеше, че той все още отказваше да бъде лекар.

— Благодаря ви — отвърна Уорд, по-спокоен, отколкото Марина бе очаквала. — Но не мога да направя това. В градчето няма достатъчно хора, пък и вие сте доста издръжливи и здрави. Ще умра от глад, докато чакам някой да се разболее.

— Тук имаме седемнайсет семейства — заяви Клайд.

— С удоволствие ще ви помогна, ако някой се разболее или се нарани — отвърна Уорд. — Но не мога да остана тук. Имам семейство, което се нуждае от мен.

При тези думи пулсът ѝ се ускори. Не знаеше дали Уорд имаше предвид семейството на Джейк и Изабел или нея и Танър. Може би включваше всички. Все още имаше доста неща, за които трябваше да вземе решение, преди да се върне в ранчото. Ако се върнеше.

— Не след дълго в града ще пристигнат още хора — продължи мисис Прут. — Нямамте никаква представа, колко голям може да се окаже градът ни.

— Градът никога няма да се разшири прекалено — отвърна Уорд. — По течението на тази река няма нищо, освен планини. Прекалено далече е от Сан Антонио. В тази област винаги се е отглеждало добитък. Този град никога няма да стане нещо друго, освен малка спирка по пътя при прекарването на добитъка.

— Но...

— Остави човека на мира, Джерин — намеси се съпругът. — Той може и да не е прав какво ще стане с този град, но има право да постъпи както иска. Все пак ние не бяхме прекалено гостоприемни с него, когато за пръв път дойде тук. Едва ли храни някакви топли чувства към нас.

— Храня много топли чувства към всички вас — увери го Уорд. — Но трябва да се върна в ранчото. Има хора, които имат нужда от мен

повече, отколкото вие.

Марина вече нямаше съмнения, че той говори за Танър. Запита се дали включва и нея. Още по-важно бе дали тя самата искаше това да е така.

— Е, добре, но искам да знаеш, че винаги си добре дошъл тук — каза Клайд. — Трябва да знаеш, че Джерин и аз преживяхме холерна епидемия, когато бяхме много млади. Тогава почти всички, които се разболяха, умряха.

— Просто приложих на практика това, което са открили други хора — отвърна Уорд.

— А също и някои свои идеи — добави Марина.

Нямаше нищо против скромността, но нямаше да позволи Уорд да се подценява повече. Уорд ѝ се усмихна топло.

— Е, така е, наистина — продължи Марина, като се изчерви под погледа му. — При това, не всички лекари приемат новостите. Ти сам каза това.

— Винаги изборът е труден, когато става дума за нови неща — заяви Уорд.

— Но тогава на преден план изпъкват истински добрите лекари — продължи Марина. — Нужно е специален усет и нагласа, за да можеш да отделиш истинското знание от неоснователните теории.

Марина бе истински горда от постиженията на Уорд. Искаше той да разбере това и сам да се гордее със себе си. Искаше той да придобие достатъчно увереност, за да може да се върне към професията, за която се бе готвил толкова години. Нямаше никакво значение дали практикува в Сайпрес Бенд или някъде другаде.

— Един добър лекар никога не пренебрегва пациентите си — каза Уорд, като се изправи.

— Имаш намерение да кажеш на всички, че няма да се върнеш при нас? — попита Клайд.

— Да.

— Това няма да им хареса. Елинол Олуел се кълне, че си ангел, изпратен от небесата, за да спаси нейния Джо.

— Тогава по-добре да изчезвам от този град, преди да е открила, че съм изгубил крилете си преди много години.

— Не можеш ли да го убедиш да остане? — обърна се мисис Прут към Марина, когато Уорд излезе.

— Аз нямам влияние върху него и никакво право да му поставям изисквания. Все още не сме изяснили и нещата между нас.

— Можете да останете тук — предложи мисис Прут. — Имам предвид ти с малкия Танър. Тогава той никога няма да си отиде.

Да, независимо какво решение ще вземат Марина бе убедена, че Уорд никога повече няма да бъде далеч от Танър. Въпросът, който си задаваше, бе дали тя самата има такова силно желание да бъде близо до Уорд. Трябваше, иначе нямаше да може да се върне при него.

Уорд не бе се чувствал така добре от дълго време насам. Беше се оказал прав за холерата. Не можеше да я победи, но знаеше как да се бори с нея. Имаше намерение да напише статия за своите наблюдения и опит и да я публикува във възможно най-много медицински списания. Много лекари щяха да се отнесат скептично към неговите наблюдения, но това вече не го интересуваше. Някои обаче непременно щяха да се заинтересуват. Точно заради това си струваше всички усилия.

— Добро утро, докторе. Днес ще проверявате ли още кладенци?

Беше Лоис Енджълс. Семейството ѝ бе пощадено от болестта. Но вместо да се крият в дома си, тя и съпругът ѝ прекарваха по цели дни, помагайки на семействата, засегнати от холерата.

— Всички кладенци са в отлично състояние.

— Елинор изпитва затруднения да държи малкия Джо в леглото. Може би ще можеш да наминеш и да поговориш с него.

— Разбира се.

— Не забравяйте да пуснете дрехите си в моя казан да се изварят. Джерин в момента няма много време за това, прекалено много се притеснява за Клайд. — С тези думи жената кимна за довиждане и се отдалечи.

Хора като Лоис Енджълс можеха да накарат Уорд да обмисли възможността да остане в Сайпрес Бенд, но преди това имаше да свърши по-важна работа. Колкото и безсърдечно да изглеждаше, хората от градчето бяха последни в списъка с неговите задължения. На първо място бяха Марина и Танър.

Уорд почувства как отново в него започва да се натрупва напрежение. Ако утре тръгнеха за ранчото, през нощта Марина

трябваше да вземе решения по няколко въпроса. Уорд изобщо не бе сигурен, че тези решения щяха да му харесат.

Двамата бяха сами в спалнята. Бяха привършили всички приготовления за тръгването на следващата сутрин. Всички се бяха сбогували с тях. Вече нямаше никаква причина Марина да отлага разговора си с Уорд. Нямаше какво друго да се прави, никой не им попречи, никой не ги прекъсна.

Но Уорд не ѝ даде никаква възможност да каже каквото и да било. Марина едва бе затворила вратата зад гърба си и в следващия момент се озова в прегръдките му. Уорд не я попита, дори не я предупреди. Просто я притисна към себе си и я целуна дълго и страстно. Стори ѝ се, че измина цяла вечност преди, останала без дъх, да се освободи от прегръдката му.

— За какво беше това?

— Заради мен.

— Винаги ли така сграбчваш жените, когато не те гледат?

— Само ако очаквам съпротива.

— Сигурно често ти се случва.

— Само от теб.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Никога не ѝ бе хрумвало, че след като тя цели седем години не бе допускала друг мъж до себе си, Уорд може да е постъпил по друг начин. Сега вече наистина се замисли над тази възможност и тя изобщо не ѝ хареса.

— Предполагам, че доста често си имал възможност да провериш дали ще срещнеш съпротива.

— Ммм...

Какво означаваше това? Тя не го бе виждала седем години. През това време Уорд би могъл да има стотици жени. Тази представа предизвика нервна тръпка в стомаха ѝ. Как смееше той да ѝ изневерява с толкова жени, докато все още бе неин съпруг!

Марина трябваше да си напомни, че на Уорд е било казано, че бракът им е анулиран. Значи изобщо не ставаше дума за невярност от негова страна, а за това, че той се е държал като всеки друг мъж. Когато един мъж иска жена, излиза и си я намира. В това нямаше нищо необичайно. Беше нормално. В реда на нещата.

Но от това Марина не се почувства по-добре. Бе мислила, че той по всяка вероятност е мъртъв, но никога не си бе позволила интимност с друг мъж. Дори не бе поискала да го направи. Защо той не бе могъл да приеме нещата по същия начин? Опита се да се отдръпне от него, но той не ѝ позволи.

— Пусни ме — каза тя, като се бореше безуспешно да се измъкне. — Не искам да бъда следващата от поредицата жени в живота ти.

— Какво казах, че да те накарам да си помислиш такова нещо?

— Че никоя друга не е оказвала съпротива. Дали всяка нощ си си намирал различна жена? Изминаха седем години, откакто ме напусна. Оттогава в живота ти сигурно е имало много жени.

— Не и през последните две години. Оттогава живея в ранчото на Джейк, а там не съм водил жени, защото това би било лош пример за момчетата.

В очите ѝ гореше гняв.

— Но през войната никой не се е интересувал какво правиш...

— Така е.

— Ти ли ходеше в градовете, или жените сами идваха при теб?

— И двете.

Марина се опита още веднъж да го отблъсне с всички сили, но той не я пусна.

— Колко бяха?

— Стотици. Може би хиляди. Не знам. Никога не съм ги броил.

Едно открито признание, че е използвал други жени, за да задоволява мъжките си апетити, не би я изненадало, но безсрамното му потвърждение, че дори не си е направил труда да ги брои, я смая. Дори Рамон...

Марина отново се опита да се отскубне от него, но ръцете му я държаха здраво.

— Пусни ме! — изкрещя тя. — Отказвам да остана тук с теб да се оставя да бъда целувана от един безсъвестен развратник.

— Не съм развратник.

— Стоиш тук, казваш ми, че си бил с толкова много жени, че дори не си сметнал за необходимо да ги броиш, и твърдиш, че не си развратник!

Уорд се ухили. Прииска ѝ се да го удари. Изглеждаше толкова самодоволен.

— Те наистина идваха в лагера. Истина е също така, че в града имаше стотици. Само че аз не съм имал нищо общо с тях.

Марина спря да се бори.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно каквото чу.

— Може би не са били хиляди, не дори и стотици, но в живота ти със сигурност е имало жени. Мъжете си имат своите нужди.

— Какви нужди?

— Сам знаеш какви. Всеки знае.

Уорд отново ѝ се усмихваше, но този път усмивката му бе хищническа. Изглеждаше така, като че ли всеки момент щеше да я погълне.

— Не знам. Ти ми кажи.

Не можеше да го направи, дори и да бе могла да намери подходящите думи.

— А жените нямат ли своите нужди? — попита той. Марина не можеше да го отрече, не и след онзи следобед край реката.

— Не и по този начин. Ние нямаме нужда от стотици партньори.

Изразът на лицето му внезапно стана сериозен.

— И с колко мъже си се забавлявала?

— С няколко! — Щеше да го зашлеви, ако можеше по някакъв начин да освободи ръцете си. — Как смееш да ми задаваш такъв въпрос?

— Но ти си помисли, че съм имал толкова жени, че дори не е било необходимо да ги броя.

— Не си го помислих. Ти беше този, който каза, че е имало стотици и хиляди. Помислих си... Звучеше ужасно... Знаем, че мъжете са устроени по различен начин от жените. При това си си мислел, че повече не си женен. Не си имал никаква причина да нямаш стотици жени, може би хи...

Уорд постави пръст на устните ѝ.

— В началото спях с всяка жена, която ми попаднеше. Но не след дълго разбрах, че по този начин всъщност се опитвам да забравя теб.

Марина спря да се бори. Отчаяно искаше да му повярва, но не знаеше дали ще може. Не разбираше защо това има такова значение.

Никога не бе преставала да мисли за него. Дори когато се предаде и реши да се омъжи за Бъд, трябваше да полага невероятни усилия, за да спре да мисли за Уорд.

— Мислил ли си си поне понякога за мен?

Уорд целуна ъгълчето на устата ѝ.

— Мислех за теб през цялото време.

— Защо?

— Обичах те. Ожених се за теб. Напуснах те. Предостатъчен материал за размисли дори за повече от седем години.

Марина впи поглед в очите му.

— Но ти ме мразеше.

Уорд отново я целуна.

— Дори тогава си мислех за теб.

— Аз също. — Бе признала това през себе си, но не можеше да повярва, че току-що бе направила това признание и пред Уорд. Чувството, че е твърде уязвима и безпомощна, я накара да добави: — Отглеждах сина ти.

Но дали това бе единствената причина? Той отново я целуваше, объркваше мислите ѝ, караше я да пожелае изобщо да престане да мисли.

Уорд се отдръпна, достатъчно, за да я огледа от глава до пети.

— Красива си — промърмори той, като докосна лекичко устните ѝ с върховете на пръстите си. — Дори по-красива от преди.

Марина не му вярваше. От дълго време не бе имала време да се грижи за себе си или да харчи пари за дрехи, но нямаше да възрази, ако Уорд предпочиташе да си мисли, че тя е станала по-красива. Това ѝ харесваше. Караше я наистина да се чувства такава.

Уорд се наведе леко и започна да целува клепачите ѝ. Марина не разбираше защо се чувства толкова удобно в прегръдките на Уорд, докато само докосването на Бъд я караше да се отдръпне по-далеч. Бъд бе стабилният, сериозен мъж, който я обичаше, макар че тя не отговаряше на чувствата му. Уорд я бе изоставил, но въпреки това тя се чувстваше много по-добре в неговите прегръдки. А целувките му ѝ харесваха още повече.

Бъд никога не би целувал клепачите ѝ. Марина не се възпротиви на сладката атака на устните му. Чувстваше се прекрасно.

— Защо го правиш? — прошепна тя.

— Защото така искам.

Сега Уорд започна нежно да гризе ушенцето ѝ. Беше ѝ все по-трудно да се съсредоточи. Но за нея бе от изключителна важност да разбере дали Уорд я иска заради самата нея или само като майка на Танър.

— Сигурен ли си, че не правиш това заради Танър?

— Кой Танър?

Марина виждаше, че той се шегува, но това ѝ достави удоволствие.

— Той е твой син, момчето, което имаш намерение да притежаваш.

— Не по-малко искам да притежавам майка му.

— Сигурен ли си?

— Нека ти покажа.

Устните му покриха нейните диво и необуздано. Марина осъзна с изненада, че му отвръща по същия начин. Не разбираше как стана така, но реши да не задава повече въпроси и да се остави на чудесните усещания, които Уорд предизвикваше у нея. Утре щеше да има достатъчно време да реши какво означава всичко това.

— Сега вярваш ли ми?

— Малко.

— Имаш ли нужда от още убеждаване?

— Няма да навреди.

Чувстваше, че постъпва лекомислено, но не я беше грижа. Беше на двайсет и четири години. Хората я бяха избягвали, шепнеха зад гърба ѝ, нагло я сочеха, когато имаше смелостта да се покаже на публично място. През цялото това време бе крила чувствата си, понякога се преструваше, че те изобщо не съществуват, защото се страхуваше, че те ще я погълнат.

Не бе се осмелила да се надява на любов. След време успя да убеди сама себе си, че е така.

Сега разбираше, че нещата не стоят по този начин. Искаше любов — искаше я отчаяно, но се страхуваше. Можеше да живее без любов. Но не мислеше, че би могла да понесе да намери любовта и след това да я изгуби отново.

Марина се отпусна в прегръдките на Уорд, обви ръце около него и се притисна към тялото му. Чувстваше допира до мощните му

мускули и чувството бе зашеметяващо. Нещо вътре в нея се отпусна и изчезна. Почти веднага осъзна, че това всъщност бе твърдото ѝ самообладание, което ѝ бе помагало да издържи трудностите през изминалите седем години. Опита се да задържи това самообладание, но то продължи да отслабва и накрая съвсем изчезна. Каза си, че не може да се превръща в слаба жена, не можеше да си позволи да разчита на Уорд или на някой друг да я закриля. Но това не бе по силите ѝ, нито зависеше от волята ѝ. Вътрешният ѝ глас ѝ казваше, че Уорд сега е тук. Можеше да се отпусне. Той щеше да се погрижи за всичко. Марина се притисна по-силно към него, наслаждавайки се на топлината от неговата близост.

— Сега убедена ли си? — попита я той.

С върха на езика си Уорд очерта линията на ухото ѝ. През цялото ѝ тяло преминаваха тръпки, накрая бе сигурна, че повече не би могла да издържи.

— Ммм...

Всичко това правеше изключително трудно да вземе решение.

— Ще видя дали мога да бъда малко по-убедителен — прошепна ѝ Уорд.

ГЛАВА 24

Уорд разкопча копчетата, които придържаха яката на Марина плътно около врата ѝ. Целувките, с които обсипа шията и малката вдлъбнатинка в основата ѝ, бяха достатъчни, за да заглушат слабите ѝ протести. Коленете ѝ омекнаха. Трябваше да полага невероятни усилия, за да остане на крака.

— Миришеш толкова хубаво — промърмори Уорд. — Толкова си топла и мека.

През замъгленото ѝ съзнание премина мисълта как ли миришеше Уорд. Той бе силен и уверен, от тялото му се излъчваше топлина, но как миришеше?

Съвсем определено на сапуна на мисис Прут. През изминалата седмица се бе къпал толкова пъти с него, че не бе останала и следа от онази типична само за него миризма. Напомни си, когато се върнат в ранчото, да обърне внимание на това.

Значи все пак бе решила да се върне с него. До този момент не бе осъзнала.

— Успявам ли да те убедя? — попита Уорд, след което разкопча още няколко копчета, стигайки до горната част на гърдите ѝ.

— Наистина успя да привлечеш вниманието ми — промълви тя.

Уорд се засмя и я поведе към леглото. Марина с удоволствие се отпусна на мекия матрак и се отдаде на ласките на Уорд.

Той легна до нея и смъкна роклята от раменете ѝ.

— Казвал ли ти е някой какви красиви рамене имаш? — попита тихо той, като залепи целувка върху пламналата кожа. — Бели и толкова меки.

— Никой не ги е виждал, освен теб.

За миг Уорд застана неподвижен и вдигна поглед към нея.

— Е, може би Танър, но не мисля, че това му е направило някакво впечатление.

Марина никога не се бе опитвала да опише усмивката на един мъж, но сега определено можеше да каже, че усмивката, която ѝ

отправи Уорд, бе едновременно собственическа и изразяваше удоволствие.

— След време ще го науча да оценява такива неща много по-добре.

Мисълта, че Уорд щеше да научи сина им да цени жените, ѝ хареса. Още повече ѝ харесваше начинът, по който Уорд изразяваше собствената си оценка за нея. Затвори очи и се отдаде на удоволствието от ласките му. Чувстваше как тялото ѝ се разтапя като восък под лъчите на жарко слънце. Не би могла да помръдне, дори и да искаше. Уорд целуваше вътрешната страна на ръката ѝ. Никога не си бе представяла, че един мъж може да направи подобно нещо. Никога не си бе мислила, че това може да ѝ хареса. Сега разбираше, че се е заблуждавала.

— Често съм си мечтал да направя точно това — промълви Уорд, а устните му галеха кожата ѝ. — През нощите, когато не можех да заспя, си представях как целувам всяка част от тялото ти.

— Но ти все още ми се сърдиш.

— Опитвах се да си представя и други жени, но винаги се оказваше, че си представям теб.

Тя също не бе успяла да го изхвърли от мислите си. Ако някога бе имала съмнения, защо иска да се срещне сама с Уорд, а не да изпрати адвокат, сега вече от тях не бе останала и следа. Просто трябваше да го види отново. Трябваше сама да се увери, че всичко между тях е приключило.

Но не беше. Никога не бе приключвало. Преди седем години бе поставено само началото. Сега само от тях зависеше да решат какъв ще бъде краят.

Уорд се приведе над нея и пое устните ѝ.

— Казвал ли съм ти някога колко обичам да те целувам?

— Можеш пак да ми кажеш! — Никога нямаше да се насити той да ѝ говори по този начин. Прекалено дълго бе живяла сама и жаждата за него бе прекалено дълбока и силна.

— Мислех си да те целуна още преди да се събудя съвсем — каза той и докосна леко с устни ъгълчето на устата ѝ. — Ако се бях събудил, сигурно щях да стана от леглото и пак да те целувам.

— Мисля си, че това щеше да ми хареса повече от кукуригането на петела на мисис Прут.

Уорд се усмихна.

— Мисля си за теб по цял ден, докато говоря със съпругите на другите мъже. Казвам си, че никоя от тях не е толкова красива като теб. Никоя няма твоята гъста абаносова коса и красива бяла кожа. Никоя не притежава твоето хубаво тяло.

Уорд покри с ръка едната ѝ гръд, след това плъзна ръката си надолу, докато достигна хълбока. Тялото ѝ се вцепени. Пръстите му продължиха пътешествието си нагоре по ръката ѝ, докоснаха рамото ѝ, обхванаха лицето ѝ и го обърнаха срещу неговото, докато двамата застанаха очи в очи, а лицата им бяха само на няколко сантиметра разстояние.

— Никоя от онези жени няма твоите очи и твоята усмивка. Никоя от тях не може да бъде това, което си ти.

Марина почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. Искаше да повярва на всяка дума, която той ѝ казваше. Искаше да повярва, че е най-важният човек за него в целия свят.

Защото го обичаше. Сега вече бе сигурна в това. Бе истинска глупачка да отрича любовта си толкова дълго време, още по-голяма глупачка — да продължи да го обича и след това, което ѝ бе причинил. Не можеше да се противопостави, нито да промени това. Ако можеше да го обича сега, предполагаше, че винаги щеше да го обича. Щеше да приеме този факт и да продължи оттук нататък.

— В продължение на толкова много години бях убеден, че никога повече не искам да те виждам — каза той. — Но в мига, когато те видях, разбрах, че съм грешал през цялото време.

Марина също толкова бързо бе разбрала, че никога не бе могла напълно да го забрави. Отне ѝ малко повече време да осъзнае, че го обича. А сега разбираше, че и той я обича. Запита се каква част от тази обич бе запазил за Танър? Дали в отношението си ги разделяше?

Уорд отново я целуваше, завладявайки устата ѝ диво и стремително. Ръката му се бе върнала на разголената ѝ гръд. От докосването му сякаш огньовете избухваха в цялото ѝ тяло. Не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за Уорд и това, което правеше с тялото ѝ.

В нея се събудиха чувства, които бяха заровени под пепелта на самотата цели седем години. Тялото ѝ реагираше по начин, съвсем нов

и неочакван за нея. Струваше ѝ се, че досега сякаш е живяла в тялото на друг човек.

Дори и през плата на роклята, докосването му правеше гърдите ѝ извънредно чувствителни и караше зърната ѝ да се втвърдяват. Уорд галеше гърдите ѝ с върховете на пръстите си, като постепенно проникваше все по-дълбоко в деколтето ѝ. Когато започна нежно да гали твърдото зърно, от устните ѝ се изтръгна сладостен стон. Никога не бе изпитвала такава сладка агония. Никога не бе предполагала, че това изобщо е възможно.

Марина не се възпротиви, когато Уорд свали роклята до кръста ѝ. Нямаше достатъчно сили, нито желание. Твърде дълго бе живяла сама, лишена от мъжка ласка. Искаше ѝ се за една нощ да изпита всичко, което бе пропуснала през тези седем години.

Когато устните на Уорд оставиха устата ѝ само за да се прехвърлят на гърдите ѝ, почувства, че повече не би могла да издържи. По тялото ѝ се разливаха мощни, болезнено сладостни вълни. Раздвижи се под него. Това намали леко напрежението, но увеличи удоволствието. Марина вече не осъзнаваше какво прави. Почти не забеляза, когато Уорд измъкна роклята изпод хълбоците ѝ и след това от цялото ѝ тяло. От значение бе само дивото желание, което пулсираше във вените ѝ.

Марина застина, когато ръката му се плъзна надолу и притисна тялото ѝ към неговото. Допирът на кожата му до нейната я накара да потрепери. Не бе разбрала кога бе успял да свали дрехите си. Почувства горещата му възбуда, а напрежението в тялото ѝ ескалира до степен, когато повече не можеше да се контролира. Мускулите ѝ се напрегнаха в очакване. Ръката му се плъзна между телата им и се спря на корема ѝ. Жаждата ѝ за него бе толкова голяма и всепоглъщаща, че Марина не можеше да мисли за нищо друго. Тя се притисна към него в мълчалива подкана да я намери, да я изпълни, да я отведе до онова неописуемо блаженство, което само той можеше да ѝ даде. Но Уорд се отдръпна. Марина не знаеше дали той предпочита все още да се въздържа, или иска да забави темпото. Не я интересуваше. Значение имаше само това, че тя бе почти полудяла от страст и всичко бе по негова вина. Той трябваше да направи нещо или тя щеше да започне да крещи високо.

— Уорд, моля те — изстена тя.

Тя се притисна плътно към Уорд, опитвайки се да го накара да удовлетвори болезненото желание, което я разкъсваше и превръщаше тялото ѝ в трептяща струна. Никога не бе искала нещо толкова много. Никога не се бе нуждаела от Уорд толкова отчаяно.

— Успокой се, Марина, цялата нощ е пред нас — прошепна той.

Но тя не можеше да се успокои. Вече не можеше да се владее. Притисна се отново към него, подканяйки го да удовлетвори желанието, което пулсираше в нея и което се разгаряше с всяко движение на тялото му, с всяко докосване на гърдите ѝ до кожата му. Уорд се раздвижи в нея. Безкрайната ѝ пламенност го обля като топъл дъжд, докато тя почти загуби свят. Това трябваше да свърши или тя със сигурност щеше да полудее.

За момент Уорд се опита да я накара да се успокои, искаше да продължи удоволствието ѝ дълго и бавно, но когато тя заби нокти в гърба му и впи зъби в ухото му, разбра, че това щеше да бъде невъзможно. Предаде се на нейната пламенност и позволи страстта да вземе връх над разума му.

Сподавяйки желанието си да изкрещи, Марина заби зъби в рамото на Уорд и се остави на екстаза, който прииждаше и я заливаше като мощен прилив. Внезапно се оказа на гребена на вълната, в следващия миг сякаш пропадна в дълбока пропаст и напрежението изведнъж се оттегли от тялото ѝ, оставяйки я разтреперана и напълно удовлетворена. Почувства как тялото на Уорд се напрегна и потрепери под напора на собственото му освобождаване, след което той изнемощяло се отпусна върху нея.

Бяха ѝ нужни няколко минути, преди дишането ѝ да се нормализира, за да бъде в състояние отново да събере мислите си. Осъзна, че бе направила още една крачка към Уорд и към заздравяването на тяхната връзка. Нищо, което се бе случило в брачната им нощ, не можеше да се сравни с това. Тогава те бяха две деца, които изучаваха телата си, без да осъзнават нищо друго, освен това, че бяха сложили край на едно табу, бяха направили нещо, за което никой нямаше да има правото да ги обвинява.

Тази нощ бе свършено различна. Бяха пристъпили един към друг с нещо много повече от желанието за плътска наслада. Марина не знаеше какво би казал Уорд, но усещаше още по-голяма нужда да

вземе решението, което не бе убедена, че е правилно. Този път обаче тази нужда идваше от самата нея. Искаше да бъде негова жена.

— Уорд, не съм сигурна, че мога да живея с теб. Мислих за това през цялата нощ и сутринта. Искам да го направя, но не съм сигурна, че ще мога.

Двамата бяха вече на път за ранчото. В продължение на цял час бе слушала Уорд, който говореше за плановете си относно трима им. Въпреки чудото на екстаза, който бе изпитала в прегръдките му през изминалата нощ, въпреки че го обичаше и искаше да живее с него, съмненията и тревогите продължаваха да я безпокоят, докато почувства, че не може да издържа повече.

Уорд се обърна и впи поглед в нея.

— Но аз си помислих... бях сигурен...

— Не ме попита — отвърна Марина. — Но това не е от значение. Самата аз не знам как да постъпя.

— Ще ми кажеш ли защо?

Бе толкова просто да се каже и въпреки това бе толкова трудно да го накара да разбере — не вярваше, че той можеше да направи това, което бе необходимо тя да стане истински негова жена. Не трябваше да има половинчати решения. Марина го обичаше твърде много, за да се примири с това.

— Беше време, когато бих живяла с теб, без да се нуждая от любовта ти. Поне си мислех, че е така, но сега разбирам, че не мога да го направя.

— Аз те обичам, Марина. Казах ти...

— Знам какво каза, Уорд, но имам нужда от нещо повече от уверенията ти. Искам да го почувствам...

— Какво искаш да почувстваш?

— Че ме обичаш заради самата мен, независимо от Танър.

— Марина, аз...

— Остави ме да довърша. Не ми е лесно да говоря за това. Не го прави още по-трудно.

Той изглеждаше така, като че ли всеки миг ще избухне нетърпеливо, но не я прекъсна.

— Отново се влюбих в теб. Не искам да кажа, че съм била влюбена в теб през всичките тези години и сега съм го осъзнала. В мен има и нещо останало от това, което някога изпитвах към теб, но тази любов е нещо съвсем различно. Не продължавам от там, откъдето съм прекъснала, а започвам от самото начало. Обичам те отчаяно и трябва да почувствам, че и ти изпитваш същото. Не заради Танър, не за да бъдеш баща, а заради мен, заради самата мен. Не мога да дойда да живея с теб само защото съм майка на Танър.

— Не е така. Казах ти...

— Знам какво каза и се опитвам да ти повярвам.

— Но не ми вярваш.

— Не знам. Не съм сигурна.

— Какво мога да направя, за да те убедя?

— Началото беше добро — отвърна тя, като се усмихна смутено.

— Предполагам, че ми трябва малко време, за да свикна с това.

— Колко?

— Не знам.

Яздеха мълчаливо в продължение на няколко минути.

— Има и още нещо. — Трябваше да му каже и останалото. Би било страхливост от нейна страна, ако продължаваше да изчаква.

— Какво?

— Трябва да съм сигурна, че никога повече няма да ме напуснеш.

Уорд изглеждаше напълно стъписан от думите ѝ.

— Когато дойде време да направиш избор между мен и семейството си, ти повярва на тях. Вече ми разказа как са те излъгали, но ти все още ги обичаш и все още отчаяно желаеш те също да те обичат.

Уорд не можеше да го отрече.

— Прекарах по-голямата част от живота си, като правех всичко, което ми беше по силите, за да накарам родителите ми да ме обичат така, както обичаха Рамон. Имаше време, когато бих направил всичко, бих жертвал всичко за... — Уорд замълча изведнъж. — Предполагам, че вече съм го направил.

В продължение на един дълъг миг той мълчаливо я гледаше.

— Това повече няма да се повтори — каза той, като отклони поглед.

Марина се почувства ужасно, защото бе повдигнала такъв болезнен въпрос за Уорд. Нейното семейство я бе лишило от наследство, но тя бе имала Танър и Бет. Също и Бъд. Никога не бе оставала без някого, които да я обича и да я подкрепя.

Уорд бе останал сам.

Марина знаеше, че той не беше забравил семейството си. Тя и не искаше това от него. Просто трябваше да знае, че е по-важна за него, отколкото майка му и брат му.

— Какво искаш да ти кажа? — попита той с болка в гласа.

— Не знам. Опитвам се да ти кажа, че имам нужда от още време. Обичам те. В това съм напълно сигурна.

— Но не вярваш, че аз те обичам?

Той, естествено, си бе направил този извод, но тя далеч не искаше да каже това.

— Не. Знам, че ме обичаш, но имам нужда да знам, да *почувствам*, че ме искаш обратно, дори и Танър да не се бе родил. Трябва да съм сигурна, че никога отново няма да предпочетеш семейството си пред мен.

— И защо да го правя? Те обърнаха гръб и на двама ни, дори и на Танър.

— Може би е така, защото всичко е толкова неочаквано, като първия път.

— Значи искаш да кажеш, че по-скоро ще се откажеш от шанса да обичаш и да бъдеш обичана, отколкото да рискуваш да не те напусна отново?

— Да. Това не се отнася само за мен. Не мисля, че Танър би могъл да го понесе.

— Мислиш си, че мога да сторя това на когото и да било от двамата?

— Не мислех, че ще ме напуснеш първия път. Съжалявам, не исках да кажа това. Опитах се, но просто не мога да се преструвам, че това никога не се е случило. Годиците, които последваха, бяха ужасни.

Уорд не отговори. Марина предположи, че й бе ядосан. Имаше право. Тя не само бе поставила под съмнение любовта му, но и честността, толкова характерна за него.

— Майка ти ме мрази — продължи Марина. — В продължение на години повтаря на всички, че Танър най-вероятно е дете на другия й

син. Тя няма да приеме спокойно, че искаш да ме признаеш за своя жена, а Танър — за свой син. Ако го направи, на всички би станало ясно, че двамата с Рамон са лъгали през цялото време. Майка ти ще се опита да те принуди да избираш между нея и мен с Танър.

— Но, Марина, винаги бих избрал теб и Танър.

— Тя ще ти обещава всичко.

— Няма да ѝ повярвам.

— Тя е твоя майка. Уорд. Ще ти се иска да ѝ повярваш.

— Веднъж вече направих тази грешка. Повече никога няма да се случи.

Марина отчаяно искаше да му повярва. Беше готова да го направи и въпреки това червеят на съмнението продължаваше да я гризе. Досега Луиза Дилън не бе губила битка. Марина не очакваше тя да се примири лесно.

Вече почти бяха стигнали ранчото, което се виждаше на известно разстояние пред тях. Пронизителен писък, идващ от обора, им подсказа, че Танър ги бе забелязал. Беше въпрос на минути, преди той да се втурне към тях, като с едната ръка придържаше шапката си, а с другата махаше възбудено.

Дрю и Уил се появиха, тичайки след него. Марина почувства как в душата ѝ нахлува щастие, и се усмихна. Досега не бе осъзнала напълно колко ѝ липсва синът ѝ, колко много иска да го види и да се увери, че е добре. В този момент за пръв път изпита удовлетворението и радостта се съберат всички заедно — тя, съпругът ѝ и техният син.

— Трябва да кажем на Танър — каза Уорд. — Съжалявам, че все още не можеш да вземеш решение относно мен, но за Танър не можем да чакаме повече.

— Трябва да ме оставиш аз да му кажа — отвърна тя, като погледна умолително.

— Добре. Кога ще му кажеш?

— Тази вечер или утре. Не знам. Трябва да подбере внимателно момента. Новината ще го изненада и разстрои.

— Ще е много по-добре, ако му кажем заедно — възрази Уорд.

— Не. Трябва да говоря с него сама — настоя тя.

— Сигурна ли си?

Като отхвърли тревогите си за по-късно. Марина се плъзна от седлото точно навреме, за да притисне в прегръдките си Танър, който

се хвърли към нея. Той налетя с такава сила, че тя загуби равновесие. Следващото нещо, което осъзна, бе, че двамата се търкаляха в тревата, смееха се и говореха едновременно.

— Вече си мислех, че никога няма да се върнеш — казваше Танър и прегръщаше майка си колкото сили имаше. — Пит каза, че най-вероятно ще се разболеете от холера и ще умрете.

— Дрю му хвърли един хубав бой заради тези думи — намеси се Уил.

— А Уил ѝ помагаше — добави Танър, като все още се притискаше към майка си. — Джейк едва успя да ги разтърве. Трябва да видиш насиненото око на Пит.

— Кое то му е за спомен от мен — заяви гордо Дрю.

— Няма ли поне един от вас да попита как аз не се заразих от холера? — попита Уорд, докато, усмихнат, слизаше от седлото.

— Много се радвам, че се върна, Уорд — каза Дрю. — Но аз не тичам към хората, за да ги прегръщам.

— И аз — обади се Уил. — И аз не искам да прегръщам никого.

— Освен Изабел — напомни му Дрю.

— Тя не се брой — отвърна момчето. — Всеки прегръща майка си.

Танър пусна майка си и се изправи. След това погледна към Уорд, а мъжът видя в очите му огромната нужда, която момчето имаше от него.

— Радвам се, че се върна — каза то. — Казах на Пит, че ти никога няма да се разболееш. Казах му, че ти ми обеща.

Танър изглеждаше така, като че ли всеки момент ще се хвърли в прегръдките на Уорд, но в следващия миг се отдръпна и погледна колебливо към Дрю.

— Хайде — подкани го тя. — Няма да кажа на никого.

— И аз — обади се като ехо Уил.

След като вече нямаше причина да се колебае, Танър разтвори ръце, обви ги около кръста на Уорд и се притисна силно към него. Марина почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. Сълзите замъгляваха погледа ѝ и не можеше да вижда добре, но ѝ се стори, че очите на Уорд също овлажняха. Как бе могла дори за миг да си помисли, че Уорд ще ги изостави заради семейство, което никога не го

бе обичало както той заслужаваше? Бе истинска глупачка, че не бе забелязала това по-рано.

Щеше да разкрие истината на сина си за баща му час по-скоро. Щеше да му каже също, че се е съмнявала в него, но никога повече няма да го прави.

— Дошъл е един мъж и иска да ви види — обяви Уил.

— Да — добави Дрю. — Едно зализано конте, което твърди, че е твой брат.

Топлотата и щастието от срещата им изведнъж изчезнаха, заменени от леден страх. Марина вдигна поглед към Уорд. Той изглеждаше не по-малко изненадан от нея.

— Къде е той? — попита Уорд.

— Ей там — Дрю посочи към къщата. — Застанал е на верандата.

Марина и Уорд се обърнаха едновременно, когато Рамон Дилън слезе по стълбите на верандата и се насочи към тях.

ГЛАВА 25

— Появи се преди два дни — каза Дрю. — Аз исках да го изхвърля, но Изабел каза, че трябва да му позволим да остане, докато ти се върнеш.

— Той наистина ли е твой брат? — попита Танър.

— Със сигурност е — намеси се Уил. — Не виждаш ли колко си приличат, също като Мат и аз?

— Като Мат и мен — поправи го машинално Уорд. — Да, той наистина е мой брат.

— Не го харесвам — заяви Дрю, която никога не се притесняваше да изразява собственото си мнение.

Марина се изправи.

— Ако бях на твое място, бих си спестила много неприятности — тя сложи ръка върху рамото на Танър и го привлече към себе си.

— Да не стоим тук — каза Уорд. — Да отидем и да видим какво иска.

— Ти върви — промърмори Марина.

Уорд я погледна изненадано.

— Точно сега той няма да иска много хора около себе си. Сигурно е дошъл да говори с теб.

— Разбира се, че няма да иска, особено след като му е ясно, че не го харесваме — добави Дрю.

— Не трябва да говориш така — порица я Уорд. — Ти не го познаваш.

— Дори да го опозная, това няма да ме накара да го харесвам.

Уорд замълча, но не можеше да не отдаде право на момичето. Дрю не само винаги казваше това, което мисли, но и преценките й винаги бяха правилни.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш да го поздравим заедно? — обърна се Уорд към Марина.

В отговор тя само отрицателно поклати глава.

Уорд не бе изненадан. След това, което Рамон ѝ бе причинил, съмняваше се, че тя щеше изобщо да се съгласи някога да го види.

Докато вървеше към Рамон, Уорд не можеше да овладее обърканите си чувства. Това бе братът, когото бе обичал още от деня, в който той се бе родил, но все пак това бе и същият мъж, който се бе опитал да изнасили жената, която сега беше негова съпруга и майка на сина му. Рамон го бе излъгал, бе разказвал на всички, че брат му е изчезнал в акция по време на войната. Беше ли възможно да го мрази като мъж и все още да го обича като брат?

Уорд не можеше да погледне Рамон с безразличие. Само с факта, че се бе родил, Рамон бе повлиял много на живота на Уорд. Усмивката му беше неустойима, любовта му към живота бе заразителна, щедростта му, особено когато не му струваше нищо, бе възхитителна. Уорд виждаше грешките на брат си и му прощаваше. Всички го правеха.

Когато се приближи повече, Уорд забеляза, че Рамон бе някак остарял, бе станал по-зрял, дори изглеждаше по-добре. Как можеше една жена да предпочете него, Уорд, пред мъж като Рамон? И все пак Марина го бе направила.

Рамон протегна ръце за поздрав. Уорд се поколеба само за миг, преди да притисне брат си в топла прегръдка. Можеше да му няма доверие, да пожелае да го просне с един удар на земята заради това, което бе направил, но Рамон си оставаше негова плът и кръв.

— Дай да те погледна — каза Рамон, като се освободи от прегръдката на брат си и отстъпи крачка назад. — Слаб си както винаги. — Той смушка брат си в ребрата. — Тук не те ли хранят?

— Хранят ме, разбира се, но и работя много.

През изминалите седем години Рамон бе наддал няколко фунта. Тъй като беше по-нисък от Уорд, това си личеше.

— Казаха ми, че се опитваш да спасяваш света — продължи Рамон, като се усмихна със своята характерна ослепителна усмивка. Уорд не можеше да не отвърне на усмивката му.

— Само малка част от него.

Рамон постави ръка върху раменете на Уорд, като че ли никога нищо не ги бе разделяло, и заедно се отпавиха към къщата.

— Казаха ми, че си блестящ лекар. Ако се преместиш в Сан Антонио, скоро можеш да станеш богат.

— Не възнамерявам да се местя никъде. Сега ела да поздравиш Марина. — Уорд хвърли поглед през рамо. — След това ще ми кажеш какво правиш тук. А после ще отидем някъде само двамата и ще проведем дълъг разговор.

Уорд не очакваше да види изненадата, която се изписа по лицето на брат му. След това разбра. Никога преди не бе казвал на никой член от семейството си какво да прави.

— Мога и сам да поздравя Марина — отвърна Рамон. — Ти иди в къщата. Всички са много нетърпеливи да чуят разказа ти за това, което си правил в града.

— Те ще почакаат. Има неща, които трябва да знам. И други, които не разбирам.

Рамон му отправи своята най-ослепителна и подкупваща усмивка, която му бе давала възможност в миналото да получава всичко, което пожелае.

— Не можем да говорим за всичко това сега. Приятелите ти са толкова нетърпеливи да те видят, че виж, всички са се скупчили на верандата.

Един бърз поглед в тази посока увери Уорд, че Рамон е прав. Дори Зийк и Нощния ястреб не успяваха да скрият любопитството си.

— Героят и героинята се завръщат.

Уорд не бе убеден, че в забележката на Рамон не се съдържа частица ирония.

В този момент Марина и децата се приближиха към тях. Тя гледаше Уорд право в очите. Като че ли изобщо не забелязваше присъствието на Рамон.

— По-добре иди в къщата, преди всички да са се пръснали от любопитство — подкани го тя.

— Ти ще дойдеш ли?

— Вземи и децата с теб — каза тя, като побутна Танър към Уорд. — Аз ще дойда след минута.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Марина искаше да остане сама с Рамон. В душата на Уорд се прокрадна страх. После си каза да не става глупак. Обичаше я и й имаше доверие. След това Марина щеше да му каже какво са си говорили с Рамон. Просто не искаше Танър да чуе думите им.

А ако тя не му кажеше?

Тогава щеше да приеме, че не е необходимо да знае. Веднъж вече не ѝ се бе доверил. Никога нямаше да повтори тази грешка.

— Хайде — подкани той Уил и Дрю. — Искам всички вие да ми задавате каквито искате въпроси, но това да стане сега. После нямам желание да разказвам всичко отново и отново.

— Обаче ще се наложи да разкажеш на Мат, когато се върне — заяви Уил. — Той определено ще поиска да узнае всички подробности.

— Ти самият можеш да му разкажеш — отвърна Уорд, като с небрежен жест разроши косата на момчето. След това хвърли поглед назад. — Не оставай твърде дълго — обърна се той към Марина. — След като приключи с мен, Изабел незабавно ще поиска да узнае всичко от женска гледна точка. Не мисля, че тя се доверява напълно на който и да е мъж, освен на Джейк.

— И на него не се доверява през цялото време — обади се Дрю. — Той обича да ѝ погажда номера.

— Предполагам, че това е напълно справедливо. Ние всички му изиграхме най-големия номер — каза Уорд.

— И какъв е той? — осведоми се Уил.

— Това, че го накарахме да осинови всички нас.

Марина би искала да може да си намери някакво извинение за това, че влезе в къщата, без да говори с Рамон. Не знаеше какво се беше надявал да постигне, като я бе последвал чак до ранчото на Джейк и Изабел. Марина не искаше да говори с него, но щеше да бъде много по-лесно да го направи сега и да приключи с това завинаги.

— Здравей, Рамон — каза тя. — Няма да те лъжа, като кажа, че не се радвам да те видя. Честно казано, не знам защо изобщо трябва да разговарям с теб, след като вече знам всичко, което причини на Уорд и на мен.

Рамон изобщо не изглеждаше гузен и смутен, бе очевидно, че дори не се чувства неудобно. Той просто ѝ се усмихваше, като очакваше, че тя ще му прости всичко.

— Майка ми казваше, че така ще е по-добре.

— Но какво е смятала да прави, когато Уорд се е върнал войната?

— Каза му да не се връща изобщо вкъщи.

Марина никога не бе харесвала Луиза Дилън. Виждаше, че е зла и отмъстителна жена, но не бе в състояние да разбере как една майка може да причини такова нещо на сина си.

— Мислеше, че ако Уорд се върне вкъщи, всички постоянно ще си спомнят за скандала.

— Като се има предвид, че ти и майка ти предизвикахте този скандал, намирам, че постъпката ви е безмерно нагла и безочлива, както и изключително жестока.

— Уорд нямаше нищо против да остане настрана.

— По-скоро си мисля, че не е искал да се завърне в дом, където никога не е бил добре дошъл.

Марина не разбираше как Уорд бе издържал и бе понасял унижението да бъде част от такова семейство. Хората от нейното семейство поне се преструваха, че я обичат.

— Какво правиш тук, Рамон? Защо изобщо дойде?

— Искам да се ожения за теб. Искам да отгледам Танър като собствен син. Искам официално да го осиновя. Така бих могъл да поправа миналото.

Марина разбра, че Рамон е от тези хора, които, след като веднъж са си наумили нещо, никой и нищо не може да ги накара да променят мнението си.

— И как смяташ да заобиколиш факта, че съм съпруга на Уорд и Танър е негов син?

Не знаеше защо изобщо зададе този въпрос. Бе сигурна, че той има готов отговор, който ще бъде не по-малко невероятен от всичко, което бе казал досега.

— Можеш да се разведеш с Уорд и да кажеш на всички, че сме спали заедно преди сватбата ти с Уорд.

Марина разбра, че бе права, когато предположи, че този човек е луд.

— Сериозно ли си мислиш, че сама ще се опозоря по този начин, само за да се омъжа за теб?

— Когато станеш моя жена, никой няма да посмее да те обвини в нищо.

С този човек не можеше да се говори. Той се бе обвинил като с плащ със собствената си самонадеяност и не приемаше никакви други аргументи, освен своите.

— Рамон, чуй какво ще ти кажа. Не придавай на думите ми значение, което нямат. Няма да се омъжа за теб. Обичам Уорд, а и той ме обича. Танър си има баща, а аз — съпруг. Ние нямаме нужда от теб. Върни се къщи при майка ти. Сигурна съм, че се е поболяла от тревоги по теб.

Рамон се държеше така, като че ли не бе чул нищо.

— Аз съм богат, красив и ненадминат любовник. Бракът ти с мен ще те направи най-почитаната жена в Сан Антонио, на която освен това всички ще завидват.

Без да каже и дума, Марина рязко му обърна гръб и се отправи към къщата.

— Знаеш, че винаги съм те искал — продължаваше Рамон, като плътно я следваше по петите. — Искях те още от самото начало. Затова исках да правя любов с теб. Знаех, че след като веднъж се озовеш в прегръдките ми, никога няма да пожелаеш друг мъж.

Марина просто не можеше да повярва в това, което чуваше, въпреки че с всеки изминал миг ѝ ставаше все по-ясно, че бе подценила огромното самомнение на Рамон.

— Значи си мислеше, че ако ме изнасилиш, аз изведнъж ще се влюбя лудо в теб. Това щеше да бъде изнасилване, Рамон. Нямаше любов, нито от твоя, нито от моя страна.

За Марина беше очевидно, че Рамон бе започнал да вярва в собствените си теории и лъжи. Той можеше да смята насилването за съблазняване и да бърка насилието със страстта. Според него всичко, което той правеше, бе правилно, просто защото го правеше той. Дали Луиза не бе тази, която бе набила в главата му всичките тези глупости? Това нямаше значение. Той си вярваше и това също не можеше да се промени.

— Знам, че ми се сърдеше заради другите жени, с които спях, докато ухажвах теб — продължи Рамон. — Но те не означаваха нищо за мен. Обичах само теб.

Марина не знаеше за жените. Ако беше знаела, никога нямаше да се съгласи да отиде в „Ранчо дел Еспада“.

— Затова ли се ожени, защото ме обичаше?

— Защо да не се ожения, след като ти ме отхвърли?

Рамон бе бесен, по кожата му бяха избили червени петна. Дори сега не можеше да приеме, че тя бе единствената жена, която го бе

отхвърлила, която всъщност бе предпочела друг пред него. Фактът, че съперникът му бе собственият му брат, го караше да се ядосва още повече.

— Но аз трябва да имам наследник — извика той. — Аз съм последният представител на семейство Ескаланте. Така името ми ще живее чрез моите синове.

Марина спря и се обърна с лице към него.

— Няма да се омъжа за теб — никога! Не те обичам. Дори не те харесвам. Танър не е твой син, а на Уорд. Ние ще живеем заедно. Танър ще бъде с истинския си баща, а аз с мъжа, когото обичам.

Рамон изглеждаше изненадан, като че ли не можеше да й повярва.

— Не можеш да направиш това — каза той. — Ти принадлежиш на мен, а не на Уорд. Аз пръв те поисках.

— Точно тук е разликата, Рамон. Ти ме искаше. Мислеше, че в това се състои всичко. Уорд ме обича. Мен, не моето име или връзките на баща ми, или заради сина ми. Само заради мен. Той би ме искал дори да нямах нищо от тези неща.

— Аз също те искам и ще те имам — отвърна твърдо той. — Ако не мога, тогава никой друг няма да те има.

— За последен път ти казвам: няма да получиш нито мен, нито Танър. Ние принадлежим на Уорд. И винаги ще бъде така.

— Защо не си казала на Танър, че Уорд е неговият баща?

Марина не бе сигурна откъде точно усети опасността: дали от въпроса, или от начина, по който изглеждаше Рамон. Той не можеше да направи нищо на нея или на Уорд, но беше напълно в състояние да нарани Танър. Марина знаеше, че той няма да се поколебае да го направи, ако мислеше, че това ще му помогне да получи каквото иска.

— Дойдох тук с намерението да се разведа с Уорд и да се омъжа за Бъд. На Танър вече бе казано, че баща му е изчезнал в акция по време на войната. Като знам колко важен е за него баща му, не виждах смисъл да му казвам, че има баща, с когото обаче не може да живее. Но двамата с Уорд започнахме да променяме чувствата си един към друг. Изчаквахме кога да кажем на Танър, докато решим какво ще правим. Танър обожава Уорд. Вече ме помоли да се омъжа за него, за да може той да му стане баща.

— И той няма да се ядоса, когато разбере истината?

— Напротив, ще бъде очарован. Сам видя как поздрави Уорд. — Марина отчаяно се надяваше, че Рамон ще ѝ повярва. Беше от изключителна важност той да не говори с Танър преди нея. — Сега трябва да се върна при домакините си. След като им натрапих сина си в продължение на повече от седмица, ще бъде грубо от моя страна да се бавя повече.

Марина се надяваше, че това ще накара Рамон да се откаже от безумната си идея да се ожени за нея, но се съмняваше. Щеше да поговори с Уорд веднага щом ѝ се предоставеше шанс. Може би Уорд щеше да успее да убеди брат си да се откаже и да се върне вкъщи. Щеше да предупреди съпруга си да не оставя Танър сам.

— Още повече, имам бебе, което не съм виждала повече от седмица.

Тя едва не се разсмя от стъписването по лицето на Рамон. Надяваше се, че тази новина ще го извади от равновесие поне за известно време. Със сигурност нямаше никакво намерение да му дава обяснения.

Танър бе разочарован от Рамон. Никога не бе виждал този мъж да прави нищо друго, освен да язди до ранчото на Бъд, но очакваше братът на Уорд да е опитен каубой. Момчето за кратко време бе разбрало, че Рамон обича просто да демонстрира умения, но нищо повече. Яздеше чудесен породист кон. Беше отличен ездач, имаше отлично седло, но не го биваше за нищо.

Рамон настигна децата на около миля от ранчото. Каза, че му е отегчително да ляга за следобедна дрямка и че с удоволствие би излязъл на хубава, дълга езда. Танър не разбра защо Бък го погледна невярващо и скептично, а Дрю изсумтя недоволно.

Рамон бързо се отегчи от работата на Бък. Когато Танър се противопостави на настоятелните му подкани да поездят, Рамон го предизвика да се състезават.

— Чух, че имаш най-бързия кон в тази част на Тексас — каза Рамон. — Самият аз исках да го купя, но Бъд ме изпревари. Но това няма чак толкова значение, защото мисля, че моят Салвадор е много по-бърз.

Танър не можеше да отмине с безразличие такова предизвикателство.

— Моят кон може съвсем лесно да надбяга твоя Салвадор, нали така, Дрю?

— Не знам, пък и не ме интересува — отвърна момичето.

Танър не я разбираше. Тя беше раздражителна и свадлива от мига, в който се появи Рамон. Танър също не го харесваше, но се държеше добре с него, дори му предложи да остане с тях, докато Бък тръгна по следите на един липсващ от стадото бик.

— Искаш ли да се надбягваме и да видим? — попита Рамон.

— Разбира се. Хайде, Дрю.

— Аз няма да дойда — отвърна сопнато тя. — В момента яздя кон, който е обучен да връща заблудени животни, и нямам никакво намерение да го осакатя, като препускам нагоре-надолу като някаква глупачка.

— Така е, защото знаеш, че конят ти не може да се сравнява с нашите — продължи Рамон. — Хайде, Танър, нека да видим чий кон е по-бърз.

— Хайде, вървете — подкани ги Дрю. — Омръзна ми да ви слушам и гледам.

Танър си помисли, че не би трябвало да оставя Дрю сама, но тя бе в отвратително настроение. Още повече, че не можеше да отхвърли предизвикателството на Рамон.

— Да видим кой пръв ще стигне до края на този каньон — извика Танър.

— Като ще е състезание, поне да е истинско — отвърна Рамон и му отправи ослепителна усмивка. — Да видим кой пръв ще стигне до онова било ей там.

— Но това е на повече от миля!

— Безпокоиш се, че конят ти няма да издържи толкова дълго?

Така беше. Танър в никакъв случай не можеше да отмине такова нещо с безразличие.

— Знам едно било, което се намира на две мили — отвърна момчето. — Ще видиш, че ще те изпреваря до там и обратно.

Двамата изкрещяха високо и пришпориха конете.

Танър обичаше да чувства под себе си галопиращия кон. Обичаше хълмовете, които се възправяха от двете му страни, и

планините, чийто силует се очертаваше в далечината. Всичко тук му бе станало познато и мило, а той надпреварваше коня на Рамон.

Но само с една глава дължина.

Вместо да заобиколи билото, Рамон се впусна в един страничен каньон. Танър го последва. Преминаха една малка долина, изкачиха се по тясна пътека и навлязоха в друг каньон. Сега Рамон бе на две дължини напред. Танър имаше чувството, че конят на Рамон е наистина по-бърз, но момчето не мислеше да се отказва. И двата коня забавиха ход, когато поеха по една тясна каменлива пътека, която водеше в друг каньон. Той свършваше след едно възвишение от около две хиляди фута.

Двамата ездачи препуснаха в малката долина, като язدهа рамо до рамо. Постепенно конят на Танър започна да взема преднина. След миг вече бе на половин дължина напред. Дори когато изкрещя триумфиращо, Танър сметна, че Рамон не язди с всички сили. Ако Дрю яздеше Салвадор, несъмнено щеше да спечели.

— Имаш наистина чудесен кон — каза Рамон, като дишаше тежко. — Не познавам друг кон, който може да надбяга Салвадор на две мили.

— Милите станаха почти три — отвърна Танър.

— Още по-добре. — Рамон се усмихна и спря, за да даде на коня си почивка. След това се огледа наоколо с неодобрителна гримаса. — Какво забравено от Бога място!

— На мен ми харесва — заяви Танър, като поведе конете по една стръмна камениста пътека. — Почакай да видиш каньона малко по-нататък.

— Искаш да кажеш, че има още един каньон? — попита невярващо Рамон.

Но Танър не го изчака, а продължи. Смушка коня си по тясната пътека, която не след дълго се разшири и навлезе в една малка долина, дълга не повече от миля и широка около стотина ярда.

— Виж — извика гордо момчето. — На това място докарваме телетата, които сме помогнали да дамгосат.

Покрай един плитък поток, извиращ от неголяма пукнатина в скалата, се бяха пръснали на отделни групи телета и пасяха лениво. Рамон изобщо не изглеждаше заинтересован от тях. Понечи да слезе от седлото.

— Уорд казва, че конят трябва да продължава да се движи, когато е мокър от пот.

Рамон спря за момент.

— Конят е изморен.

— Тогава го разходи. Уорд казва, че човек, който не се грижи за коня си като за самия себе си, е глупак. Уорд казва...

— Ти, изглежда, често мислиш за Уорд — каза Рамон, леко раздразнен.

— Да. Много го харесвам. Искам мама да се омъжи за него. Харесвам го повече от Бъд.

Танър не разбираше защо Рамон изглеждаше толкова разстроен. Не мислеше, че е приятел на Бъд.

— А мен не би ли предпочел да ме имаш за татко?

Този въпрос стъписа Танър. Въпреки че бе виждал Рамон много пъти, не бе знаел, че е брат на Уорд. Нямахме никаква представа, защо би трябвало да го иска за свой баща. Наистина, можеше да язди доста добре, но Танър би могъл да се обзаложи, че той не може да улови с ласо дори теле.

— Аз искам Уорд — заяви Танър, докато бавно отвеждаха конете към средата на долината. — Харесвам го повече от всички.

— Знаеш, че винаги съм искал да живееш в моето ранчо — отвърна Рамон. — То е по-голямо от това на Джейк.

Рамон направи такава физиономия, като че ли ранчото на Джейк само с големи компромиси можеше да се нарече ранчо. На Танър това изобщо не се хареса. Момчето бе обикнало това ранчо. Искаше да остане тук завинаги.

— Ако дойдеш при мен, ще можеш да яздиш където си поискаш и да имаш колкото коне си поискаш. Един ден, когато пораснеш, ранчото ще стане твое.

— Мое? — Танър нямаше никаква представа, защо Рамон ще иска да му даде ранчото си.

— Това ще стане след моята смърт, разбира се — продължи Рамон, — което няма да стане по-рано от четиридесет или петдесет години.

За Танър това бе безкрайно дълго време. Момчето дори не можеше да си представи толкова дълъг период. Дотогава щеше да стане много възрастен човек, дори можеше и да не е жив.

— Благодаря — отвърна момчето, припомняйки си добрите маниери. — Но предпочитам да остана с Уорд.

Рамон изглеждаше ядосан. Танър наистина не можеше да разбере. Майка му винаги му казваше, че хората няма да му се ядосват, ако бъде учтив с тях. Дватама продължиха да яздят известно време мълчаливо. Танър започна да се чувства неудобно. Започна да съжалява, че не бе повикал Уил да дойде с него. Уил винаги малко се фукаше, но не се мусеше като Дрю. Щеше да се състезава независимо какъв кон яздеше.

— Има нещо, което трябва да знаеш за Уорд — обади се накрая Рамон. — Нямах намерение да ти казвам, но не мога да се примиря, като гледам как едно момче като теб се възхищава на човек, който толкова малко да заслужава това.

Танър не бе сигурен какво иска да му каже Рамон, но разбираше, че това, което ще последва, нямаше да е хубаво.

— Какво би си помислил, ако ти кажа, че Уорд вече има син?

Танър толкова силно опъна юздите, че конят му отметна рязко глава.

— Не ти вярвам! — избухна момчето. — Ако беше така, Уорд щеше да ми каже. — Като помисли малко, добави: — Уорд никога не се е женил. Ходил е да се бие във войната.

— Грещиш Уорд беше женен, но избяга и изостави жена си.

Танър в никакъв случай не можеше да повярва на това твърдение. Уорд никога не би избягал и не би изоставил никого.

— И още по-лошо — когато разбрал, че жена му ще има дете, изобщо не се върнал.

— Защо ми говориш всичките тези лоши неща за Уорд? — възмути се Танър. — Той ти е брат. Не го ли харесваш?

— Той направи нещо още по-лошо — продължи Рамон, без да обърне внимание на въпроса на Танър. — След раждането на сина си Уорд заявил, че бебето не било негово. Казал, че жена му била лоша и че никога в живота си не иска да вижда малкото копеле.

Танър не можеше да допусне, че Уорд ще направи такова нещо, но мисълта за момчето, на което всички обръщат гръб, го трогна.

— Какво се случи?

— Добрият чичо се опитал да помогне. Той живеел в голяма къща и имал много пари. Искал малкото незаконородено момче да

стане негов син. Обещал му коне и всичко, което можело да си пожелае.

— А момчето отишло ли да живее с него?

— Не. Уорд не му позволил. Казал, че никой негов роднина не трябва да се грижи и да помага на онова копеле.

— Но това е подло! Чичото все пак е трябвало да вземе момчето.

— Опитал се. Но един ден малкото копеле открило Уорд и тъй като не искал да изглежда толкова ужасен, Уорд се престорил, че харесва момчето. Той толкова го заблудил, че когато любезният чичо дошъл отново да го вземе със си, момчето отказало.

Внезапно Танър доби чувството, че нещо не бе наред. Тази история изобщо не се отнасяше за малко незаконородено дете. Беше за самия него.

— За какво ми разказваш всичко това? — изкрещя той. — Аз не съм копеле! Уорд не ми е баща!

— Страхувам се, че е.

— Не, не е!

— Защо си мислиш, че Уорд прекарва толкова време с теб?

— Уорд ме харесва. Той самият ми го каза.

— Защо той и майка ти отсъстваха от ранчото толкова дълго време?

— Помагаха на болните от холера.

— Уорд искаше да накара майка ти и теб отново да го харесате. По този начин, когато ти каже, че е твой баща, ти няма да му се разсърдиш, че те е изоставил.

Танър много се разгневи на Рамон заради тези думи. Ядосваше се и за това, че го караше да се чувства объркан и разстроен.

— Това не е истина! — изкрещя момчето.

Хвана юздите и налетя на коня на Рамон. Животното отметна глава и изцвили пронизително.

— Спри, малко копеле такава! — извика Рамон.

— Не съм копеле! — изкрещя на свой ред Танър и отново извъртя коня си. — Не съм!

Краят на юздата удари коня на Рамон по носа. Животното отстъпи назад и изцвили. Рамон трябваше да положи доста усилия, за да запази равновесие.

— Престани да удряш коня ми, глупаво копеле такова! — изкрещя Рамон.

— Казах ти вече, че не съм копеле — извика Танър. — Мама ми каза, че баща ми е бил известен лекар, който изчезнал през войната.

— Това е Уорд, идиот такъв! Не можеш ли да разбереш?

На Танър много му се прииска Дрю да бе тук. Тя би знаела как да накара Рамон да спре да говори такива ужасни лъжи. Момчето продължи да удря коня на Рамон. Рамон изпитваше все по-големи затруднения да се задържи на седлото, което зарадва Танър извънредно много. Искаше Рамон да падне на земята.

— Уорд няма да ти позволи да живееш в ранчото — изкрещя Рамон. — Той ще отиде в Сан Антонио, където ще бъде лекар, а там няма да имаш кон и няма да можеш да яздиш.

— Това е лъжа! — извика Танър, обърна коня си и пое в галоп обратно към каньона.

— Спри, глупако! — извика след него Рамон. — Така ще си счупиш врата.

Стигнаха до тясната виеща се скалиста пътека, като се носеха в безумен галоп. Рамон продължаваше да вика на Танър да внимава, но момчето бързаше да се върне в ранчото час по-скоро. Уорд трябваше да му каже, че Рамон греши. Трябваше!

Но през цялото време Танър имаше ужасното подозрение, че Рамон е прав. Твърде много неща съвпадаха. Танър не искаше да го наричат малко копеле. Не искаше баща, който не го желае. По-добре беше да има баща-герой, загинал във войната, и който никога нямаше да се върне прегърне любимото си момче.

Колкото повече мислеше по този въпрос и се разстройваше, толкова по-бързо яздеше. Изобщо не обръщаше внимание на виковете на Рамон, че е много опасно да се язди такава главоломна скорост.

Когато пътеката навлезе в долината в дъното на каньона, Танър пришпори още по-бързо коня си. Момчето хвърли за миг поглед назад, точно навреме, за да види как конят на Рамон се спъва и се подхлъзва на една скала. В следващия миг животното падна на колене. Рамон излетя седлото над главата на коня и се приземи на скалите малко по-надолу. Тялото му се удари и започна да се търкаля по склона, докато стигна в дъното на долината, където земята бе равна.

Ужасен от това, което се случи, Танър спря коня си, върна го и пое назад. Скочи от седлото и се затича към мястото, където бе паднал Рамон.

— Мистър Рамон, добре ли си? Моля те, кажи нещо. Недей да лежиш там и да мълчиш.

Но Рамон не се помръдна. Танър го доближи още и го гледа внимателно. Видя, че мъжът още дишаше. Като събра последните остатъци от смелостта си, Танър протегна ръка и вдигна едната ръка на Рамон. Когато я пусна, тя падна на земята, без да се помръдне.

ГЛАВА 26

— Виждала ли си Танър? — обърна се Уорд към Марина.

— На него му омръзна да слуша само за холерата и излезе с Дрю и Бък. Преди около час ги видях да яздят заедно.

Уорд бе намерил Марина във всекидневната да храни Дейл. Картината, която видя, му хареса, само че му се искаше момиченцето да бе тяхна дъщеря. Реши в най-скоро време да се погрижи и по този въпрос.

— Надявам се Танър да е наблизко — каза Уорд. — Липсва ми.

— И на мен, но очевидно с нас не е така вълнуващо, както при езда с Бък и Дрю.

Уорд седна до Марина и погъделичка краченцата на Дейл. Момиченцето спря да се храни и впи в него тъмносините си очички.

— Нямах гъдел, така ли?

— Не я разсейвай — каза Марина. — Изабел каза, че тя не яде много.

— Хайде, яж — подкани я Уорд. — Трябва бързо да пораснеш. До средата на зимата искам Марина да има свое собствено бебе.

Марина се изчерви.

— Не трябва да говориш така.

Дейл започна да рита с крачета и да маха с ръчички, като се усмихваше доволно.

— Уорд, ще се ядосаш ли, ако Дейл не остане при нас?

— Мислех, че я искаш.

— Искам я, но можем да ѝ намерим семейство.

— Съмнявам се.

— Някой друг може да я осинови.

— Кой?

— Мисис Прут.

— И защо, за бога? Тя отдавна е минала възрастта, за да гледа бебе.

— Така е, защото никога не е могла да роди свое собствено дете.

— И ти нямаш нищо против?

Марина се изчерви.

— Не, след като имам едно мое дете.

Уорд се пресегна и я прегърна през раменете.

— Сигурна ли си?

— Да. Тя ще ми липсва, но...

— Аз съм напълно съгласен с теб, но ще трябва да кажем на някого.

— На кого?

— На властите.

Марина изглеждаше необичайно отстъпчива.

— Клайд е единственият представител на властта тук. Предполагам, че няма да има пречка да им оставим бебето, когато се уверим, че е напълно здраво.

Уорд повдигна леко брадичката на Марина и обърна лицето ѝ към себе си, така че тя нямаше друг избор, освен да го погледне в очите.

— Вече си била планирала всичко, нали? Поставила си капана си и ме остави да падна в него.

— Разбира се, че не — възпротиви се тя, но искриците в очите ѝ и тънката усмивка в ъгълчетата на устните ѝ подсказваха обратното. — Кога мислиш да им се обадим?

— Не и докато не се убедя, че холерата няма да се върне отново. Няма да е зле да си поиграя с теб — каза Уорд, като отново погъделичка бебето. — Както изглежда, няма да останеш дълго с нас.

Уорд с удоволствие наблюдаваше Марина, която се опитваше да прилъже Дейл да хапне още.

— Виждала ли си Рамон?

— Каза, че отива да подремне на сянка.

— Все още ли е там?

— Не знам. Честно казано, надявам се да успея да го избегна колкото е възможно по-дълго. — Марина замълча за момент. — Не мислиш, че той може да е с Танър, нали?

Уорд не се бе замислял за това, но не би се изненадал Рамон да намери Танър, ако иска нещо от момчето.

— Рамон каза ли ти нещо определено?

— Мисли, че трябва да се разведе с теб и да се омъжа за него — отвърна Марина, като направи гримаса на отвращение. — Каза, че иска да отгледа Танър като свой син и наследник.

Уорд никога не се бе доверявал на Рамон, но това бе повече, отколкото бе очаквал от него.

— Но какво може да го е накарало да говори така?

— Мисля, че когато става дума за мен, Рамон действа малко налудничаво. Аз съм единствената жена, която не е падала в краката му.

Уорд се усмихна.

— Да, така е. Това е нещо, което той не може да проумее. Нито пък мама.

— Мислиш ли, че Рамон ще се опита да открадне Танър? — попита Марина.

— Не.

— Рамон ще направи всичко, за да получи това, което иска. Аз съм доказателство за това.

Уорд се зарече пред себе си, че ще намери начин, за да накара Марина да забрави миналото, но изглежда, че всичко, което се случваше, връщаше спомените обратно.

— Ще го потърся, но няма да се изненадам да го намеря, че спи. Рамон не обича много физическите упражнения.

Но те не успяха да намерят Рамон, а и конят му го нямаше.

— Свирни на Уил и Пит — каза Изабел, която бе излязла и се бе присъединила към тях. — Те ще знаят къде е. Ти можеш да се върнеш в къщата и да изчакаш — обърна се тя към Марина. — Ако останеш тук, слънцето ще изгори кожата ти и ще ти се появят лунички.

Марина й се усмихна в отговор.

— На мен никога не ми се появяват лунички.

— За жалост, с мен положението не е такова — отвърна Изабел.

Едва бяха стигнали до вратата, когато чуха тропота от копитата на бясно галопиращ кон.

— Прилича ми на Уил — каза Изабел. — Никой друг не язди така бързо по тази пътека.

Беше Танър. Дори от това разстояние можеха да забележат, че момчето пришпорва коня, опитвайки се да използва и последните му сили. По запенените хълбоци и врат на коня Уорд заключи, че Танър идва отдалеч. Когато се приближи, момчето буквално падна от седлото в ръцете на майка си.

— Аз убих мистър Рамон — изхлипа Танър. — Той лежи на земята. Мъртъв е.

Уорд го хвана за раменете.

— Успокой се, Танър. Поеми си дъх и ни разкажи какво се случи.

Танър се отскубна от Уорд и се притисна към майка си.

— Стой далеч от мен! — извика той. — Мразя те! За теб съм само едно малко глупаво копеле! Знам го!

И тримата бяха изненадани от внезапното избухване на момчето.

— Танър, какво искаш да кажеш? — попита Марина.

Очите на момчето заблестяха с упорит и решителен пламък.

— Каж ми само какво се е случило с Рамон — подкани го Уорд.

За миг изглеждаше, като че ли Танър няма да проговори изобщо. След това момчето се свлече на земята и зариди.

— Какво се е случило, Танър? — попита Марина, извън себе си от тревога.

— Той постоянно ми говореше лоши неща. Аз поисках да се върна, но той ме последва по стръмната пътека, но падна. Толкова пъти го молах да стане, но той дори не помръдна.

— Къде? — осведоми се Уорд.

— Където Уорд уби планинския лъв — отвърна Танър, като се обърна към майка си, все едно че Уорд не съществува.

— Някой да ми оседлае кон — извика Уорд, като се обърна се втурна към къщата. — Ще се върна веднага след като видя къде съм сложил чантата с инструментите си.

— Мислиш ли, че наистина е мъртъв? — попита Джейк, който бе срещнал Уорд на пътеката.

— Не знам. Рамон е добър ездач, но не и за тази част от страната. Той не знае как да пада от коня. Майка ми получаваше припадъци всеки път, когато той започнеше да язди по-бързо от обикновен галоп.

— Какво си мислиш, че е казал на Танър?

— Не знам, но очевидно в очите на момчето съм достатъчно компрометиран.

— Марина ми каза, че изобщо няма доверие на този човек.

— Тя си има причини за това, но той все пак е мой брат.

Първо забелязаха коня. Рамон се намираше почти на четвърт миля по-нататък. След като стигнаха до тялото му, Уорд бързо го прегледа. Почувства как върху гърдите му е струпва огромна тежест. За него вече нямаше никакво съмнение, че ще се наложи да оперира въпреки примитивните условия. Ако не направеше операцията, Рамон щеше да продължи да кърви обилно. Уорд не можеше да предвиди точно какви наранявания е получил Рамон, преди да оперира. Дали ще може да се справи? Ами ако Рамон умре?

Как щеше да погледне майка си в очите? Как щеше да живее в мир със себе си, знаейки, че не е могъл да спаси собствения си брат?

Може би изобщо не трябваше да оперира. Тогава никой не би могъл да го обвинява, ако Рамон умре. Освен той самият. Въпреки това, което Рамон му бе причинил, той бе негов брат и Уорд го обичаше. Винаги го беше обичал.

Бе избягал, когато отиде да учи медицина. Бе избягал, след като тайно се ожени за Марина. Беше избягал, когато реши, че тя не го обича. И всеки път бе грешил. Сега нямаше да избяга. Можеше и да не успее, но поне щеше да знае, че е направил всичко, което му е по силите.

— Ще се наложи да оперирам — обърна се той към Джейк. — Рамон е получил вътрешен кръвоизлив.

Очите на Джейк се разшириха от изненада.

— Не можеш да оперираш тук, Уорд. Изчакай ме да докарам фургона и да го закараме в къщата.

— Рамон ще умре дотогава.

— Тогава ще доведе Марина или Изабел да ти помогнат. Аз не знам какво да правя.

— Нямаме време. Аз ще извърша всичко важно. Всичко, което трябва да направиш, е да ми запалиш огън и да кипнеш вода. Вземи няколко от тези фиданки, за да направим шини.

— Разбира се, ще го направя — отвърна Джейк, който изпита облекчение, че няма да се налага да взема участие в операцията. — Тук ли ще го оставиш да лежи?

Рамон лежеше по гръб, ръцете му бяха широко разперени в страни, под единия му крак имаше камък.

— Да, поне докато не свърша операцията. Гърбът му може да е счупен. За крака съм сигурен. Както и за ръката.

— Мога да ти помогна да наместиш костите.

— Първо трябва да спра кръвоизлива.

Марина затвори вратата на спалнята, която делеше с Танър. Прегърна го през раменете и го поведе към леглото. Двамата седнаха един до друг.

— Сега искам да ми кажеш какво ти е наговорил Рамон — каза тя. — Всяка дума. Не пропускай нищо.

— Той каза, че Уорд ме смята за копеле. — Думите изригнаха от Танър като вулкан. Когато вдигна поглед към майка си, от очите му се стичаха сълзи. — Това не е вярно, нали?

— Не, не е — отвърна Марина и притисна сина си към себе си. — Уорд те обича. Никога не би направил нещо, което би те наранило.

— Рамон каза, че Уорд ми е баща. Аз му казах, че не е, че татко е изчезнал през войната. Това истина ли е, мамо? Нали и ти така ми каза?

Марина никога не бе очаквала, че ще настъпи подходящ момент да каже на сина си за баща му, но едва ли можеше да си представи толкова ужасна ситуация.

— Да, така ти казах — Танър си отдъхна малко. — Това ми каза и Рамон, но аз разбрах, че не е истина. Баща ти не е мъртъв.

Танър не изглеждаше развълнуван, а уплашен.

— Къде е той? И той ли е бил пленник като бащата на Бенджи?

Изабел си каза, че момчето храни малка надежда, че ще получи отговора, който очаква.

— Не, не е бил пленник — отвърна тя. Чувстваше се като страхливка, отлагайки истината, но не можеше да измисли по какъв начин да му я каже. — Баща ти не е много далеч. След малко ще бъде тук.

Лицето на Танър застина.

— Ще дойде, след като се погрижи за чичо ти Рамон.

— Рамон ми е чичо? Как така?

— Тъй като Уорд е твой баща, Танър, твоят истински баща.

Марина забеляза по лицето му отначало недоверие, след това гняв. Тя го хвана за ръцете, преди Танър да успее да се отдръпне.

— Уорд никога не те е наричал копеле — побърза да го увери тя. — Чичо ти Рамон в продължение на години говореше лъжи и на двама ни. На мен каза, че баща ти е изчезнал във войната. На Уорд казал, че аз съм изчезнала и никога повече не съм искала да го видя. Уорд нямаше представа, че съществуващ, докато не се появихме тук.

Марина говореше бързо, опитвайки се да обясни положението на сина си, преди пълната истина за това, което казваше, да се стовари върху него. Но независимо какво говореше, независимо какво казваше, виждаше, че губи почва под краката си. Рамон бе посял семето на съмнението, което Танър, в ужасната си нужда да има баща, не можеше да забрави. Уорд може и да не го бе смятал за копеле, но отсъствието му толкова години говореше на момчето само по себе си.

Танър се опита да се отдръпне.

— Не ти вярвам.

— Аз никога не бих те излъгала, не и за нещо толкова важно.

Танър накрая успя да се отскубне от прегръдката на Марина. Когато тя посегна към него, той отстъпи крачка назад.

— Мразя Уорд. Не го искам за свой баща. Мразя го! Мразя го!

Момчето отвори вратата и излетя от стаята. Марина го последва, като го викаше по име, но не беше толкова бърза. Докато стигна подножието на стълбите, Танър вече бе излязъл от входната врата. Изабел излезе от кухнята и с бързи крачки се приближи до Марина.

— Танър се отпрати към обора — каза тя. — Дрю тръгна след него.

— Трябва да го намеря. Трябва да му обясня.

— Казала си му за Уорд? — попита Изабел.

— Да.

— Мислех, че ще приеме тази новина с радост.

— Можеше и така да стане, ако чичо му преди това не бе отровил съзнанието му. Рамон казал на Танър, че Уорд никога не искал да го види и че го смятал за копеле.

— Но защо, за бога? — Изабел бе шокирана.

— Би трябвало да познаваш Рамон, за да проумееш. Той е болен, обсебен от мания. Иска да се ожени за мен. Мисли си, че ако настрои

Танър срещу Уорд, няма да ми остави никакъв избор. — Марина се отправи към вратата, след това се върна. — Ти имаш по-голям опит с момчетата от мен. Какво смяташ, че мога да кажа на Танър?

— Нищо — отвърна Изабел. — Остави го за известно време сам. Момчетата имат странно разбиране за това, кое е правилно и кое не. Аз самата не го разбирам. За щастие, Дрю разбира. Ще се изненадаш, ако узнаеш колко много съм научила от това дете.

— Танър се чувства измамен и предаден. Дори и да ме разбере, когато казах, че Уорд не е знаел за съществуването му, той все още изпитва мъка за празнотата през всичките шест години от живота си. Въпреки че вината не е на Уорд, той никога не би могъл да върне времето назад. Танър винаги ще го обвинява за това.

— А може би не. Понякога момчетата са изненадващо чувствителни. Сега ела в кухнята да ти наля малко кафе. Това, че постоянно съм заобиколена от мъже, ме е научило на едно — те не обичат да им натякваш и да ги прищпорваш, независимо дали са малки или големи. Дай им малко време и те ще се държат като разумни същества, каквито Бог е възнамерявал да ги създаде. Ако се опитваш да ги насилваш, те ще направят най-лошия възможен избор и ще се придържат към него до смърт.

— В такъв случай наистина ли харесваш мъжете? — попита Марина.

Изабел се разсмя.

— Наистина. Не бих заменила който и да е от синовете си за някоя жена. Но няма смисъл да се преструваме, че са това, което ни се иска. А сега, докато чакаме Дрю да влее малко ум в главата на Танър, можеш да ми обясниш защо този надут пуяк, наречен Рамон, мисли, че би го предпочела пред мъж като Уорд.

Операцията беше дълга и сложна, също като по време на война. Уорд не бързаше, но разбираше, че трябва да свърши, преди да започне да се смрачава.

— И аз ли изглеждах така, когато извади онзи куршум? — попита Джейк, който, след като бе започнал да помага на Уорд, не изпитваше никакви колебания в издръжливостта или способностите си.

— При теб трябваше да направя съвсем малък разрез, колкото да извадя куршума.

— Никога не съм си мислил, че човек може да се нарани толкова лошо при падане.

— Танър каза, че Рамон е паднал върху скалите, яздейки в галоп. Има късмет, че изобщо е останат жив. — Уорд изпусна въздишка на облекчение, когато заши раната. — Сега всичко е в ръцете на Бога.

Половин час по-късно се появи Бък. Изабел го бе изпратила, за да провери какво става.

— Мога ли с нещо да помогна?

— Донеси палатката на Марина — поръча му Уорд. — Все още не трябва да го преместваме.

— Готов ли си да наместим счупената кост на крака му? — попита Джейк, след като Бък си отиде.

— Да.

Двамата наместиха и сложиха шини на счупените кости. Уорд преглеждаше Рамон на всеки няколко минути, за да се увери, че диша.

— Кога ще се събуди? — осведоми се Джейк.

Бе запалил огън, тъй като нощта щеше да настъпи съвсем скоро. Дълго преди да се зазори, температурите щяха да паднат рязко. Уорд щеше да се нуждае от палатката и много одеяла, за да поддържа топлина.

— Не съм сигурен. Използвах доста хлороформ. Не исках той да се събуди по време на операцията.

— Това ти е първата операция след войната, нали? — попита Джейк.

— Да. Не броя куршума, който извадих от теб.

— Неспокоен ли беше?

— Наистина си мислех, че ще бъда, но в действителност бях спокоен, отколкото предполагах.

— Въпреки че оперираше брат си?

— Въпреки това. Сигурен съм, че майка ми ще ме обвинява до края на живота си, ако той бе умрял.

— Мислиш ли, че вече си преодолял това, което те е отблъснало от медицината?

Уорд очакваше такъв въпрос да го разстрои. С удоволствие разбра, че не беше така.

— Опитваш се да се отървеш от мен? Мислех си, че аз изпълнявам своите отговорности в ранчото.

— Ти вършиш много повече от това. Но всеки знаеше, че нещо те измъчва. След като се върна от Сайпрес Бенд, веднага забелязах, че нещо се е променило. Надявах се да си оправил нещата.

Уорд никога не успя да свикне колко лесно отгатваха мислите му Джейк и Изабел. Предполагаше, че с толкова много деца това е много полезно умение, но него караше да се чувства неудобно.

— Мисля, че нещата започнаха да се оправят. Не всички, но в по-голямата си част.

Джейк хвърли няколко цепеници в огъня, които разпръснаха милиони искри.

— Никой от нас не иска да те загуби, но ако с това ще намериш покой и свое място в живота — е, ще ти пожелаем всичко хубаво.

— Звучи ми повече като прощално слово.

— Знам, че не ме бива особено в думите, но не се опитвай да им предаваш значение, което нямат.

Уорд постави ръка на рамото на Джейк и приятелски го стисна.

— Каза го съвсем добре, приятелю. И Изабел не би го казала по-хубаво.

Уорд доби усещането, че Джейк се изчерви.

— Това не е истина, но бе мило от твоя страна да го кажеш. Не знам дали някога ще успея да се науча да се изразявам добре, но Изабел казва...

Джейк млъкна, защото долови чаткането на копитата на галопиращ кон. На два коня. Уорд се запита какво би накарало Бък да се върне толкова скоро, но в същия миг от тъмнината изникна Танър. Дрю го следваше по петите.

Танър скочи от коня и застана пред Уорд. Огънят бе между тях. Уорд забеляза, че момчето бе плакало. Следите от сълзите още личаха по страните му.

— Мама казва, че ти си моят баща. Вярно ли е?

Танър стоеше там, със стиснати юмруци, с упорито стисната уста, цялото му тяло бе опънато като пружина. Уорд не знаеше дали отговорът му ще го накара да избухне, но нямаше избор.

— Да.

Уорд нямаше да се изненада, ако Танър скочеше обратно на седлото и изчезнеше в тъмнината. Но той просто стоеше неподвижен, а в него очевидно се бореха гняв и болка. Стоеше с втрепен в Уорд поглед и очевидно не знаеше какво да прави.

Джейк стана и тихо се отдалечи, като отведе и Дрю със себе си.

— Мразя те! — извика Танър. — Изобщо не си ме искал. За теб съм бил само едно копеле.

Уорд виждаше, че момчето само чака той да отрече обвинението. Не знаеше точно какво му бе казал Рамон, но очевидно е било най-лошата версия на това, което се бе случило.

— Изобщо не знаех, че имам син, докато ти не изтича да питаш майка си дали можеш да отидеш да яздиш с Монти — отвърна Уорд. — Спомняш ли си? Ти толкова много му се възхищаваше. Искаше да бъдеш точно като него.

— Монти е най-добрият каубой.

Така. Значи го бяха поставили на второ място. Това бе добре. Танър поне му говореше.

— Вече не искам ти да си ми татко. Бих предпочел Бъд.

— Знам, че харесваш Бъд. Сигурен съм, че той е добър каубой, но не е възможно да те обича повече от мен.

— Бъд ме обича повече от всички. Сам ми го каза.

Уорд виждаше, че част от решителността на Танър да го намрази на всяка цена отслабва.

— От мига, в който разбрах, че си мой син, реших, че никога повече няма да те напусна. Опитах се да те накарам да ме харесаш и никога да не поискаш да си тръгнеш. Защо си мислиш, че прекарвах толкова време да те уча как да хвърляш ласо? Спомняш ли си как Уил се оплакваше, че вече не прекарвам много време с него?

— Да, предполагам. — Съпротивата на Танър отслабваше все повече. — Защо не ми каза, че си ми баща?

— Искях ти и майка ти да останете да живеете с мен. Преди това Рамон ни бе наговорил куп лъжи и ние с Марина бяхме много ядосани един на друг. Майка ти искаше да се разведе с мен и да се омъжи за Бъд.

— Точно това исках и аз да направя.

Бе очевидно, че момчето лъже.

— Хайде. Сигурно ти е студено. Забравил си си палтото. — Танър отстъпи крачка назад. — Какво искаш да ти кажа, Танър? Съжалявам повече, отколкото изобщо можеш да си представиш, че съм пропуснал всички тези години, когато можех да бъда с теб. Когато си помисля за това, което направи Рамон, изкушавам се да измъкна всички тези шевове от него и да оставя кръвта му да изтече.

Танър беше забравил за Рамон. Изненадан и изплашен, той хвърли бегъл поглед към чичо си.

— Мъртъв ли е?

— Не. Наложил се да го оперирам, но мисля, че ще се оправи.

— Мама каза, че той ме е излъгал.

— Той излъга всички нас и то за много неща. И най-важното, той никога не ми каза, че си се родил. Ако беше го направил, веднага щях да дойда при теб.

— И щяха ли да ти позволят да напуснеш фронта? Нали си бил на война?

— Щях да намеря начин. А сега ела, преди да си се простудил. Майка ти никога не би ни го простила, ако се разболееш.

Танър се приближи, макар и неохотно. Позволи на Уорд да наметне на раменете му собственото си палто, но все пак запази известно разстояние между тях.

— Наистина ли никога не си ме наричал копеле?

— Никога. Защо ще наричам така собствения си син?

— И наистина не си знаел нищо за мен?

— Не, Танър, наистина не знаех.

— И ако си знаел, си щял веднага да дойдеш при мен и мама?

— Разбира се.

— И искаш ние с мама да живеем с теб?

— Винаги съм го искал.

Уорд вече бе отговорил на тези въпроси. Предполагаше, че Танър си бе направил собствен списък и го разпитваше, задавайки му един по един всички въпроси, които го вълнуваха.

— Къде?

— Не знам. Има някои неща, които все още не съм уредил.

— Какви?

— Те нямат нищо общо с теб и майка ти. Без значение къде ще живеем, искам да знаеш, че много ви обичам и искам винаги да

останем заедно.

Танър се замисли за момент.

— А Дрю може ли да дойде с нас?

— Дрю ще поиска да остане с Джейк и Изабел. Те са нейното семейство.

— Пит ми каза, че семейството ѝ било избито от индианци.

Уорд би трябвало да се досети, че Пит няма да пропусне възможността да разкаже за омразата си към индианците на всеки, който би проявил желание да го изслуша, дори и такова малко дете като Танър.

— Истина е. Изабел и Джейк я осиновиха, също както осиновиха Уил и Пит.

— А ти не можеш ли да я осиновиш?

— Не, но ти по-късно можеш да имаш брат или сестра, може би няколко.

Тази мисъл изобщо не бе хрумвала на Танър.

— А сестра ми ще прилича ли на Дрю?

— Съмнявам се — отвърна Уорд, като се засмя. — На света няма друго момиче като Дрю.

— Бих предпочел да имам братя — заяви Танър.

Уорд се пресегна и обви с ръка раменете на Танър. Когато момчето не се отдръпна, Уорд го привлече към себе си. Отначало Танър се възпротиви, но след това се притисна към Уорд.

— Това, което казах преди малко, не е вярно. Не харесвам Бъд повече от теб — каза накрая момчето.

— Надявам се да е така — отвърна Уорд. — Бащите не искат малките им момчета да харесват някого другото повече от тях самите.

— Дори не и Монти?

— Особено Монти. Искам ти да харесваш мен повече от всички в целия свят. Ти си моето любимо малко момче.

— След като съм ти любимец, мога ли да получа ново ласо? Дрю казва, че никой в Сан Антонио не знае как да направи едно истински хубаво ласо.

ГЛАВА 27

Рамон бе в безсъзнание в продължение на повече от час. Уорд бе изпратил Танър обратно в ранчото с Джейк и Дрю, така че сега бе сам с брат си. Рамон не каза нищо, докато Уорд го хранеше и сменяше превръзките му. Само с върховете на пръстите си Уорд леко докосна дългия разрез на корема на Рамон.

— Какво направи с мен? — попита Рамон.

— Трябваше да спра кръвоизлива.

— В противен случай щях ли да умра?

— Да.

След това Рамон не каза нищо. Отново потъна в сън. Събуди се и се нахрани, след което пак заспа. Всеки път, когато се събудеше, гледаше Уорд с втренчен поглед, но не казваше нищо. Уорд чакаше и се грижеше за него през цялата нощ, на другия ден и на следващата нощ. От ранчото идваха и си отиваха хора, като носеха храна и още одеяла. Уорд се грижеше за брат си и го хранеше, но въпреки това Рамон мълчеше.

— Как е той? — попита Джейк, когато пристигна при тях на следващата сутрин.

Двамата бяха застанали пред палатката. Нощният студ бе отстъпил на топлината на ранните слънчеви лъчи. Денят щеше да бъде чудесен.

— Добре е.

— Искаш ли някой да дойде при теб или да те смени?

— Не.

— Сигурно ти е скучно да седиш сам тук.

— Така имам предостатъчно време да мисля.

— Мислиш прекалено много — каза Джейк. — Някой ден може да ти размъти мозъка.

Уорд се усмихна в отговор.

— Безпокоиш се, защото трябва сам да хвърляш ласото си по животните?

— Може и така да се каже — отвърна Джейк, като отново се метна на седлото. — Кога ще можем да го пренесем в къщата?

— Не и до два-три дни.

— Раните му бяха сериозни, нали?

— Ако бе ударил главата си така, както тялото, нямаше да оживее.

Джейк направи гримаса.

— Аз съм падал стотици пъти и никога не съм си наранявал нещо друго, освен гордостта.

— Тогава си имал дяволски късмет.

— Да. Е, не го приемай много навътре. Ако се нуждаеш нещо, просто дай един изстрел с карабината. Марина ще ти донесе обяда.

На следващия ден Джейк стоеше на стълбите и наблюдаваше Пит и Уил, които пришпорваха конете колкото сили имат, като всеки се стремеше пръв да стигне при него. Двамата спряха, скочиха от седлата и започнаха едновременно да крещат.

— Насам идва една дама — успя пръв да съобщи Пит.

— Освен това със себе си води много хора.

— Тя изобщо не ми хареса — заяви Уил. — Изглежда стара и зла.

Джейк нямаше представа коя можеше да бъде тази жена. Нито пък Изабел. Никой никога не ги бе посещавал.

— Може би е някой от Сайпрес Бенд — предположи Марина, която в този момент хранеше Дейл. Бебето напълно се бе възстановило.

— Трябва да се срещнеш с нея — каза Уил, като не успяваше да се въздържи. — Тя е в онзи голям дилижанс с червени седалки и истински прозорци.

— Придружават я четирима каубои — добави Пит. — И всичките са въоръжени.

— Звучи ми, сякаш е нещо като карета — каза Изабел. — Не съм виждала нищо, което да отговаря на това описание, откакто напуснах Ню Орлиънс.

Всички те се преместиха до портата. Пит и Уил продължиха да разговарят, като всеки се опитваше да надмине другия в описанието на

невероятния екипаж. Гледаха как дилижансът се приближава. Беше нещо като процесия. След първата кола идваха още няколко по-малки.

— О, да — каза Пит. — Забравих да спомена за другите.

Джейк погледна Марина и забеляза, че цветът се бе отдръпнал от лицето ѝ.

— Добре ли си? — попита той.

Марина кимна, без да откъсва очи от приближаващия керван.

— Знаеш ли кои са тези хора?

— Не.

Но Джейк беше сигурен, че тя много добре знае за какво става дума и че въобще не ѝ харесва. Когато колите стигнаха на около петдесет ярда от къщата, Бък се отдели от тях и пришпори коня си към портата.

— В дилижанса има една жена, която е дошла да се срещне с Уорд. Твърди, че му е майка.

Уорд влезе в палатката, за да види Рамон. Той беше буден.

— Оздравяваш бързо, но се страхувам, че развалих красивата ти кожа.

Рамон просто го погледна.

— Ръката и кракът ти ще се оправят. Няма белези и няма да куцаш.

Рамон остана безмълвен. Уорд изми лицето му, нахрани го и се нареди да напусне палатката.

— Защо го направи? — попита Рамон.

— Кое? — попита в отговор Уорд, доволен, че Рамон най-сетне проговори.

— Защо ми спаси живота?

Уорд изпита остро чувство на вина. Чудеше се дали Рамон е разбрал, че за момент се бе поколебал да оперира.

— Аз съм лекар.

— Не е заради това. Защо го направи?

— За бога, Рамон, ти си мой брат. Какво друго очакваше да направя?

— Да ме оставиш да умра.

— Защо?

— Защото аз бих те оставил да умреш.

Уорд замълча. Явно Рамон бе в делириум и не знаеше какво говори.

— Не ти вярвам. — Но погледът на Рамон го накара да настръхне и да се замисли дали да не му повярва. — Защо? — попита.

— Защото те мразя. Мразя те от години.

Уорд не можеше да повярва.

— Не ставай смешен. Ти имаш всичко, което един човек може да поиска. Защо да ме мразиш?

— Ти имаш Марина.

— И заради това би ме оставил да умра?

— Да. Тя е единствената жена, която някога съм желал.

Уорд реши да не отговаря. Рамон бе пожелавал много жени. Просто Марина бе единствената, която не бе получил.

— Тя каза, че се отвращава от мен и по-скоро би умряла, отколкото да ми позволи да я докосна.

Уорд не беше изненадан. Марина никога не се колебаеше да изрази гласно чувствата си. След минута мълчание Рамон попита:

— Наистина ли обичаш Марина?

— Да. Никога не съм спирал да я обичам.

— И мама каза така. Каза, че трябва да анулираме брака ви. Когато не можахме, тя реши да те накараме да мислиш, че сме го направили.

— Защо? Какво грешно имаше в това да бъда женен за Марина?

— Татко щеше да ти остави всичките си пари.

— Мама сгреша. Той не ми остави нищо.

— Напротив, остави ти.

— И колко? Няколкостотин долара?

— Четирийсет и пет хиляди. Те са в банката в Остин.

Уорд онемя.

— Нямаше да ти го кажа. Щях да ги оставя просто да си стоят там. Ако ти не предявеше претенции до десет години, щяха да станат мои.

— И защо промени решението си? — Уорд не разбираше. Рамон винаги имаше нужда от пари.

— Ти не ме остави да умра.

Уорд би предпочел да чуе, че Рамон бе открил у себе си някакво братско чувство към него. А после реши, че това бе невъзможно, що се отнасяше до неговото семейство.

— Татко остави на Танър половината от ранчото.

Уорд се взираше в Рамон и бе сигурен, че лъже. За парите, както и да е, можеше да повярва. Щеше му се да вярва, че баща му не го бе забравил, но не вярваше, че бе оставил на Танър половината ранчо. Луиза не би му позволила.

— Казахме му, че си мъртъв. Решихме го с мама, така че аз да получа всичко. Явно той е подозирал, че лъжем.

— Но защо е оставил половината ранчо на Танър?

— Защото без значение дали е твое или мое дете, той е единственият внук на татко.

— Защо в Остин?

Нищо от това нямаше смисъл. Ставаше все по-безсмислено с всяка минута.

— Той не се доверяваше на приятелите на мама в Сан Антонио.

— И какво трябва да направя, за да получа тези пари? — Уорд не знаеше защо въобще пита, щом като не вярваше в съществуването им.

— Нищо. Те са на твое име.

— А делът на Танър от ранчото?

— Той е под опеката на банката.

— Как разбра?

— Разбрах, когато се опитах да продам малко добитък.

— Можел си да се споразумееш или да измамиш попечителите.

Рамон се усмихна, но усмивката му далеч не бе неустоима.

— Споразумях се.

Уорд изпита облекчение, когато научи, че Рамон бе крал от доходите на ранчото. Това му даваше възможност все пак да повярва в съществуването на парите и дела на Танър.

Не можеше да повярва на това, което се случваше. Стана му леко на душата за пръв път от години. Не беше заради парите — можеше сам да спечели толкова, колкото му бяха необходими — а заради това, че не го бяха забравили. Дори само заради това си заслужаваше да изживее три нещастни дни в палатката.

— Наистина ли отново ще се събереш с Марина? — попита Рамон.

— Да.

— Мама ще побеснее. — Рамон се взираше в Уорд и по лицето му се изписваше все по-голямо учудване. — На теб не ти пука. Тя ще те намрази, но ти така или иначе ще го направиш.

Рамон се отпусна на възглавницата и затвори очи. Уорд излезе от палатката, но заслепен от слънчевата светлина се спъна в един пън в сянката на един клен. Седна. Имаше да обмисля много неща.

— Тя е последвала Рамон, защото се е разгневила, че е действал против волята ѝ. Когато е научила, че е ранен, настояла да я заведат при него.

Марина бе дошла да предупреди Уорд за идването на майка му. Искаше му се да не го бе правила. Изненадата от неочакваното ѝ появяване едва ли щеше да бъде по-лоша от това да чака пристигането ѝ цял час.

— Надявах се да имахме малко повече време, преди да застанем лице в лице с нея, но предполагам, че не е добре да го отлагаме.

— Не мисля, че трябва да присъствам — каза Марина.

— Ти си ми съпруга. Разбира се, че трябва.

— По-късно. Не веднага.

— Защо?

— Имате да уреждате нещо с нея. Може би ще е по-лесно, ако не съм там. Поне не пред погледа ѝ. Как е той? — попита Марина, като имаше предвид Рамон.

— Все още много го боли.

— Добре. Надявам се агонията му да продължи поне месеци.

— Марина! Той е мой брат.

— Но също и човекът, който излъга и двама ни и който направи всичко, за да съсипе живота ти, както и моя, и на Танър.

— Мисля, че си е платил за онова, което стори.

— Не, не е. Той е тук само от три дни, а ние страдахме седем години. Ти, ако искаш, можеш да му простиш, но аз никога няма да му простя.

Марина пренебрегна протестите на Уорд и заведе коня си на водопой. Остана далеч от полезрението им. Той претопли ястието от еленско месо, което тя бе донесла. Когато се събудеше, Рамон щеше да

е гладен. Може и да не беше най-доброто за него, но тук се грижеха за храната на подрастващи момчета, а не се занимаваха с приготвянето на специални храни за възстановяващи се пациенти.

Уорд забеляза майка си много преди тя да стигне до него. Имаше достатъчно време, за да обмисли това, което щеше да ѝ каже. В крайна сметка, не му се удаде възможност да каже каквото и да било.

В момента, когато ѝ помогнаха да слезе от седлото — защото дилижансът не можеше да стигне дотук, — тя попита:

— Къде е синът ми?

— В палатката — каза Уорд.

Тя се огледа наоколо с толкова ярост и отвращение, че Уорд си помисли, че щеше да го удари. Вместо това тя влезе в палатката, без да му даде възможност да поговорят. Уорд не бе виждал майка си цели седем години. Не се бе променила много. Все още се обличаше само в черно и златисто. Кожата ѝ изглеждаше по-бледа, с повече бръчки, но в косата ѝ нямаше нито един сив косъм. Все още можеше да се видят остатъците от невероятната ѝ красота, но отровата в душата започваше да личи по лицето и очите ѝ. Изражението ѝ бе злобно. Тя напомняше на Уорд за огромен черен лешояд. Отдъхна си, когато Луиза влезе в палатката.

— Ще ви оставим сами — каза Джейк, тъй като той и Бък я бяха придружили дотук.

— Можете да се присъедините към Марина при потока — каза Уорд.

Джейк се усмихна и му намигна.

— Точно така — отвърна и промърмори тихо. — Пожелавам ти късмет.

Уорд се зачуди какво да направи и реши да остане навън. Явно майка му искаше да остане насаме с Рамон. Уорд не бе очаквал да го поздрави, нито да бъде щастлива от това, че го вижда отново. Все пак тя все още бе в състояние да го наранява с пренебрежението си. Според него винаги щеше да бъде така. Заслуша се в пискливия ѝ глас и приглушените отговори на Рамон. Не можа да се въздържи и се усмихна. Никога не бе искала той да стане лекар, но провери работата му с познание, което изненадваше с дълбочината си.

Най-сетне Луиза излезе. Отново не му даде възможност да говори.

— Трябва веднага да преместиш Рамон. Не желая да се възстановява тук като някое диво животно.

— Все още не. До къщата има повече от шест мили. Той не може да язди, а не бива да се друса в кола.

— Никога не бих го завела в тази къща — сопна се Луиза Дилън, сякаш домът на Изабел беше някоя воняща съборетина. — Ще го закарам до Сан Антонио и там ще се погрижат за него както трябва.

— Трябва да остане тук още поне три или четири дни — рече Уорд. — Повечето наранявания са вътрешни и много сериозни.

— Къде е този, който му е причинил това? — попита тя. — Настоявам да бъде незабавно наказан.

— Рамон сам се нарани. Яздеше твърде бързо по опасен склон.

— Кой го е подмамил на такова място?

— Предизвикал Танър на състезание по езда. Рамон винаги държи да покаже, че притежава най-бързите коне.

Сразена по тази линия на атаката, майка му реши да опита друго.

— Няма да го оставя тук. Искам да го прегледа истински лекар, човек, които знае какво прави.

Майка му винаги щеше да намери начин да го уязви.

— Аз съм неговият лекар. Никой няма да го мести, докато не разреша. А след това ще го откараме до ранчото, докато не реша, че е достатъчно здрав, за да се прибере у дома.

Лицето на Луиза почервения от гняв. Уорд не бе изненадан. Никога преди не бе отказвал да ѝ се подчини.

— Мога да наема достатъчно мъже и да го взема насила.

— Нима ще го преместиш с пълното съзнание, че го убиваш?

— Не ти вярвам.

— Готова ли си да поемеш такъв риск?

Луиза не отговори веднага. Може и да не вярваше, че Уорд бе компетентен лекар, но не искаше да си играе с живота на Рамон.

— Нямам ти доверие. Ти винаги си ревнувал от него.

— Как смееш да говориш така, презряна дърта вещице?

Уорд се обърна и видя разгневената Марина, която точно в този момент излизаше иззад палатката. Очевидно не бе останала край потока.

— Уорд трябваше да оперира твоя безполезен син, за да му спаси живота. Прекара почти три дни край него, без да го остави дори за

минута. След това, което му сторихте вие двамата, трябва да паднеш на колене и да му благодариш, че не го остави просто да умре.

Лицето на Луиза стана бяло като хартия.

— Как смееш така да говориш с мен, уличница такава!

— Тя ми е съпруга, майко — каза Уорд. — Или ще говориш с нея с уважение, или въобще няма да ѝ говориш.

Луиза ги гледаше, а в очите ѝ гореше ярост.

— Решил си да я прибереш, така ли?

— Ние все още се обичаме — заяви Уорд, без да даде възможност на Марина да говори. — Искаме да дарим Танър с братя и сестри.

Нещо в думите му накара Луиза да побеснее.

— Ако отново докоснеш тази жена, няма да позволя да припариш и на сто мили от „Ранчо дел Еспада“ — обърна се тя към Уорд. — Отказвам да разговарям с нея.

— Защо? Рамон се опита да я накара да се разведе с мен и да се омъжи за него. Тогава щеше да ти се наложи да разговаряш с нея.

— Никога нямаше да му позволя да направи подобно нещо — рече Луиза. — Тя го е омагьосала. От деня, в който я видя в Сан Антонио, вече не можеше да мисли за друга жена. Дори ме помоли да я поканя да живее в ранчото. Помислих си, че това ще го излекува от нея. Бях благодарна, че се омъжи за теб.

— Не изглеждаше точно така — каза Марина.

Луиза се обърна към нея.

— Той се ожени за най-красивата жена в Сан Антонио. Но мислиш ли, че ѝ отдели и половината внимание от това, което отдели на теб? Ти си го урочасала, направила си му магия...

— Единственото нещо, което направих, бе, че му отказах — отвърна ядно Марина.

— Време е да забравим всичко това — намеси се Уорд. — И да се опитаме отново да се държим като семейство. Имаш снаха и внук, а когато аз...

— Няма да продължавам с тази лъжа! — отвърна Луиза с равен глас.

— Майко, може да не ти харесва, но...

— Никога няма да приема тази жена за своя снаха! Но мога да приема Танър за внук, ако тя признае, че бащата е Рамон.

Уорд и Марина се втрениха невярващо в Луиза.

— Рамон се нуждае от наследник. Съпругата му почина.

— Танър не е син на Рамон! — отрязва я Марина. — Бащата е Уорд.

— Зная, че искаш да запазиш репутацията си с тази лъжа, но няма да я потвърдя. Танър е син на Рамон. Ще го приема само ако признаеш, че си направила всичко възможно да убедиш Рамон да се ожени за теб.

— Рамон е лъжец и развратник — извика Марина. — Трябва да си благодарна, че имаш поне един син, с когото можеш се гордееш. Би трябвало да отпратиш Рамон с нареждането никога да не се връща, а да приемеш Уорд с отворени обятия.

Луиза погледна Марина така, сякаш виждаше пред себе някоя луда.

— Трябва да признаеш, че Уорд е синът, които заслужава възхищение. Той е лекар и герой от войната. Ти може и да не се срамуваш от Рамон, но аз...

— Да се срамувам от Рамон! — извика Луиза.

— Сигурна съм, че трябва да се гордееш с Уорд, но ти...

— Никога! — изкрещя Луиза. — Никога няма да се гордея с едно копеле!

— Какво?! — възкликна Марина, поразена.

— Мислиш ли, че аз мога да бъда майка на такъв като него? — извика Луиза, като сочеше Уорд, а на лицето ѝ се бяха изписали омраза и презрение. — Рамон е синът, с когото се гордея. А той — Луиза отново посочи към Уорд — не е нищо друго, освен копелето на една рута^[1].

— Винаги съм знаела, че си една подла, злобна и отвратителна вещица — извика Марина. — Но никога не съм подозирала, че ще наречеш собствения си син копеле.

— Той изобщо не ми е син! — изкрещя Луиза, извън себе си от ярост. — Майка му беше една малка уличница, която баща му доведе от Остин. Мислехме си, че не можем да имаме деца. Когато малката никаквица се изду като балон, съгласих се да приема детето ѝ като свое собствено. Но съдбата реши след три години да дам живот на Рамон, моя прекрасен, идеален син.

Най-накрая Уорд разбра — обидите, пренебрежението, чувството, че никога не е достатъчно добър за каквото и да било. В този момент всичко му стана ясно.

— Какво стана с майка ми? — попита той.

Луиза му хвърли поглед, изпълнен с презрение.

— След като ти се роди, тя трябваше да си тръгне. Но умря.

— Къде е погребана?

Луиза направи нещо недопустимо за една добре възпитана жена. Плю на земята.

— В овощната градина. Баща ти искаше да я погребем в семейното гробище, но аз никога нямаше да позволя такава нещца.

— Уорд, толкова съжалявам — каза Марина, като извърна към него пълните си със сълзи очи.

— А не бива. Всъщност за мен това е огромно облекчение. Сега вече получих отговора и на последния си въпрос.

Уорд говореше истината. Разкритията на Луиза бяха премахнали огромна тежест от раменете му. Вече не се налагаше да мисли или да се интересува от тази жена. Тя не бе негова майка. Не й дължеше нищо.

— Какъв въпрос? — попита Марина.

— Ние няма да се върнем в Сан Антонио, нито в „Ранчо дел Еспада“. Ще останем тук. Майка ми... Луиза беше права. Може да съм учил медицина, но в сърцето си си оставам каубой. Ще купя част от земята покрай реката и ще си направя свое собствено ранчо.

— И как един просяк може да си купи земя? — извика Луиза, а презрението бе изкривило чертите ѝ в отвратителна гримаса.

— В края на краищата не си успяла да убедиш баща ми напълно да ми обърне гръб. Оставил ми е над четирийсет хиляди долара.

С блестящи от гняв очи, Луиза хвърли поглед към палатката. Единственият човек, освен нея, който знаеше за тези пари, бе Рамон.

— И въпреки че не ме искаш в ранчото, това няма да е последният път, когато ме виждаш. Баща ми е оставил половината от ранчото на Танър. Той не е знаел кой от двамата ни е баща на Танър, но е бил сигурен, че момчето е негов внук. Знаела си за това, но изобщо не си имала намерение да ми кажеш. Искали сте двамата с Рамон да вземете дела на Танър, така че да владеете цялото ранчо. Сега, след като ние двамата с татко вече ни няма да го управляваме, то не носи

достатъчно пари, за да задоволява нуждите на Рамон. Той иска да продава добитък, дори земя, за да плати дълговете си.

Не бе необходимо Луиза да дава какъвто и да е отговор. От яростта и безумния блясък в погледа ѝ бе очевидно, че Уорд е прав.

— Не ме интересува какво е написал Гарднър в завещанието си. — Тя беше толкова бясна, че думите излизаха почти неразбираеми от устата ѝ. — Но ако някога стъпиш в ранчото, собственоръчно ще те застрелям.

— Не се притеснявай. Аз също нямам голямо желание да те виждам. Но няма да позволя да се прахоса наследството на Танър. Ще поискам от банката да назначи нов управител. Рамон ще трябва сам да се оправя в отношенията си с банката. Ако се опита да продаде още добитък без мое разрешение, ще накарам да го изпратят в затвора.

Луиза бе толкова разярена, че бе очевидно, че с удоволствие би убила Уорд.

— Сега това може и да не ти харесва, но след години ще ми бъдеш благодарна. Ще можеш да изживееш в лукс останалата част от живота си. След десет години Рамон щеше да те превърне в просякиня.

— Махай се от очите ми! Не искам да те виждам никога повече!

Уорд изпусна въздишка на облекчение. И последният товар се бе смъкнал от плещите му. Напрежението го бе напуснало.

— Честно казано, това ме устройва идеално.

Луиза Дилън проследи с поглед Уорд и Марина, които се отдалечаваха, и в душата ѝ се събираше нова горчива омраза. Не беше достатъчно, че трябваше да смеси чистата си кастилска кръв с англосаксонска, за да спечели отново богатството и положението, което семейството ѝ бе загубило през двете Тексаски войни. Трябваше сега да стане свидетел как копелето на съпруга ѝ обявява внука ѝ за свой син.

Дълбоко в сърцето си бе убедена, че Танър е син на Рамон. Уорд никога не би могъл да бъде баща на такова хубаво момче. Онази кучка бе излъгала, когато каза, че Рамон не я е обладал, че го е отблъснала. Някоя жена не можеше да отхвърли сина ѝ. Просто Марина явно бе искала да скрие срама си.

Луиза нямаше никаква представа, защо Рамон се бе отказал от намеренията си спрямо Танър. Но тя, Луиза Ескаланте, никога нямаше да позволи нейният внук да минава за син на Уорд. Един ден щеше да го върне при себе си.

Тя се обърна и влезе в палатката. Най-напред трябваше да се погрижи за сина си. След като Рамон се оправеше, щеше да си състави план на отмъщение.

— Не мислиш ли, че е крайно време да ми отговориш? — попита Уорд.

Двамата вървяха, хванати ръка за ръка, към потока, където Джейк и Бък все още ги очакваха. Луиза бе настояла сама да се грижи за сина си. Уорд ѝ бе дал някои инструкции, които се надяваше, че тя няма да пренебрегне, и я остави.

— Знаеш какъв ще е отговорът ми.

— Предпочитам да го чуя направо от теб.

— И ти си същият педант като сина си.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш с големи думи. Луиза все пак позволи на учителите да се занимават и с мен, разбира се, след като бяха приключили уроците с Рамон.

— Обичам те, Уорд Дилън, и знам, че и ти ме обичаш. Не знам как, след като се вземе предвид всичко, което ни се случи. Вече не се страхувам, че ме искаш в живота си само заради Танър или че обичаш семейството си повече от мен. Искам да бъда твоя жена и ще те последвам навсякъде. Този отговор достатъчно ясен ли е?

— Дори и един каубой може да го разбере — отвърна Уорд, като се усмихна. След това я привлече в прегръдките си и я целуна дълго и с безкрайна нежност.

— Дори и една жена на каубой може да разбере това — каза Марина, когато отново започна да диша.

— Добре. А сега нека да отидем да намерим Джейк и Бък и да се махаме отгук. В последните няколко дни научих повече неща за семейството си, отколкото през целия си досегашен живот и повече, отколкото изобщо бих искал да знам.

— Наистина ли изпита облекчение, когато научи, че Луиза не е твоя майка, дори и това да поставя под съмнение чистотата на

произхода ти?

Уорд се разсмя.

— Сега Танър може да нарече мен копеле.

— Няма да посмее. Ако го направи, ще насиня задните му части, без изобщо да се поколебая.

Уорд я прегърна и отново я целуна.

— Беше много разгневена и нападателна, Марина. По едно време си помислих, че ще нападнеш мама. О, по дяволите, предполагам, че винаги ще мисля за нея по този начин.

— Наистина се радвам, че тя не е твоя майка. Сега мога да я мразя, без да се чувствам виновна за това.

— Известно ли ти е, че си една малка хитруша?

— Да. Чаках прекалено дълго и платих висока цена, за да получа това, което имам. Всеки, който се опита да ми го отнеме, ще трябва да се разправя първо с мен!

[1] puta — уличница (исп.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

— Искаш да кажеш, че ще имаме наше ранчо до това на Дрю? — попита Танър.

— Да, съвсем наблизко — каза му Уорд. — Имам намерение да купя всичката земя, която мога, между това място и Сайпрес Бенд. Това няма да позволи на града да се разраства в тази посока. Така ще запазим хълмовете за момчетата.

— Ако пожелаят да се върнат — заяви Изабел, като погледна към Бък, станал вече голям и силен младеж на осемнайсет години. — Те рядко се връщат.

— Ще разполагаме с достатъчно място, просто за всеки случай.

— Сигурен ли си, че искаш да станеш собственик на ранчо? — попита Джейк.

— Каубой — поправи го Уорд, като хвърли поглед към Танър. — Също като Монти Рандолф. Мисля, че трябва усилено да се заема с тази задача. Възнамерявам един ден да стана по-добър от Монти и Бъд взети заедно.

Танър поклати глава.

— Ти и сега си по-добър. Изрекох онези думи, защото ти бях много ядосан.

— И още ли си ми ядосан?

— Може би само малко.

— Ти си глупак! — възкликна Дрю. — След като прекарах толкова време да ти обяснявам как...

— Остави го, Дрю — намеси се Уорд. — Постепенно ще свикне. Сега двамата с Марина трябва да си потърсим място, където да си построим къща — продължи Уорд, като се обърна към Джейк. — Мислиш ли, че можеш да намериш работа на всички тук, така че да можем да останем за малко сами?

— Аз ще се погрижа за Танър — предложи Дрю, след което го отведе със себе си, въпреки протестите му.

— Дрю обича да има някого, когото да защитава — каза Изабел, като се засмя. — Останалите момчета са прекалено големи за тази цел.

— Може би, докато Танър порасне, тя ще се заинтересува от по-големи момчета.

— Да пази Бог! — възкликна Уорд.

— Няма да има нужда — намеси се Изабел. — Джейк ще свърши тази работа вместо него.

— Сигурна ли си, че това е мястото, на което искаш да строим? — попита Уорд. — То е само на четири мили от града.

— Нямам нищо против. А ти сигурен ли си, че не искаш да бъдеш лекар? Знаеш, че не е необходимо да оставаш тук. Аз ще те последвам където и да отидеш.

— Предполагам, че съм прекалено възрастен да се чувствам сирак, но е истина. Джейк и момчетата за мен са повече от семейство и всякакви роднини. Искам да остана тук. Вие с Танър сте също в известен смисъл сираци. Време е да започнем всичко отначало.

— Ами медицината?

— Осъзнах, че преди години станах лекар поради причини, които бяха напълно погрешни. Работех до пълно изтощение, за да направя „Ранчо дел Еспада“ най-хубавото ранчо в Тексас, но семейството ми считаше, че това е нещо естествено. Помислих си, че ако направя нещо различно, ако постигна голям успех, това ще ги накара да ме забележат. Много по-късно разбрах, че причината не е в това, което правя, а в самия мен. Те не ме обичаха. Сега разбрах защо. Ще продължавам да помагам на хората, доколкото мога, но трябва да призная, че Луиза бе права. В сърцето си си оставам единствено каубой.

— И освен това синът ти иска да стане също като теб.

— Може да имаме друг, който ще поиска да стане лекар.

— Или дъщеря...

— Дъщеря — лекарка?

— Защо не?

— В такъв случай тя ще трябва да се занимава само с лекуването на сливици. Никой мъж няма да позволи да го преглежда жена.

Марина изглеждаше готова да спори.

— Има и още едно разрешение — каза Уорд, като побърза да възстанови мира, преди да е станало твърде късно. — Ще имаме близнаци — момче и момиче.

— Наистина ли искаш още деца? — попита Марина, очевидно повече заинтересувана от бъдещите бебета, отколкото от спора.

— Много. Но най-много от всичко искам теб.

Двамата сляха устни в дълга и страстна целувка, но в този момент дочуха тропота на галопиращи коне.

— Чудесно, няма що! Да не можеш да намериш усамотение и всред пустошта — оплака се Уорд. — Като че ли вече тук има прекалено много деца.

— Джейк каза двамата да дойдете веднага — извика високо Дрю, когато се приближи достатъчно, за да я чуят. — Казва, че бебето на Изабел е на път!

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Холерата била една от най-страшните болести на деветнадесети век. Разпространявала се бързо. Болестта убивала само за часове. Тя вилняла из военни лагери, градове, дори области, отнемайки живота на около 60% от хората. За нещастие, човек, преживял холерата, не придобивал имунитет срещу нея.

Холерата навярно е тръгнала от Индия в дълбока древност. Там всяка година върлуват епидемии и вземат многобройни жертви. С бързото развитие на транспортните връзки, болестта постепенно се разпространила в по-голямата част на Азия. През XIX век са вилнели поне четири епидемии. Тази от 1863–66 г. достигнала Европа през Мека и Египет и се разпространила и в Северна Америка, където избухнала с пълна сила през 1867 година.

Бацилите на холерата влизат в тялото през устата, обикновено чрез заражена вода. Инкубационният период е между 12 и 48 часа. Първоначалните симптоми са внезапни и силни. Чрез повръщане и диария тялото губи течността си. Тази загуба може да достигне до четири галона^[1] на ден. Това причинява ужасни болки в мускулите, особено на краката. Болният скоро припада или изпада в шок. Когато повръщането и диарията преминат, болният навлиза в последния стадий. Той или умира, или, ако загубата на течности не е била голяма, е възстановява. Смъртността обикновено е между 40 и 60%.

Холерните епидемии са били ужасяващи, защото са настъпвали неочаквано, много бързо, а лекарите не са знаели как да предотвратят болестта, нито пък как да я лекуват. Тогава лекарите нямали представа, че хората, които не проявявали никакви симптоми, могат също да носят болестта. Някои по-леки случаи били смятани просто за диария. Положението се усложнявало още повече от почти пълната липса на лична хигиена.

През 1850 г. един английски лекар доказал, че вода, заражена с изпражнения на жертви на болестта, предавала заразата, но тогава другите лекари не признали откритието му. Теорията за микробите

била изложена в края на Гражданската война, но повечето лекари също я отхвърлили. Най-накрая били постигнати успехи, когато военните лекари свързали разпространението на болестта с мръсотията във военните лагери.

След 1868 г. военните лекари отделяли болните под карантина. Настоявали помещенията да са идеално чисти, а отходните места да се дезинфекцират. Изисквали замърсените завивки да се изгарят. Незамърсеното бельо било дезинфекцирано и изварявано, преди да се използва. Цивилните лекари постепенно започнали да възприемат тяхната практика.

Последната голяма холерна епидемия в Съединените щати била през 1873 г.

[1] gallon — мярка за течности равна на 3.78л. (ам.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.